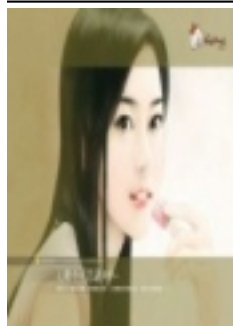

Hiện Tại Thăm Nghĩ Yêu Em

Contents

Hiện Tại Thăm Nghĩ Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6: Chương 6	43
7. Chương 7	53
8. Chương 8: Chương 8	61
9. Chương 9: Chương 9	70
10. Chương 10	78

Hiện Tại Thăm Nghĩ Yêu Em

Giới thiệu

Anh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô. Mà phần lớn những vấn đề đó đều mở đầu bằng câu hỏi “Vì s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hien-tai-tham-nghi-yeu-em>

1. Chương 1

Trên núi Dương Minh có một nhà hàng dương cầm, đó là một tòa nhà với hai màu xanh và trắng, vài bụi cây Nguyệt Quế như ẩn như hiện, những ô cửa kính trong suốt bao bọc lấy ngôi nhà, như muốn đón chào sự xâm nhập của ánh sáng mặt trời, một biển hiệu bằng đồng được treo phía trước mái hiên, bên cạnh cánh cửa thủy tinh, một chiếc phong linh nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Nhà hàng này được đặt tên là “Nguyệt Quế”.

Về loài cây Nguyệt Quế cũng có một truyền thuyết rất đặc biệt ...

Người ta kể rằng, ngày xưa, thần mặt trời Apollo và tiên nữ Daphne là một đôi yêu nhau thắm thiết, nhưng thần mặt trời Apollo quá sức chói sáng và nóng bỏng, cho nên tiên nữ Daphne mỗi khi đến gần thần Apollo đều chịu thương tổn, cô đau khổ muốn rời khỏi thần mặt trời, thế nhưng vị thần Apollo kia lại không muốn cho Daphne rời đi, không chịu buông tha cho cô.

Mỗi lần ở gần nhau, đều là thương tổn, càng thân mật thì càng đau đớn. Đến cuối cùng, tiên nữ Daphne không thể chịu đựng được nữa, van xin cha biến mình thành một gốc cây Nguyệt Quế, mãi mãi, vĩnh viễn cự tuyệt thần mặt trời Apollo.

Đó là câu chuyện thần thoại của Hy Lạp.

Mà cô chủ của nhà hàng Nguyệt Quế này, cũng một câu chuyện.

Mọi người nói rằng, cô cũng giống như nữ thần Nguyệt Quế kia, từng có một tình yêu đau đớn khắc sâu trong tim, có một người con trai ngạo mạn và cuồng vọng đã hấp dẫn được cô gái ngọt ngào kia, anh cùng cô yêu nhau một cách điên cuồng trong một khoảng thời gian, để rồi cuối cùng, để lại cho cô tràn ngập những vết thương.

Vì vậy, cô vĩnh viễn sẽ không yêu, mà những chàng trai khác cũng không dám yêu cô.

Một người phụ nữ ôn nhu lại xinh đẹp như thế, nếu không thể chắc chắn mình chính là người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho cô, bọn họ cũng không dám theo đuổi cô, họ không nỡ tạo thêm một vết thương trong trái tim mỏng manh như pha lê kia. Sự luyến tiếc của bọn họ làm đôi mắt trong suốt kia như bị bịt kín bởi một bóng ma, cô đã ba mươi tuổi, thế nhưng còn có một đôi mắt giống như một thiếu nữ, đứng trên à nhìn xuống thế gian, không hề nhiễm một chút bụi trần. Cô là vị nữ thần Nguyệt Quế trong lòng của mỗi người đàn ông, từ những người kiêu ngạo, tự mãn đến ti tiện hay nhát gan, đều như Apollo, không thể đến gần cô. Cô chính là Ân Hải Sắc.

...

“...Những người đàn ông này, quả thật xem chị giống như nữ hoàng rồi!” Ân Phiền Á vẻ nửa đùa nửa thật thở dài, trên môi ngậm một miếng thuốc, gương mặt tuần tú không hề sợ hãi mà đón lấy những ánh mắt nóng rực từ mọi phía. Anh đã quá quen với việc này rồi, mỗi lần anh trở về tìm gặp người chị họ này, thế nào cũng sẽ có một trận rối loạn không nhỏ, phụ nữ thì hận không thể gắn kết với anh giống như miếng thuốc trên đôi môi kia, đàn ông thì mơ ước đến cái sự đả ngộ đặc biệt mà Ân Hải Sắc dành cho anh. Không có người đàn ông nào có thể cùng cô chia sẻ chiếc ghế sofa kia, trừ anh ra.

“Chị có chắc là chúng ta thực sự không cần đổi đến một nơi vắng vẻ hơn không?” Ân Phiền Á khẽ nhéo vào lưng chiếc ghế sofa, nửa như chăm chú nhìn vào Ân Hải Sắc. “Em còn muốn giữ lại cái mạng bé nhỏ này, để còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai.”

“Cậu xấu thật, Phiền Á.” Ân Hải Sắc nheo mắt. “Cùng chị họ nói chuyện mà lại dám giở cái giọng ngọt xớt vậy sao? Là ai dạy hư em thế?”

“Là tình yêu dạy hư em đấy.” Ân Phiền Á cười hì hì, không ngại ngùng mà thừa nhận mình đã rơi vào bẫy tình, đồng thời tâm tình cũng rất tốt.

Ân Hải Sắc chăm chú nhìn anh, từ dáng vẻ của đôi chân mày đến ánh mắt như chứa cả mùa xuân.....đây là người đàn ông trước đây đã từng không hề biết đến hai chữ “tình yêu” là gì sao? Sự thay đổi này quả thật không có lời nào diễn tả được! Cô bỗng nhẹ nhàng nở một nụ cười.

“Xem ra sức hút của Lý Tương Tư quả thật rất lớn nha! Haiz...chị đã bắt đầu thấy ghen tỵ rồi, đứa em họ chị yêu thương nhất, cũng sẽ nhanh chóng muốn rời xa chị rồi.” Cô than vãn một cách khoa trương, sau đó còn ra sức đưa tay, nhéo nhéo gương mặt tuần tú của đứa em họ, mười phần ra vẻ chị hai. Ân Phiền Á vốn là người rất dễ đỏ mặt mắc cỡ, trải qua hành động vừa rồi của cô, sắc đỏ lan tràn cả đến tận mang tai. “Chị đang làm gì!” Đang có nhiều khách khứa thế này, là chị ấy cố ý làm khó mình sao?

Anh đẩy tay cô ra.

“Làm sao? Chị gái nựng nịu em trai một chút cũng không được sao?” Cô giả vờ vô tội.

Anh trừng mắt nhìn cô.

“Được rồi, chị biết, em trai mình đã dồn hết tình yêu vào người phụ nữ khác rồi.” Đôi môi anh đào cong lên vẻ giận dỗi. “Ngay cả chạm vào một chút cũng không được, thật tàn nhẫn mà.”

“Chị này!” Ân Phiên Á vừa nói xong, nhất thời nghĩ đến dáng vẻ hiện giờ của người chị họ mình, bất quá là lớn hơn anh có hai tháng mà thôi, thế mà suốt ngày cứ xưng là chị gọi em, thật là đáng giận mà!

“Sắc mặt của cậu xem ra không tốt lắm nha, Phiên Á, có phải do cậu uống nhiều quá rồi không?”

“Chị biết rõ là em ngàn ly cũng không say mà.”

“Thế bị bệnh sao? Khó chịu do bị cảm phải không?”

“Em thực sự không thoải mái lắm.”

“Thế làm sao bây giờ? Có muốn đến phòng làm việc của chị nghỉ ngơi một chút không? Hay là gọi cô vợ kiêm thư ký của em đến đón?” Tương Tư không hẳn là thư ký của anh, cô ấy chính là một người trợ lý đặc biệt.

“Muốn chị gọi cô ấy đến không?”

“Nếu như chị muốn có nhiều người thưởng thức cái dáng vẻ sững sờ như hóa đá của chị thì em cũng không ngại.”

“Là ý gì? Vì sao chị lại bị hóa đá?”

“Bởi vì em chuẩn bị thông báo cho chị một tin tức “tốt lành”. ” Ân Phiên Á nhẹ nhàng trả lời, cầm ly rượu lên, ung dung hớp một ngụm.

Ưu thế đã bị đổi chỗ, không ổn rồi.

Ân Hải Sắc chăm chú nhìn cậu em họ, tuy nét mặt vẫn là vui vẻ tươi cười, nhưng trong ngực lại dâng lên một dự cảm không mấy tốt lành.

“Tin tức “tốt lành” gì?”

“Là một người chị đã quen biết từ lâu, nay muốn gặp riêng chị.”

“Ai?”

“Anh ta nói Ân gia chúng ta, người duy nhất có đủ tư cách cùng đàm phán với anh ta chỉ có một mình chị, em không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là đồng ý sắp xếp cho hai người gặp mặt.”

“Đàm phán về việc gì? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Ân Hải Sắc hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nhưng Ân Phiên Á cũng không có ý muốn giúp cô hiểu rõ vấn đề, cố ý nâng chén rượu lên, dáng vẻ như chăm chú nghiên cứu thứ chất lỏng đang chứa trong ly, cho đến khi Ân Hải Sắc đưa tay lên, giả vờ cho anh một nắm đấm, anh mới có vẻ như giật mình tỉnh giấc mà mở miệng.

“Nói ngắn gọn là, để bảo vệ chức vụ Tổng Giám Đốc của em, cùng với Tập đoàn Khoa Học Kỹ Thuật Hoàng Kinh, em cần một số tiền rất lớn, mà người kia có thể giúp được em, chỉ cần chị đồng ý đàm phán cùng anh ta.”

“Vì sao cậu lại muốn bảo vệ chức vụ Tổng Giám Đốc của mình? Tập đoàn Khoa Học Kỹ Thuật Hoàng Kinh xảy ra vấn đề gì sao? Người kia rốt cuộc là ai?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng.” Ân Phiên Á mang một vẻ thâm trầm. “Nói chung là, em quyết định tuyên chiến với ba một cách toàn diện.”

“Toàn diện tuyên chiến?” Ân Hải Sắc nhướn mày vẻ ngạc nhiên. “Là ý gì?”

“Chị cũng biết, ba vẫn ép em cưới Tạ Á Vân, em đã suy nghĩ rất kỹ và quyết định cự tuyệt cuộc hôn nhân này.”

“Vì Lý Tương Tư?”

“Đúng vậy.” Ân Phiền Á thản nhiên thừa nhận. “Nếu như ông ấy biết em cự tuyệt cuộc hôn nhân đầy lợi lộc này, nhất định sẽ rất tức giận, nói không chừng còn có thể liên hợp cùng các cổ đông cắt chức Tổng Giám Đốc của em, em phải phòng ngừa một cách chu đáo.”

“Tình yêu quả thật làm người ta trở nên điên cuồng a!” Ân Hải Sắc mỉm cười buồn bã, một mặt vui mừng vì rốt cuộc cậu em họ đã tìm được tình yêu đích thực của mình, một mặt lại lo lắng vì cậu ấy quyết định chống đối với ba mình đến cùng, cô nâng ly rượu vang, uống một ngụm, dáng vẻ suy tư. “Thực sự không còn cách nào có thể cứu vãn sao, Phiền Á?”

Ân Phiền Á gật đầu một cách dứt khoát.

Ân Hải Sắc trầm mặc, một lúc sau mới thở dài vẻ bất đắc dĩ. “Cậu đã quyết tâm như thế, chị cũng không cản cậu nữa, chị chỉ hy vọng hai cha con em đừng làm ra những chuyện gì quá khó xử.”

Nhất định là sẽ rất mất mặt. Ân Phiền Á lạnh lùng suy nghĩ. Bởi vì lúc này đây, anh không chỉ là phòng thủ, mà còn muốn chủ động tiến công, muốn xóa bỏ những gièm pha về quyền lợi trong chính trị và kinh doanh của Ân gia. Chỉ là việc này không nên nói cho Hải Sắc biết, tuy rằng cô cũng sẽ không chút đồng tình với những người xấu xa trong gia đình, nhưng phụ nữ vẫn luôn nhẹ dạ, để cô mở mắt nhìn những người lớn trong gia đình tiến vào nhà giam, cũng sẽ khiến cô bị dằn vặt không ít.

“Được rồi, bây giờ cậu có thể nói cho chị biết, người kia là ai đi? Vì sao nhất định phải là chị cùng anh ta đàm phán?”

Tiếng nói trong trẻo như kéo Ân Phiền Á khỏi những suy tư tăm tối kia. “Cái này...” Anh nhìn Ân Hải Sắc, ánh mắt hiện lên một sự biến đổi kỳ lạ. “Người kia thực sự là cùng Tương Tư có chút quan hệ, để trả thù Ân Gia chúng ta, anh ta đặc biệt phái Tương Tư đến làm gián điệp bên người em, vốn dĩ là muốn trộm những tài liệu cơ mật của công ty, nhưng lại không thể ngờ Tương Tư lại yêu em.”

“Chị không hiểu rõ ý của cậu.” Ân Hải Sắc bối rối. “Cậu nói anh ta muốn trả thù? Tại sao anh ta lại muốn trả thù? Ân gia chúng ta đã làm việc gì có lỗi với anh ta sao?”

“Không phải lúc này chị vừa mới nói sao, tình yêu sẽ làm con người ta trở nên điên cuồng.”

“Vậy thì thế nào?” Đôi mi thanh tú như hơi nhú lại.

“Vẫn chưa hiểu sao? Người kia là bởi vì thù hận trong tình yêu, thế nên mới muốn trả thù. Anh ta chính là người đàn ông đã từng cùng chị yêu nhau một cách say đắm đấy!”

Ly rượu thoáng chốc đã rơi xuống dưới đất, tầm thẳm đầy đã nhanh chóng hút đi tiếng va chạm, thế nhưng cũng không thể nào hút được cái âm thanh đầy khiếp sợ vang vọng bên tai Ân Hải Sắc. Đúng như Ân Phiền Á dự đoán, dáng vẻ của cô hiện tại, thực sự chỉ có thể dùng bốn chữ “ngây ra như tượng” để diễn tả.

“Ý của cậu là ... Cậu là nói, người kia là....”

“Vệ Tương, chồng trước của chị.”

...

Ân Hải Sắc, vợ trước của anh.

Một cái tên lẽ ra anh nên chôn sâu cùng quá khứ, thế nhưng nó lại chưa bao giờ buông tha cho anh, những lúc vô tình, cứ như quán chặt lấy tim anh, buộc thật chặt, nén thật chặt, khiến anh hầu như không thể hô hấp. Anh không thể quên được cô.

Vệ Tương ngồi xuống, đem thân thể mình vùi thật sâu vào chiếc ghế sofa, nhắm mắt lại, theo thói quen đưa tay xoa đầu, chén rượu lạnh lẽo như nằm yên trong những ngón tay cứng rắn của anh. Ân Hải Sắc – là quá khứ mà anh từng yêu say đắm, là hiện tại mà anh đang cố chấp đạt được, còn tương lai.... Anh rất muốn cô sẽ trở thành một người hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa nào với anh nữa. Vệ Tương mở mắt ra, ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn vào ly rượu trên tay, nhưng những gì anh thấy lại là hồi ức của nhiều năm về trước.

Năm ấy.

Cô xuất thân trong một gia đình chính trị gia thể hiển hách, cuộc sống an nhàn, sung sướng, còn anh, lại là một đứa không cha không mẹ, lớn lên trong cô nhi viện.

Cô có thể học trong một trường đại học danh giá nhất, còn anh, ban ngày phải đi làm thêm, ban đêm theo học lớp bổ túc của một học viện kỹ thuật.

Cô không lo không nghĩ, vui vẻ và rục rờ như một đóa hoa mùa xuân, còn anh, lại như một đám mây đen, luôn tỏ ra đáng vẻ khó gần, uy hiếp như muốn mang đến một trận mưa gió bão bùng. Nếu như cô là ánh sáng thì có lẽ, anh chỉ thích hợp làm một cái bóng của ánh sáng kia.

Căn bản vốn dĩ hai người không nên gặp nhau, nhưng bởi vì một cơ duyên ngẫu nhiên mà quen biết, nồng nhiệt yêu thương nhau một thời gian....

Giống như câu chuyện xưa giữa cô nàng thiên kim tiểu thư cùng tên tiểu tử vô danh, thế nhưng, kết cục lại tuyệt đối không hề như trong truyện cổ tích.

Truyện cổ tích thực sự không bao giờ tồn tại trong cái thế giới này, anh đương nhiên biết rõ điều đó, thế nhưng lần đầu tiên rơi vào tình yêu, anh nhất thời đã quên mất sự tàn khốc của hiện thực....

Đối mặt với những ký ức trong quá khứ, Vệ Tương chỉ cười nhạt.

Có lẽ không nên xem đó là một nụ cười, anh chỉ là hơi nhếch môi, có vẻ như không kiên nhẫn mà hạ khóa miệng, đôi môi lạnh như băng kỳ thực không có chút dấu vết của sự tan chảy. Bắt đầu từ rất lâu trước kia, anh đã trở nên không biết làm thế nào mới có thể nở nụ cười. Bây giờ, đôi khi cũng có một nụ cười mỏng manh, đó cũng chỉ là chiếc mặt nạ để anh xã giao trong kinh doanh.

Anh đứng lên, cầm theo ly rượu, chậm rãi và thong thả bước đi trong căn nhà, giống như giống như một vị vua sư tử đang dò xét lãnh thổ của mình. Đây là căn biệt thự nằm giữa sườn núi Dương Minh mà anh vừa mua năm ngoái, phong cách xây dựng, nhìn bên ngoài, có vẻ nghiêng ngả giống tháp nghiêng Pisa ở Ý. Đây là tác phẩm kỳ quái của một vị kiến trúc sư thiên tài, ông ấy sử dụng những miếng kính thủy tinh lớn cùng những khúc gỗ thô chưa gọt dũa, thể hiện một nơi, Châu Âu không ra Châu Âu mà Châu Á cũng không ra Châu Á, không mang theo phong cách hiện đại cũng không phải phong cách mộc mạc giản dị. Ngôi nhà giống như một sự thách thức đối với những cái gọi là truyền thống, phong cách và hình dáng không mang chút gì tương xứng với nhau, nếu như không phải là người có những ý thích khác lạ, sẽ không thể thưởng thức được. Chính vì thế nên vị kiến trúc sư thiên tài kia ngay từ đầu không có ý định bán ngôi biệt thự này. Cũng chính vì ông không muốn bán mà số người muốn sở hữu nó lại kéo dài không hết, bởi vì với danh tiếng của vị kiến trúc sư, nếu ai sở hữu được ngôi biệt thự này sẽ có được thừa hưởng sự vinh quang của nó.

Hôm ấy, Vệ Tương đi xuyên qua gần hết ngôi biệt thự, vất vả lắm mới có thể tìm vị chủ nhân. Vị kiến trúc sư tính tình cổ quái kia liền hỏi anh, rốt cuộc anh thích nhất điểm nào của ngôi biệt thự? Anh trả lời rằng anh không hề thích ngôi biệt thự này chút nào.

“Vậy vì sao cậu muốn mua nó?”

“Bởi tất cả những người giàu có tại Đài Loan đều muốn mua nơi này, nếu cuối cùng, tôi là người sở hữu được nó, bọn họ sẽ hết sức tò mò, sẽ tận lực điều tra tôi là ai.”

“Thế thì sao? Cậu muốn nổi tiếng bằng cách đó sao?”

“Đúng, tôi muốn nổi tiếng.” Anh trả lời rất kiên quyết. “Tôi muốn những con người trong xã hội thượng lưu ở Đài Loan, mỗi một người đều biết đến tôi, tôi muốn bọn họ nể sợ muốn làm quen với tôi.”

“Vì sao?”

“Bán nơi này cho tôi, ông sẽ hiểu lý do vì sao!”

“Ý của cậu là, chờ cho đến khi cậu khuấy động một trận trong xã hội thượng lưu, tôi sẽ từ từ hiểu được cậu đang muốn làm cái gì sao?”

“Không sai.”

Kiến trúc sư vuốt cằm, nhìn anh với vẻ hứng thú. “Cậu là một người rất biết đàm phán, cậu biết rõ tôi là một người rất hiếu kỳ, thích nhất là xem kịch vui, hơn nữa những lời cậu nói cũng rất thẳng thắn, không giống như những người khác cứ vẫy đuôi với tôi, ra sức ca ngợi ngôi nhà này, thế nhưng lại không thể nói được là nó đẹp chỗ nào....haiz...được rồi, ngôi nhà này bán cho cậu cũng không uống phí, thế nhưng cậu đừng nghĩ tùy tiện ra một cái giá là có thể mua được.”

“Ông muốn bao nhiêu?”

Vị kiến trúc sư nói ra một con số.

Vệ Tương sắc mặt không đổi. “Tôi sẽ trả ông phân nửa giá đó.”

“Phân nửa? Cậu đùa gì thế!” Vị kiến trúc sư phản đối. “Cái cậu này, không phải nói muốn gia nhập vào thế giới thượng lưu của Đài Loan sao? Làm sao lại có thể trả một cái giá keo kiệt như thế?”

“Giá trị của căn biệt thự này đáng bao nhiêu tiền, chính ông là người biết rõ nhất.”

Kiến trúc sư nheo mắt lại. “Cậu nói cậu làm việc cho công ty nào? Một tập đoàn đầu tư tài chính?” Ông ta lật tấm danh thiếp của anh xem tới xem lui. “Quả nhiên là tính toán tỉ mỉ. Nói thật, nếu như cậu thực sự chấp nhận cái giá mà tôi đưa ra, tôi sẽ nghĩ rằng đầu óc của cậu có vấn đề, tôi cũng không muốn đem tác phẩm của mình bán ột người ngu ngốc.”

Anh cười lớn tiếng, đưa tay ra bắt tay. “Tốt, thành giao.”

Một tháng sau, việc sang tên căn biệt thự ấy cũng hoàn tất, Vệ Tương chính thức trở thành chủ nhân của ngôi biệt thự kỳ quái này.

Anh tiên đoán không sai, một khi biết được nơi này đã bán đi, mọi người đều rất muốn biết rốt cuộc người mua là ai, tò mò đến tận cùng vì không biết thần thánh phương nào lại có thể khiến cho vị kiến trúc sư cổ quái kia bán ra tác phẩm đặc ý nhất của mình. Mà ông ta cũng không vội công khai, cố giữ bí mật, càng làm ọi người muốn biết ai là chủ nhân hiện tại của tòa biệt thự này.

Có đôi khi, chịu khó làm kẻ dưới, so với làm người đứng trên sẽ có thể làm thay đổi nhiều thứ. Đây là cái mà Vệ Tương học được trong những năm gần đây. Ngoại trừ học được việc nhún nhường, anh còn học được rằng, sự nghiệp hiển hách, huy hoàng tuyệt đối sẽ làm nâng cao giá trị của một người đàn ông. Vừa nghĩ đến việc đó, Vệ Tương cười nhạt.

Anh đi lên lầu ba, nóc nhà được làm từ những mảnh kính hình thoi để đón lấy hết ánh sáng bên ngoài, phía cửa sổ có một cái kính viễn vọng. Anh nhẹ nhàng vuốt ve chiếc kính xa xỉ ấy, kính viễn vọng ... đó là vật mà trước kia, chính là niềm mơ ước lớn nhất của anh, thế nhưng hôm nay, mơ ước bé nhỏ ấy đã không đáng kể. Hoàn toàn ngược với ngày xưa không một xu dính túi, hiện tại, cuộc sống của anh chính là niềm ao ước của biết bao người, chức vụ của anh cũng rất cao, chính là Giám đốc điều hành một khoản quỹ đầu tư tư nhân, trên tay có quyền vận dụng khoản tiền hàng tỷ USD. Khoản quỹ mà anh quản lý, liên tục trong ba năm, đều đứng đầu Tập đoàn, trong lĩnh vực đầu tư, “Sean Wei” là cái tên có thể đảm bảo kiếm ra được tiền, hơn nữa, là rất nhiều tiền.

Công ty rất tin cậy anh, thậm chí một người nên thường xuyên phải ở Tokyo để làm việc như anh, có đôi lúc cũng sẽ nghỉ vài ngày bay đi Đài Bắc. Bọn họ cũng mặc kệ anh đi Đài Bắc là vì việc công hay việc tư, là đi tìm những khoản đầu tư tiềm năng cũng được, là đi ăn chơi cũng được, nói chung, mọi việc đều để cho anh làm chủ. Anh chỉ cần báo cáo với một người duy nhất, chính là vị Boss tối cao ở Phố Wall bên New York, Đàm Dục.

(Anh Đàm Dục lại xuất hiện lần nữa)

Nhưng ngay cả có như vậy đi nữa, thì Đàm Dục cũng không có cách nào biết rõ hành tung của anh, trong công ty, anh nổi tiếng là “độc hành hiệp.”, không có bạn bè, luôn là một người bí ẩn. Không ai biết vì sao anh lại thích bay về Đài Loan, không ai biết anh mua lại căn biệt thự kỳ quái trên núi Dương Minh, càng quan trọng hơn, không ai có thể biết được tâm tư của anh nghĩ gì.

Anh khom người, ghé sát vào chiếc kính viễn vọng, tay trái nắm lấy phần thân kính, thay đổi độ lớn của góc nhìn, chỉ một lúc sau, anh liền thấy được hình ảnh anh muốn nhìn. Một chiếc áo màu tím lay động dưới

gốc cây Nguyệt Quế.

Ánh trăng mờ ảo chậm rãi soi bóng một cô gái mảnh khảnh, cô lộ ra một gương mặt đẹp tuyệt mỹ, trên tay cô là một chiếc lá Nguyệt Quế, đáng vẻ có chút suy tư. Vệ Tương chăm chú nhìn vào cô.

Ánh mắt tối tăm, tim đập mãnh liệt, da thịt trên người phảng phất như đang nóng dần lên, ngón tay nắm chặt lại, toàn thân anh như lâm vào trạng thái đề phòng, giống như ...giống như con thú hoang đang rình rập con mồi của mình.

Anh nhìn cô đang ngẩn người dưới ánh trăng, sau đó, một người phục vụ bỗng nhiên gọi cô, cô như giật mình tỉnh giấc, dịu dàng cười, theo người thanh niên kia quay trở vào bên trong.

Anh nhìn theo cô, thẳng cho đến khi bóng dáng kia biến mất khỏi tầm mắt của mình, anh vẫn đứng bất động. Ân Hải Sắc ... sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, cô sẽ rơi vào chiếc bẫy mà anh đã cố tình giăng chờ đón cô.

Để tạo ra một cái bẫy hoàn hảo, anh đã mất tròn mười một năm, mười một năm qua, mỗi một ngày, anh đều suy nghĩ tìm cách. Rất cuộc, cũng là lúc nên thu hoạch rồi.

Điện thoại di động bỗng đổ chuông, tiếng nhạc vang lên như làm tăng thêm chút thú tính trong người anh, anh gần như hưng phấn mà mỉm cười với một dãy số xa lạ trên màn hình chiếc điện thoại. Anh bắt máy.

“... Là em, Hải Sắc đây.”

Chiếc điện thoại truyền đến một giọng nói trong suốt, vang vọng bên tai anh ...giống như một hòn đá nhỏ rơi xuống mặt hồ, tạo nên những vòng tròn chuyển động. Vệ Tương hít sâu một hơi, ngữ khí vẫn lạnh lùng không đổi.

“Ân Hải Sắc?”

“Đúng vậy.”

“Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, đã lâu rồi không gặp.” Cô im lặng vài giây. “Những năm gần đây ...anh ... anh có khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Nghe Phiên Á nói, anh hiện tại làm việc tại một tập đoàn đầu tư rất lớn ở bên Mỹ, cậu ấy nói công ty của anh là ... đầu tư các quỹ của tư nhân sao?”

“Đúng vậy.”

“Đó là cái gì? Cùng quỹ công khác như thế nào.”

“Là nhằm vào những cá nhân muốn có quỹ để đầu tư.” Anh giải thích một cách vắn tắt, thấy cô không có phản ứng gì lại nhẹ nhàng bổ sung. “Chúng tôi không tiếp nhận những công ty đại chúng, bởi vì rủi ro tiềm ẩn của họ là khá cao.”

“Là như vậy sao.” Ân Hải Sắc thở dài nhúc nhích. “Thành thật mà nói, em đối với những việc đầu tư tài chính như thế này đều không thể hiểu rõ ràng.”

“Em không cần phải hiểu.” Thân là tiểu thư của Ân gia, cô chỉ cần biết làm sao để xài tiền là được.

“Phiên Á nói anh có thể lên được chức Giám đốc như hôm nay chắc chắn phải nỗ lực rất nhiều, những năm gần đây chắc hẳn anh cũng trải qua rất nhiều khó nhọc phải không?”

Anh có nghe lắm không? Giọng điệu của cô giống như mang vài phần thương xót với anh sao? Hà tất phải như thế!

Khóe môi anh hơi cong lên. “Cũng không có gì. Còn em, một người vốn dĩ là thiên kim tiểu thư lại tự mình đi mở một nhà hàng, nhất định là rất khó khăn?”

“Em nghe có vẻ giống như anh đang châm chọc em sao?” Cô cười khỏ.

“Em nghe lầm rồi.” Anh chỉ nói sự thật mà thôi.

Cô im lặng một lát, sau đó lại hỏi. “Phiền Á nói anh muốn gặp em phải không?”

“Công ty của Ân Phiền Á đang cần nguồn vốn đầu tư của tôi, tôi chỉ là muốn tìm một người có thể tin tưởng được đến thảo luận mà thôi.”

“Nói vậy là anh hoàn toàn tin tưởng em sao?”

“Em sẽ không ngảm giở trò với tôi.”

“Phiền Á cũng sẽ không a.” Cô nói nhỏ.

Vệ Tương nghe lý lẽ của cô cũng cảm thấy một chút bất đắc dĩ, đôi mi chợt nhú lại. “Xem ra em cùng Ân Phiền Á tình cảm rất tốt sao?”

“Đúng vậy, bọn em từ bé đã lớn lên cùng nhau.”

“Hải Sắc đối với tôi rất quan trọng, tôi rất thích cô ấy, cho nên tốt nhất anh đừng làm tổn thương cô ấy.”

Tiếng nói thâm trầm lại vang lên quanh quẩn bên tai Vệ Tương.

Ngày trước, khi anh đưa ra điều kiện muốn gặp gỡ Ân Hải Sắc thì Ân Phiền Á đã cảnh cáo anh như thế.

Ngoài lần đó ra, Ân Phiền Á còn cho anh biết thêm một tin tức làm anh phải khiếp sợ, chỉ là tin tức đó là thật hay giả vẫn phải đợi anh xác nhận lại...

“Chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu?” Ân Hải Sắc nhẹ nhàng cắt đứt sự trầm tư của anh. “Văn phòng của anh sao?”

“Tôi không có văn phòng ở Đài Loan.”

“Vậy, đến nhà hàng của em được không?”

“Đến chỗ tôi.” Anh lạnh lùng nói. Nếu cần nói chuyện, thì phải đến nơi của anh.

“Ở đâu?”

“Đến nhà của tôi.” Anh nói thêm. “Ở gần nhà hàng của em, đi lên hai khúc quanh là em có thể thấy được.”

“Nhà anh...” cô nửa do dự, nửa kinh ngạc hỏi. “Chẳng lẽ là căn biệt thự bằng thủy tinh kỳ quái kia sao?”

“Không sai.”

“Hóa ra căn biệt thự đó là do anh mua sao? Chúng em cứ thầm đoán xem ai là chủ nhân mới của ngôi biệt thự ấy.” Cô nhẹ nhàng nở một nụ cười, tiếng cười thanh thúy hệt như chiếc chuông gió. “Sở thích của anh ... thật hoàn toàn khác lạ.”

“Rất quái lạ?” Anh nghe ra được ẩn ý trong lời nói của cô.

“Không phải vậy.” Cô phủ nhận một cách uyển chuyển, dừng lại một chút rồi tiếp tục. “Anh thực sự thích ngôi nhà đó sao?”

“Không thích.”

“Vậy tại sao anh lại mua nó?”

Anh ho nhẹ một tiếng và không trả lời.

Câu chuyện lại rơi vào trạng thái im lặng bế tắc.

Ân Hải Sắc thở dài một cách bất đắc dĩ. “Được rồi, vậy chúng ta hẹn gặp nhau tại nhà của anh đi, về phần thời gian, tối hôm nay có thể chứ?”

“Không thành vấn đề.”

“Tốt, vậy để em qua đó.”

Cuộc hẹn đã được sắp xếp ổn thỏa, thế nhưng cô lại chưa chịu cúp điện thoại, anh nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của cô, phảng phất như trong đầu đang có rất nhiều suy nghĩ.

“Em còn muốn nói gì nữa không?” Anh chủ động lên tiếng.

“Vệ Tương.” Cô gọi tên anh, giống như trước kia vậy, nhẹ nhàng và ôn nhu, đâm thẳng vào tim anh. Anh rất hận cô, thế nhưng sao lại cảm thấy có chút rung động.

“Rốt cuộc vì sao anh lại muốn gặp em?”

Để muốn hỏi em vì sao.

Anh lạnh lùng trầm nghĩ, khóe môi bất giác tạo thành một vòng cung. “Bởi vì tôi muốn cùng em làm một cuộc giao dịch.”

2. Chương 2

Anh muốn cùng cô thực hiện một cuộc giao dịch.

Là giao dịch gì? Cô thật tò mò, tò mò đến mức tim đập thật nhanh.

Là do hiếu kỳ sao? Ân Hải Sắc đưa tay lên ngực mình và tự hỏi, tim đập nhanh như vậy, cảm giác đau nhức đến mức khó thở đến như vậy, là bởi vì hiếu kỳ chứ không phải là bởi có chút quyến luyến khi đối diện với quá khứ sao?

Quá khứ đã trôi qua. Cô đã tự thề với lòng, không cần nghĩ đến, cũng không cần hối hận gì nữa, cứ để hồi ức tan thành tro bụi đi.

Nhưng tối nay, cô sẽ gặp lại anh, một người đàn ông đến từ quá khứ.

Gió đêm có chút se lạnh, Ân Hải Sắc choàng thêm một tấm áo khoác bằng da dê, đi đường tắt lên núi, vừa qua một khúc quanh, một ngôi nhà với hình thù kỳ lạ thình lình hiện ra trước mắt cô.

Cô dừng lại ngẩng nhìn ngôi biệt thự ấy.

Gỗ cùng thủy tinh, đều là những vật liệu kiến trúc mà cô yêu thích, nhưng vị kiến trúc sư thiên tài này lại có thể kết hợp lại thành một loại kiến trúc mà cô không thể đoán ra được mang phong cách gì. Cũng giống như người đàn ông cô đã từng yêu say đắm kia, cô thích anh vì ở anh toát ra rất nhiều khí chất rất đặc biệt, nhưng đến cuối cùng, cô lại phát hiện ra được, mình mãi mãi cũng không có cách nào có thể hiểu được anh.

Anh là một người rất khó hiểu.

Ân Hải Sắc buồn bã thở dài, đưa tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa của hàng rào bằng gỗ. Trong sân là một gốc cây cổ thụ to lớn vững chãi, bên cạnh đó là một chiếc vũng.

Diện tích của khoảng sân không nhỏ, nhưng lại giống như không có ai chăm sóc, cỏ dại mọc lan tràn xen lẫn với vài cành hoa hồng đang mọc một cách mất trật tự.

Một khoảng sân bị bỏ hoang.

Ân Hải Sắc giật mình nhìn cảnh vật trước mắt, trong ngực bỗng nhói đau.

Nói cho cùng, anh vẫn chưa từng chân chính xem ngôi biệt thự này là nhà của mình sao?

Cô dời ánh mắt, không đành lòng nhìn tiếp, dịu dàng bước đến trước cửa.

Cánh cửa lớn đã mở phân nửa, chỉ vừa đủ để cô đi vào, một mình.... ại, ý của anh không phải là muốn chính cô đi vào lãnh địa của anh sao? Anh sẽ không chào đón cô, cô phải tự tìm đến anh thôi.

Cô đi qua đại sảnh, cách bài trí kỳ lạ khiến cô choáng váng mà ngây ngốc đứng nhìn, vị kiến trúc sư đã đào một cái kênh nho nhỏ, nhìn có vẻ giống như là hồ bơi, sát bên là một chiếc bàn gỗ thô để uống café cùng một chiếc ghế nằm thoải mái.

Trong phòng, mọi vật dụng đều là duy nhất, duy nhất một chiếc ghế sofa, một bàn ăn cơm với một chiếc ghế, một bộ đồ ăn trên bàn ... Là sự bài trí của vị kiến trúc sư kia kỳ quái hay do anh? Ở đây thể hiện rất rõ ràng rằng chủ nhân không chào đón bất cứ một vị khách nào.

Ân Hải Sắc đứng ngay giữa đại sảnh, nhất thời có chút hoa mắt, phảng phất như cô đang lạc vào một không gian kỳ ảo nào đó, cô nhìn xung quanh mình, vẫn tìm không được nam chủ nhân của ngôi nhà.

Xem ra vấn đề này của cô là rất khó giải quyết.

Cô cười khổ, từ từ bước lên cầu thang, lầu hai là một nơi rộng rãi, dùng để giải trí, ti vi và dàn loa như một rạp chiếu phim mini, kệ sách, sofa, quầy bar, bàn bi-da ... bi-da là trò giải trí ột người chơi sao? Cô thầm nghĩ đùa, ánh mắt vừa chuyển, ngưng đọng vào một bức tranh nghệ thuật treo trên tường.

Tranh này, đương nhiên là tranh thật đi? Với tình hình tài chính hiện nay của anh, cần chi phải mua đồ giả.

Nói đi nói lại, người kia rốt cuộc là đang ở chỗ nào?

Ân Hải Sắc hơi nhíu mày, chỉ một lát sau, tìm được một cầu thang gỗ be bé dẫn đến một lối nhỏ phía trên trần nhà, lên tầng trên nữa, có vẻ giống như là một cái kho để chứa đồ.

(Cái này hơi khó hiểu, nhưng nếu nhà ai có gác xép thì chắc có thể hình dung được, nghĩa là chiếc cầu thang gỗ này nó xuyên qua một khoảng nhỏ của trần nhà, dẫn lên phía trên)

Không lẽ anh ở trên đó?

Ân Hải Sắc vịn lấy cầu thang gỗ, chậm rãi mà bò lên trên, trên môi vừa nở nụ cười, vừa nhìn thấy sự trang hoàng của bên trên, cô ngưng cả hô hấp.

Ở đây hoàn toàn không phải là một nơi âm u chật hẹp như cô tưởng tượng, mà là một không gian rộng rãi, bốn mặt đều là những ô cửa sổ thật to, nóc nhà hoàn toàn làm bằng thủy tinh trong suốt, chỉ cần ngước đầu lên là có thể nhìn thấy mặt trăng lưỡi liềm ở phía xa chân trời kia.

Trên những bệ cửa sổ bằng gỗ, là những ngọn đèn nhỏ với hình dáng khác nhau đang được đốt sáng, giống như những vì sao đang tranh nhau phát sáng.

Mà anh, giống như đang ngồi trên dãy ngân hà đầy sao kia, hai chân duỗi thẳng, gác trên bệ cửa sổ, ngón tay thon dài đang kẹp một điếu thuốc.

Đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn không thể bỏ thói quen hút thuốc của mình...Ân Hải Sắc bối rối nhìn đốm lửa nhảy nhót trên điếu thuốc.

Trong khi anh chuyên tâm hút, cô lặng lẽ ngắm nhìn anh, da anh so với trước đây dường như trắng hơn một chút, có thể là do thường xuyên ngồi trong văn phòng để làm việc đi, từng đường nét trên khuôn mặt đã trở nên thành thực rất nhiều, đường cong trên chiếc cằm phảng phất mang chút cô độc.

Mũi của anh, hình như hơi cong một chút, là bởi vì từng bị thương sao? Lòng cô chợt thất lại, ngực đau nhói, ánh mắt nhìn xuống một chút, nhìn bờ vai của anh so với trước kia càng thêm rắn chắc và dài rộng, vóc dáng càng mang vẻ nam tính nhiều hơn.

Anh đã trưởng thành. Cô mỉm cười, chút ngây ngô tàn dư của tuổi trẻ đã hoàn toàn biến mất, bây giờ, anh mười phần là một đại nam nhân.

Cô vẫn đang nắm lấy tay vịn của chiếc cầu thang gỗ, lặng lẽ mà nhìn anh.

Qua một lúc lâu, anh dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, từ từ quay lại.

Ánh mắt hai người giao nhau tại không trung, giống như một tia lửa xẹt qua, ký ức ngày xưa chợt bùng cháy như pháo hoa, sau đó, chậm rãi mà lụi tàn.

“Đã lâu không gặp.” Cô nói lại câu nói đầu tiên mà cô đã nói với anh trong điện thoại.

Anh không trả lời, rít một hơi thuốc, sau đó chậm rãi phun ra từng vòng khói.

“Anh vẫn không bỏ thuốc.” Cô nói nhỏ. “Anh đã từng hứa với em rằng anh sẽ không hút thuốc nữa.”

Anh lạnh lùng mà nâng khóe môi.

Cô say mê nhìn anh trong phút chốc, sau đó cẩn thận mà bước khỏi cầu thang gỗ, tiến vào bên trong.

Nhìn ra phía bên ngoài, độ cao cheo leo bên vách núi làm cô có chút choáng váng, cô vội thu hồi ánh mắt của mình, nén lại nỗi sợ hãi, nhìn thẳng vào người đàn ông đã lâu không gặp.

Thế nhưng, Vệ Tương vẫn cứ ung dung hút thuốc.

Anh biết cô có chứng sợ độ cao, cũng đoán được cô đứng trên tầng lầu thủy tinh này, khẳng định rất không thoải mái, anh chính là cố ý muốn cô lên đây, cố ý muốn cô đối mặt với độ cao này.

“Ngôi nhà này...rất thú vị.” Cô tìm một chủ đề để phá vỡ sự im lặng. “Cái kênh ở dưới nhà, là hồ bơi sao?”

“Đúng vậy.” Anh trả lời một cách tùy tiện

“Thật đặc biệt.” Cô mỉm cười. “Em thích cái cây cổ thụ cùng chiếc vồng bên trong sân, anh thường hay nằm nghỉ ở đó sao?”

“Tôi không có được sự thoải mái như hạ đó.”

“Nói cũng đúng, hiện tại anh nhất định là rất bận rộn nhiều việc, công việc của anh thường phải làm tăng ca đến nửa đêm phải không?”

“Hoàn hảo.”

“Anh có thích công việc hiện tại của mình không?”

“Chưa từng nghĩ đến là có thích hay không.”

“Thế cuộc sống thì sao?”

“Hoàn hảo.”

“Bình thường, ngoại trừ làm việc, anh còn làm gì nữa?”

“Hừm.” Anh trả lời bằng cách hừ lạnh như thế.

Một cuộc nói chuyện khó khăn như vậy, nếu cứ tiếp tục duy trì, vĩnh viễn cũng không có khả năng hiểu được đối phương, cô rất sợ sự giao tiếp như thế.

Ân Hải Sắc nhắm mắt, hít sâu.

Vậy đi thẳng vào vấn đề chính đi!

Sau khi quyết tâm, cô mở to đôi mắt trong sáng của mình. “Vệ Tương, anh rất hận em, đúng không?”

Vệ Tương chợt rung động một chút, không ngờ tới cô lại hỏi một cách thẳng thắn như vậy.

“Vì sao anh lại hận em?” Cô nhẹ nhàng mà hỏi.

Anh không thể giải thích, chỉ nhắm mắt lại, điều thuốc đang dần nóng lên trên tay.

Vì sao ư? Điều này còn cần phải hỏi sao?

Cô vẽ như thực sự không thể giải thích được, dịu dàng đi về phía anh, đứng trước mặt anh, ngược đôi mắt tràn đầy u sầu như sóng nước mùa thu.

“Phiền Á nói, anh vì trả thù Ân Gia, phái Tương Tư đến bên cạnh cậu ấy làm gián điệp, vì sao anh lại muốn làm như vậy? Năm ấy, chúng ta chia tay nhau một cách nhẹ nhàng mà, không phải sao?”

Nhẹ nhàng chia tay? Cô xem trận cãi nhau kinh thiên động địa ngày ấy là việc nhẹ nhàng sao?

Là cô quá hời hợt hay là anh quá ôn ào?

Vệ Tương gạt tàn thuốc xuống, trong lòng chợt như đang bị đóng băng. “Em cho rằng năm ấy, chúng ta là chia tay nhau một cách nhẹ nhàng sao?” Anh hỏi một cách gấp gáp.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Dáng vẻ của cô nhìn thật vô tội.

Quá vô tội, khiến anh phải hoài là khi thật hay giả.

Trên mặt anh bỗng hiện lên một vẻ suy tư, lời nói trước kia của Ân Phiền Á bỗng dưng vang lên trong tâm trí của anh....

“Ân Phiền Á nói em mất đi một chút trí nhớ, có thật vậy không?”

“Hả?” Cô sửng sốt, vẻ như không hiểu được. “Phiền Á nói vậy sao?”

“Rốt cuộc là có chuyện này không?”

“Em ... hẳn là không thể nào.” Ân Hải Sắc kinh ngạc. “Nếu thực sự em bị mất đi một chút trí nhớ gì đó, vì sao Phiền Á lại không cho em biết chứ?”

“Nói cách khác, em hoàn toàn không cảm thấy mình có dấu hiệu gì của việc mất trí nhớ?”

Cô lắc đầu.

Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì? Ân Phiền Á cố ý trêu chọc anh sao? Vệ Tương âm thầm suy nghĩ, ánh mắt thâm trầm bất định.

Một lúc sau, anh đứng lên, cầm lấy một tập văn kiện đặt bên cửa sổ đưa cho cô, tập văn kiện ấy đã được sắp xếp chuẩn bị tốt.

“Ký hiệp định này đi.”

Cô kinh ngạc cầm lấy phần văn kiện. “Hiệp định gì?”

“Ân Phiền Á cần tiền, tôi cần phụ nữ.” Anh giải thích rất ngắn gọn.

Tiền cùng phụ nữ?

Sắc mặt Ân Hải Sắc nhất thời trắng bệch. Trong điện thoại anh từng nói muốn cùng cô thực hiện một cuộc giao dịch, sẽ không là...Anh sẽ không phải muốn cô đem chính thân thể của mình làm vật trao đổi cùng số tiền mà Phiền Á cần đi?

“Anh...Vệ Tương, anh đang đùa sao? Anh, anh không có khả năng là muốn...” Chính vì khiếp sợ nên cô không thể nói rõ thành lời.

“Có cái gì sai sao? Tôi hiện tại có tiền, công việc ổn định, có thể nuôi sống một người phụ nữ, hưởng chi, với tuổi của tôi hiện tại, cũng là lúc nên lo lắng đến việc kết hôn rồi.”

Kết hôn? !

Ân Hải Sắc nhất thời không thể thở được. “Thế nhưng, thế nhưng ... em không thể! Chúng ta đã từng ly hôn, từng một lần nhận được bài học thất bại kia, chúng ta không có khả năng...”

“Em đang đang suy nghĩ cái gì vậy?” Anh lạnh lùng cắt đứt lời cô, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết của vùng cực Bắc. “Em sẽ không cho rằng tôi muốn em đi? Đừng có vô lý như thế.”

Cô bỗng giật mình, hơi thở như vỡ vụn.

Anh không muốn cô? Thế anh...muốn cái gì?

“Anh nói là giao dịch, rốt cuộc là có ý gì?”

“Tôi muốn em làm một bà mai, giới thiệu cho tôi một người thiên kim tiểu thư nhà giàu có, giống như em vậy, cô ta ngoại trừ thuộc gia đình quyền thế, còn phải đủ thông minh, lại phải có phong cách, tôi ghét nhất lại loại phụ nữ không có đầu óc, cũng không thể quá xấu xí, tôi tin những vị tiểu thư xinh đẹp của Đài Loan thật sự không ít đúng không?”

Giọng điệu trào phúng của anh làm đôi tai cô như tê dại, trái tim như hoảng hốt. “Vì sao anh muốn như vậy?”

“Rất đơn giản, bởi vì tôi muốn tiến vào xã hội thượng lưu của Đài Loan. Tôi cần gia đình vợ của mình có đủ mối quan hệ để có thể thay tôi phát triển sự nghiệp, cũng cần một người vợ có huyết thống cao quý thay tôi sinh dục thế hệ tiếp theo.”

“Anh!” Ân Hải Sắc trừng mắt khó có thể tin được người đàn ông trước mặt, dáng vẻ của anh hoàn toàn không chút biểu tình, ngôn ngữ so với băng tuyết càng lạnh lùng.

Anh muốn, không phải là cô mà là anh đang muốn sỉ nhục cô!

Toàn thân cô cứng ngắc, đầu óc choáng váng, suy nghĩ lộn xộn, trong ngực như đang nóng dần lên. “Cái anh muốn không phải là một người vợ, mà là một món hàng, anh cho rằng phụ nữ Đài Loan lại yêu thích lại người mang nặng tư tưởng chủ nghĩa đàn ông như thế sao?”

“Có thích hay không thì cần phải xem công lực của bà mối như em, phụ nữ bọn em không phải là có cái bản lĩnh từ đen nói thành trắng sao?” Anh cười nhạt.

Cô tức giận đến run cả người. “Vệ Tương, anh đừng có quá đáng, em sẽ không hợp tác cùng anh làm ra những chuyện như vậy, nếu anh cần một người phụ nữ thì nên theo đuổi một cách chân thành, không nên dùng phương thức như là đang mua một món hàng trên thương trường như thế này.”

“Không phải lúc này em cũng nói đó sao? Công việc của tôi rất bận, làm sao có thời gian dư thừa để theo đuổi phụ nữ?”

“Đó là vấn đề của anh, không phải của em!”

“Thế vấn đề của Ân Phiền Á cũng là vấn đề của em, có đúng hay không?” Anh nhẹ nhàng cong khóe môi.

Cô bối rối.

“Để giúp đỡ người em họ yêu quý nhất của em, ngay cả một việc nhỏ nhất như thế em cũng không chấp nhận sao? Tôi cũng không phải muốn em làm gì, chỉ muốn em giúp tôi giới thiệu một đối tượng tốt, coi như em tác hợp ột đoạn nhân duyên đi, có gì là không thể?”

Đúng vậy, có gì là không thể?

Người bình thường cũng sẽ thay người bạn độc thân của mình an bài một cuộc xe m mắt đấy thôi? Cô cần chi phải bài xích như vậy?

Ân Hải Sắc tâm thần bất định, cô không hiểu tại sao mình lại giận dữ như vậy.

“Hơn nữa, nếu như tôi tìm được một người phụ nữ vừa ý, tôi cũng sẽ tốn rất nhiều tâm trí, tôi cần ý kiến của em xem nên đưa hoa hay đi xem ca nhạc, nhất là phải nhớ kỹ thói quen, sở thích của người ấy, em định ra kế hoạch tác chiến, tốt nhất là giúp tôi đạt được hiệu quả lớn nhất với chi phí tối thiểu.” Anh lạnh lùng tuyên bố

Thành phẩm? Hiệu quả và chi phí?

Anh ta đúng là đem việc theo đuổi phụ nữ thành giống như đến chợ mua một món hàng sao?

Ân Hải Sắc nhẹ nhàng nâng khóe môi. “Thế còn tình yêu?” Cô khiêu khích mà hỏi anh. “Anh hẳn là biết, hôn nhân quan trọng nhất là phải có tình yêu chứ?”

“Đừng nói với tôi em vẫn còn tin vào chuyện hoang đường này.” Vệ Tương nói giọng mỉa mai.

“Đương nhiên em tin.” Cô trừng mắt nhìn anh. “Hôn nhân không thể không có tình yêu.”

“Phải không?” Anh hừ lạnh một tiếng, khóe miệng hiện lên một nụ cười trào phúng sắc như dao, đâm thật sâu vào máu thịt. “Vậy em nói cho tôi biết, trước kia hai chúng ta cũng lấy tình yêu để làm nền cho hôn nhân, tại sao vẫn thất bại?”

Cô im lặng không nói gì.

...

Đối với cô, anh là “một lần gặp gỡ cho cả đời.”

Một lần cho cả đời, là một quan điểm trong trà đạo của Nhật Bản.

Mỗi một ly trà đều là độc nhất vô nhị, mỗi con người cũng là có một không hai.

Suốt cả đời, cuộc gặp gỡ trong lúc ấy là đẹp nhất, nhân duyên nếu như đã bị trôi qua, có thể vĩnh viễn sẽ không trở lại, tình yêu nếu như đã đánh mất, cũng sẽ không thể có lại một lần nữa.

Cô đã từng yêu anh một cách say đắm, cô nghĩ nếu sau này cô có yêu thêm vài lần nữa, nhất định sẽ không điên cuồng giống như mối tình đầu ấy được.

Cô vĩnh viễn sẽ không còn là một cô gái hai mươi tuổi vô tư và nồng nhiệt như ngày xưa, yêu tha thiết một chàng trai trẻ lạnh lùng và ít nói,

Ân Hải Sắc mỉm cười, nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau của hai người, đôi môi hiện lên một nụ cười ngọt ngào....

“Này, cô, mang hộp đồ nghề kia đưa cho tôi.”

Ngày hôm ấy, cô cùng bạn học đến thăm một cô nhi viện, cùng các em cô nhi tập hát, vui đùa. Cô cảm thấy có chút mệt nên len lén tìm một góc vắng vẻ để nghỉ ngơi.

Trong lúc đang ngồi tựa lưng vào tường định chớp mắt một tí thì một mệnh lệnh rất không khách khí bỗng vang ở phía trên đầu cô.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, tìm xem tiếng nói ấy phát ra từ nơi nào.

“Là tôi gọi cô đấy.” Tiếng nói nghe thật thô lỗ.

Cô chớp mắt mấy cái, cuối cùng cũng nhìn thấy được một phần gương mặt kia, anh đang ngồi trên mái nhà, bàn tay đang chỉ về phía cô.

“Anh muốn cái gì?”

“Hộp dụng cụ đấy! Nó ở ngay ở dưới chân cô.”

Ngay dưới chân cô? Ân Hải Sắc bối rối nhìn xuống chân, quả nhiên phát hiện ra trên bãi cỏ là một hộp đựng dụng cụ sửa chữa nho nhỏ bằng plastic, bên trong là một mớ vật dụng lộn xộn nào là búa, đinh....

“Anh cần cái này sao?”

“Đúng vậy! Tên tiểu quỷ A Minh nghịch ngợm đã đem cái hộp vứt dưới đó rồi bỏ chạy đầu mất, cô đưa cái hộp ấy lên đây giúp tôi.”

Đưa lên?

Cô đưa cao cái hộp dụng cụ, nhón gót, cố sức vươn tay thật dài nhưng vẫn không chạm được đến tay của anh. “Xin lỗi, tôi hơi thấp.”

“Bên kia có cái thang, cô leo lên đó để đưa cho tôi được chứ?”

Muốn cô trèo lên cái thang?

Điều đó là không thể! Cô có chứng sợ độ cao.

Cô hoảng hốt lắc đầu. “Anh không thể xuống đây lấy sao?”

“Nếu như tôi có thể, còn cần đến cô giúp tôi sao?” Anh trừng mắt nhìn cô một cách không kiên nhẫn. “Chân tôi đang bị mắc kẹt vào một lỗ thủng trên này, cô mang hộp dụng cụ ấy cho tôi nhanh lên.”

“Thế nhưng...”

“Đừng có nhưng nhị gì nữa, nhanh tay nhanh chân lên một chút!” Đôi mắt đen sâu thẳm của anh bỗng chớp chớp sáng, như là có một ma lực thu hút kỳ lạ.

Cô nhất thời thất thần, không thể từ chối, không còn cách nào khác hơn đành phải miễn cưỡng mà gật đầu, đi từ từ đến chiếc thang bên kia, một tay ôm cái hộp, một tay nắm chặt chiếc thang, leo lên từng bước một.

Cô không dám nhìn xuống dưới, ánh mắt vẫn cứ tiếp tục nhìn lên phía trên, cuối cùng cô cũng leo được đến mái nhà, cô vội vàng đem cái rương đặt xuống, hai tay nắm chặt mép ngoài của mái nhà.

Sau đó, cô cẩn thận nhìn chung quanh, tìm được một người đang ngồi một cách khó nhọc trên nóc nhà, chân anh ta bị mắc kẹt vào một vết thủng trên mái, ngoài miệng còn ngậm một miếng thuốc, đôi tay đang vò mái tóc rối bời, dáng vẻ bất lực giống như một con thú bị mắc bẫy.

Cô nhin không được thốt lên một tiếng cười.

“Cô cười cái gì?” Anh trừng mắt nhìn cô.

“Không có gì.” Cô vội vàng thu lại nụ cười, đôi môi phớt hồng vẫn còn phảng phất chút vui vẻ. “Làm sao mà anh bị kẹt ở đây vậy?”

“Tôi leo lên đây để sửa lại mái nhà.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì bị mắc kẹt.” Anh rít một hơi thuốc, dáng vẻ như lạnh lùng, không muốn giải thích gì thêm nữa! Đường như anh đang xấu hổ, là do làm tổn hại sự tôn nghiêm của đàn ông sao?

Cô lặng lẽ nhón môi.

“Đưa tôi cái lưỡi cưa.” Anh ra lệnh.

“Lưỡi cưa? Là cái nào?” Cô do dự nhìn vào trong hộp dụng cụ.

“Không phải chứ? Ngay cả cái lưỡi cưa cô cũng không biết sao?” Anh trợn tròn mắt. “Nó giống như một con dao nhỏ, trên cạnh có răng cưa.”

A, thấy rồi.

Cô chậm rãi rút cái lưỡi cưa ra, nhúu mày nhìn cái vật mang hình dạng đáng sợ này. “Là cái này đúng không?”

“Đem nó qua đây cho tôi.”

Đem qua? Cô do dự và ước lượng khoảng cách giữa cô và anh, có lẽ khoảng hai sải tay đi, cô cần phải leo lên và đi trên mái nhà.

Haiz, vì sao cô lại tự chuốc lấy phiền phức ình thế nào? Nếu sớm biết như vậy, cô thà làm bộ giả vờ như không nghe thấy anh, như vậy thì tốt rồi.

Cô làm mặt xấu với chính mình, hít sâu một hơi, ngưng tụ toàn bộ dũng khí của bản thân, sau đó chậm rãi leo lên, từng bước, từng bước một, cho đến khi cả người đều đã ở trên mái nhà, cô sợ hãi rụt người lại như một con thú bé bỏng

Anh nhìn cô một cách ngạc nhiên. “Cô làm sao mà rụt người lại như thế?”

Cô không trả lời anh, tiếp tục bước tới bằng một vận tốc như rùa bò, cô biết dáng vẻ hiện giờ của cô rất xấu, rất khó coi, nhưng không có cách nào khác, cô đã sợ đến mức bất chấp cả hình tượng rồi.

Dáng vẻ của cô làm anh cười thành tiếng

“Anh, anh không được cười!” Cô ảo não mà kháng nghị, thở hổn hển, đem lưỡi cưa đẩy về phía anh. “Của anh.”

Anh cầm lấy.

“Tôi ... tôi muốn xuống dưới.” Nhiệm vụ đã hoàn thành, cô có thể rời khỏi đi?

“Cô xuống đi.”

Thế nhưng, thế nhưng cô xuống không được, cô ngồi trên mái nhà, phát hiện hai chân mình mất hết sức lực, không lên xuống được, đành bất lực mà ngồi yên tại chỗ.

Anh lấy lưỡi cưa cắt một phần của lỗ thủng, rút chân ra, xoa xoa một chút, sau đó quay lại nhìn cô đang bất động toàn thân, đôi lông mày rậm giương lên. “Không phải cô nói muốn đi xuống sao?”

“Tôi ... tôi không thể động đây.” Cô cười khổ với anh.

“Cái gì?” Anh ngẩn người, mắt thấy gương mặt xinh đẹp của cô đang trắng bệch, trên trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, anh đột nhiên hiểu ra. “Không phải là cô mắc chứng sợ độ cao đấy chứ?”

Giờ mới nhận thấy sao? Cô lườm anh một cách hờn dỗi.

“Cô sợ độ làm sao không nói sớm?”

“Bởi vì... tôi thấy anh cần giúp đỡ.”

“Bây giờ cô giúp tôi bận rộn thêm rồi.” Anh nửa đùa nửa thật. “Một lát nữa tôi còn mang đem cô xuống dưới, như vậy không phải càng phiền phức sao?”

“Anh ... cũng không thể bỏ tôi ở lại đây.” Cô hoảng hốt nói, dáng vẻ dường như rất sợ anh sẽ mặc kệ bỏ cô lại một mình.

Anh cũng không trả lời cô một cách thẳng thắn, chỉ bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng, cô thấp thỏm không yên nhìn anh cầm lấy chiếc búa, đóng đinh vào một tấm gỗ mới lắp lại lỗ thủng.

Cánh tay anh .. nhìn có vẻ rất mạnh mẽ, cơ thể rắn chắc, nước da ngăm đen, những giọt mồ hôi lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trên người anh mặc bộ đồng phục công nhân, dính đầy các màu sơn khác nhau, trên đầu đội một chiếc mũ màu trắng, cũng bị bẩn thành màu xám, đôi giày thể thao anh mang là một nhãn hiệu mà cô chưa từng nghe qua.

Anh khác xa với những chàng trai nhà giàu mà cô quen biết, bọn họ sẽ không vì phơi nắng mà đen như vậy, tập thể thao cũng không thể có được một thân hình rắn chắc như thế, trang phục của bọn họ sẽ không bắt mắt như vậy, bộ lông lem vết sơn cũng không để ý.

Cô không thể hình dung được bọn họ cầm búa mà đóng đinh thì sẽ có hình dạng gì, vì thực sự ngay cả một việc nặng họ cũng chưa từng làm qua.

Cô gần như chăm chú nhìn tay của anh, ngón tay anh thon dài, nhìn rất đẹp mắt, nhưng đầu ngón tay đều đã bị chai sần.

“Có đau không?” Cô bất giác hỏi

“Cái gì đau?”

“Ah.” Cô ngẩn người, lúc này mới nhận ra trong lúc vô ý đã buột miệng hỏi anh những thắc mắc trong lòng, cô xấu hổ cười cười. “Tôi nói là những vết chai sần trên tay anh có đau không?”

“Không đâu.” Anh nhíu mắt nhìn cô, có vẻ như cảm thấy rất quái lạ với câu hỏi của cô, anh đưa mắt nhìn về bề ngoài xinh đẹp của cô, sau đó nhìn tiếp đến những ngón tay trắng muốt thon thả, bỗng nhiên hiểu ra.

Đôi bàn tay này, vừa nhìn đã biết thuộc về một cô gái có một cuộc sống an nhàn sung sướng, ngay cả một giọt sương mùa xuân cũng không dính tới được.

“Cô có biết rửa chén không?” Anh bỗng hỏi.

“Không biết.”

“Quét nhà thì sao?”

“Rất ít.”

“Cô không phải làm việc nhà sao?”

“Nhà của tôi có người làm những việc đó.”

“Ai? Người giúp việc sao?”

“Đúng vậy.”

“Hóa ra cô là một vị ‘tiểu thư’.”

Cô không thích anh dùng giọng điệu xem thường như thế. “Vậy thì sao?”

“Không sao cả.” Anh nhẹ nhàng trả lời. “Thật xin lỗi, tiểu thư, vừa rồi tôi không nên làm phiền cô mang hộp dụng cụ lên đây cho tôi.”

“Không được kêu như vậy.” Cô nói hơi lớn tiếng. Cô cũng có tự ái, không muốn nghe người khác khinh thường mình một cách vô cớ như thế. “Tôi có tên có họ đảng hoàng, tên tôi là Ân Hải Sắc, anh có thể gọi là Ân tiểu thư.”

“Hừm”

Lại nữa! Với cái loại hừ nhẹ không rõ ý nghĩa mục đích như thế này, cô thực sự đã chịu đủ rồi.

Ân Hải Sắc cắn răng, không thể chịu được nữa khi ở cùng một chỗ với anh, trong ngực đang cháy ngọn lửa giận, thiêu đốt cả lý trí và sự sợ hãi của cô, cô liều lĩnh bước về phía chiếc thang.

Nhưng chỉ một chút sau, cô biết mình đã sai lầm rồi, vừa bước xuống chiếc thang thì cả người bỗng nhiên chấn động, không nghĩ đến chiếc thang kia lại bị chao đảo như vậy, một nửa thân người cô như đang treo trên không trung.

Cô hét lên một cách kinh hãi, cánh tay vẫn còn bám chặt trên mái nhà.

“Cô thật là ngu ngốc!” Anh biết tình huống nguy cấp, nhanh chóng đỡ lấy chiếc thang, đầu tiên là nắm được cái thang, sau đó ôm được thắt lưng của cô.

Cô vẫn kinh sợ không dám buông tay, vẫn nắm chặt lấy mái hiên.

“Thả lỏng một chút đi.”

“Tôi không dám.”

“Mau buông ra, tôi sẽ đỡ được cô, không để cô rơi xuống phía dưới kia đâu.”

“Thế nhưng...”

“Ân Hải Sắc!” Anh lớn tiếng gọi cô.

Chính là cô vẫn không dám, lắc đầu, nước mắt bắt đầu chảy ra.

“Cô ngốc sao?” Anh tức giận đến mức muốn chửi bậy, nhưng lại nhìn thấy một giọt lệ đầm đìa đáng yêu đọng trên đôi má trắng mịn của cô, bỗng nhiên có chút mềm lòng. “Ân Hải Sắc, cô buông tay ra đi, tin tưởng tôi.” Giọng nói cũng trở nên mềm mỏng hơn.

Cô ngại ngùng, nhìn về phía anh một cách sợ hãi, ánh mắt thâm thúy của anh vừa có chút ôn nhu lại pha chút nghiêm khắc, cô do dự buông một tay ra, chuyển sang nắm chặt lấy áo của anh, anh dùng sức ôm lấy eo cô, tay bên kia cũng tự nhiên mà buông lỏng, cả người cô dựa vào ngực anh.

Gương mặt ướt át chôn trong chiếc áo lấm lem của anh, cô ngửi được trên người anh một hỗn hợp giữa mùi sơn và gỗ vụn, cùng với một mùi vị rất kỳ lạ, rất tươi mát và dễ chịu.

Anh để cô và anh đứng trên cùng một bậc thang, cô đã có thể đứng vững thế nhưng anh vẫn không có ý muốn buông cô ra, đôi tay vẫn cứ ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn dịu dàng của cô.

Những đường cong nam tính và nữ tính như vừa khớp với nhau, anh kiên cường còn cô mềm mại, một chút rung động giới tính giữa hai con người trẻ tuổi bùng phát.

Anh hạ đôi môi mình, nhẹ nhàng hôn lấy chiếc trán trắng ngần của cô, cô nín thở, không dám động đây.

Đôi môi anh men theo gương mặt xinh đẹp của cô mà trượt xuống, mùi thơm nhẹ nhàng trên cơ thể cô như mê hoặc anh, anh vuốt những sợi tóc mềm mại của cô sang một bên, tìm được đôi môi đang e lệ kia.

Anh đang thưởng thức cô.

Nhẹ nhàng hôn, nhẹ nhàng cắn, nhẹ nhàng vui đùa làm tim cô đập rộn ràng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi má ửng hồng.

Bọn họ triền miên mà hôn nhau trên chiếc thang cao cao ấy, thế nhưng cô đã hoàn toàn quên mất nỗi sợ hãi của mình, chỉ biết vĩnh viễn nhớ kỹ nụ hôn ngọt ngào và tươi mát kia.

Cô cũng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ người đàn ông trao cho cô nụ hôn này....

“Ân Hải Sắc, tôi là Vệ Tương.” Anh dùng giọng nói khàn khàn mà nhẹ nhàng hạ cổ với cô. “Nhớ kỹ cái tên này, không được quên.”

(Hạ cổ: giống như là yếm bùa ý các tình yêu àh)

3. Chương 3

Cuộc gặp gỡ đầu tiên của bọn họ cũng không quá đặc biệt.

Lúc hai người yêu nhau say đắm cũng không đặc biệt, chỉ là một chút nồng nhiệt và điên cuồng của tuổi trẻ, một chút triền miên dây dưa, một chút khám phá mới mẻ về tình yêu và tình dục.

Giống như trăm ngàn cặp đôi khác trên đời này, Ân Hải Sắc cùng Vệ Tương thời trẻ tuổi yêu nhau rất thắm thiết.

Sau giờ học, cô thích ở trong căn phòng chật hẹp của anh, dùng chiếc lò vi ba be bé để nấu cho anh món mì gói đơn giản, cô cũng học cách quét dọn căn phòng của anh, những ngón tay xinh đẹp của cô đều đã bị trầy xước, thế nhưng cô không hề đau đớn, chỉ hy vọng anh sẽ có một nơi ấm áp để nghỉ ngơi sau một ngày làm việc bận rộn.

Đôi khi anh cũng sẽ có chút thời gian nhàn rỗi, lúc ấy hai người cùng nằm trên chiếc giường chật chội của anh, xem một bộ phim trên máy vi tính. Cô thích phim tình cảm nhẹ nhàng, còn anh lại thích những loại phim về điều tra hành động, lúc nào anh cũng cười nhạo rằng chỉ có những người ngu ngốc mới xem phim tình cảm, cô chỉ có thể tức giận và nhủ mảy.

Buổi tối, hai người cũng sẽ ngồi trên giường ôm nhau, cùng ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, cô vẫn thích chỉ vào một ngôi sao sáng không rõ trên bầu trời sâu thẳm kia, làm nũng muốn anh kể cho nghe những câu chuyện xưa về ngôi sao đó.

Từ bé anh đã thích ngắm sao, nỗi mơ ước lớn nhất của anh là có thể sở hữu riêng mình một chiếc kính viễn vọng, cô biết được điều đó cho nên trong lần sinh nhật anh đã mua cho anh một cái, thế nhưng anh có vẻ như lại không vui, cô nói lảm anh mới miễn cưỡng đụng đến chiếc kính để ngắm nhìn ánh trăng một chút.

Đêm đó, cô ngủ trên giường anh, đến khi buổi sáng tỉnh lại, mới phát hiện anh suốt đêm không ngủ, vẫn ngồi yên ở góc phòng, trên miệng là một điều thuốc, những vòng khói mịt mù vương vất ngoài cửa sổ.

“Anh làm sao vậy?” Cô nói, giọng khàn khàn, dùng ngón tay để chải lại những sợi tóc rối tung, đi đến phía sau, vòng tay ôm lấy cổ anh, cười và làm nũng với anh như một đứa trẻ. “Ngủ không được sao?”

Anh không nói gì, chỉ yên lặng nắm lấy bàn tay cô, chơi đùa cùng những ngón tay thon dài.

“Có phải xảy ra việc gì không? Nhìn anh hôm nay có vẻ như là tâm tình không tốt lắm.” Cô lo lắng hỏi.

Anh hút một hơi thuốc, vuốt ve đôi bàn tay bé nhỏ của cô, bỗng nhiên phát hiện trên ngón tay trở có một vết thương. “Đây là cái gì?”

“A.” Cô vội rút tay về, có chút bối rối. “Là do trong lúc gọt hoa quả, em không cẩn thận nên mới cắt vào tay.”

Anh quay đầu lại, nhìn cô với ánh mắt đăm chiêu.

“Được rồi, em biết là em vụng về lắm.” Nghĩ rằng anh muốn cười nhạo cô nên cô tự giễu mình trước. “Thế nhưng mà em cũng đã có tiến bộ nhiều lắm nha, hôm nay em gọt vỏ táo, đã cắt được những đoạn rất dài nha, lợi hại không?”

“...”

“Anh biết không, em nghe nói nếu một cô gái ngồi gọt vỏ táo vào lúc nửa đêm, nếu như vỏ táo từ đầu đến cuối không bị đứt rời thì lúc ấy, nhìn vào trong gương sẽ thấy chân mệnh thiên tử của chính mình, em cũng muốn thử xem.”

“Em sẽ không thành công đâu.”

“Anh xem thường em đến vậy sao.” Cô giận dỗi nói.

Anh xoay hẳn người, ôm lấy eo cô, để cô ngồi lên đùi của mình.

Cô cười thật ngọt ngào, ánh mắt nhìn anh cũng ngọt ngào đến mức có thể chảy cả mặt cả đường. “Anh làm gì vậy?”

“Hải Sắc.” Anh ghen giọng mà gọi tên cô, ánh mắt hiện vẻ u buồn không thể nói thành lời. “Chúng ta chia tay đi.”

“Cái gì!?” Cô giật mình.

“Chúng ta chia tay đi.” Anh lặp lại lần nữa.

Cô không thể nào tin được, trong lúc cả hai đang yêu nhau rất ngọt ngào, say đắm, làm sao anh có thể nói ra những lời nói vô tình như thế.

“Vì sao?” Cô kinh ngạc đứng thẳng dậy. “Vệ Tương, anh làm sao vậy? Vì sao bỗng nhiên lại nói như thế? Em đã làm gì sai sao? Anh giận em ư?”

“Anh không tức giận mà em cũng không làm sai việc gì.”

“Thế vì sao...”

“Bởi vì không thể.” Anh nhẹ nhàng cắt đứt lời cô.

“Cái gì không thể?”

“Em và anh là hai con người thuộc về hai thế giới khác nhau, chúng ta không thể.”

“Vì sao?” Tiếng nói cô run run nhưng vẫn muốn tìm hiểu cho rõ.

“Em còn không hiểu sao?” Anh nhìn cô một cách thâm trầm, ánh mắt u ám như biển đêm khiến cô không thể thở nổi.

Cô cố gắng hít thở thật sâu, nỗ lực không để cái cảm giác đáng sợ kia đánh mình gục ngã. “Anh lại muốn nhắc đến cái vấn đề môn đăng hộ đối kia sao? Bởi vì anh mà một cô nhi, còn em là một tiểu thư danh giá, cho nên chúng ta sẽ không thể ở bên nhau, đúng không?”

“Hoàn cảnh của chúng ta hoàn toàn không giống nhau, cách nhận thức cuộc sống cũng không, anh không thể hiểu em mà em cũng sẽ không có cách nào hiểu được con người của anh.”

“Vậy thì anh có thể nói cho em biết!” Cô kích động mà nắm lấy vai anh. “Em không hiểu cái gì thì anh có thể nói với em mà! Em sẽ cố gắng mà hiểu anh, bất luận có tốn bao nhiêu thời gian, tốn bao nhiêu công sức, em đều chấp nhận, chỉ cần anh có thể cho em cơ hội.”

“Vì sao em lại muốn làm như vậy?” Anh hỏi cô một cách hoài nghi.

Thế nhưng cô trả lời lại anh một cách tràn đầy kiên quyết. “Chính là bởi vì em yêu anh.”

“Có vẻ như em rất dễ dàng để yêu một người.” Anh bĩu môi.

Cô không thể nhìn ra được rốt cuộc là anh đang mỉa mai mình hay chỉ đơn thuần là anh quá lạnh lùng.

“Có ý gì?” Cô cảm thấy ngực mình như bị cánh tay nào đó bóp chặt. “Lẽ nào anh ... anh không thích em sao?”

Anh im lặng.

“Vệ Tương” Cô hét hoảng gọi, tay chân luống cuống. “Anh ... anh ghét em sao?”

Anh lắc đầu.

“Không có cảm giác gì với em sao?”

Anh lại một lần nữa lắc đầu.

“Không phải ghét, cũng không phải không có cảm giác, vậy, thích thì sao?”

Cô chậm rãi lấy lại vẻ bình tĩnh, khoe môi cong lên nở một nụ cười.

“Không sao cả, chỉ cần có một chút thôi cũng tốt rồi, anh cho em chút thời gian, em sẽ đảm bảo càng ngày anh sẽ càng thích em.”

Anh kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô, lúc này đây, cô hoàn toàn không giống như những người con gái khác, sẽ la hét nhưng người bị điên, cô chỉ nở nụ cười, cười đến mức xán lạng .. haiz ... anh hoàn toàn chịu thua cô.

“Em ngốc à? Anh đương nhiên là thích em.” Anh bối rối lấy thêm một điều thuốc là. “Em nhìn kỹ đi, hiện tại là em đang ở chỗ nào, là phòng của anh, anh sẽ để cô gái mình không hề có cảm tình bước vào nơi này sao?”

“Ah, em biết là anh thích em, thế nhưng anh không thể biết được là em thích anh nhiều đến cỡ nào đâu, bằng không anh sẽ không thể nói ra những lời lúc này.” Cô vội vàng dụi đầu vào ngực anh, nụ cười vui vẻ tựa như ánh mặt trời của mùa xuân. “Vệ Tương, em biết là anh không tin em, thế nhưng ... em yêu anh, rất rất yêu anh, em đã quyết định sẽ ở cùng một chỗ với anh, cả đời sẽ bám theo anh!”

Lời tuyên bố của cô đến một cách quá đột ngột, khiến anh có chút hoảng hốt, anh lo lắng kiếm một lý do. “Em chỉ là nhất thời nồng nhiệt bởi tình yêu đầu đời mà thôi.”

“Ngay cả như thế cũng chẳng sao cả, vì em đã quyết định.” Cô từ bên bệ cửa sổ nhặt ra được hộp diêm quẹt, nghịch ngợm đưa trước mắt anh.

“Em rất ngốc, Ân Hải Sắc, một ngày nào đó, em sẽ hối hận.” Anh đưa tay, muốn lấy lại hộp diêm.

Cô giấu ra phóa sau, không đưa cho anh.

“Em sẽ không hối hận.”

“Em thật khờ!”

“Là chính anh biến em thành như vậy, ai bảo anh làm cho em yêu anh?” Cô nhăn mặt làm xấu với anh. “Em mặc kệ, Vệ Tương, anh phải phụ trách việc này.”

Dáng vẻ của cô thật đáng yêu, giọng nói thật ngọt ngào, anh bối rối nhìn vào đôi môi hồng của cô, một nỗi rung động bỗng tràn về như một cơn sóng triều.

“Anh sẽ không để em chịu khổ, Hải Sắc.” Anh đưa tay giữ lấy phía sau cổ cô, đôi môi nóng rực nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ thanh tú. “Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ thành công, sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

“Tiền không quan trọng.” Cô nói nhỏ, ánh mắt vẫn nhìn anh với vẻ say mê.

Anh hừ nhẹ.

“Anh lại như vậy nữa rồi!” Cô bỗng nhiên đẩy anh ra, đôi má hồng lên vì tức giận. “Anh rất là đáng ghét, vì sao luôn làm bầm hừ như thế? Giống như người ta là một đứa ngu ngốc vậy.”

“Em vốn dĩ là rất ngốc.” Anh gõ gõ vào trán của cô. Nếu không ngốc cô sẽ không thích anh.

“Em giận quá đi! Vệ Tương.”

“Hừm”

“Lại hừm?! Anh thật sự là quá lảm rồi, Vệ Tương, xem em xử anh thế nào!” Cô nắm lấy áo anh, đôi bàn tay trắng như phấn đang giờ lên về uy hiếp anh.

Anh không hề tránh né, chỉ nhàn nhả mà đùa giỡn với cô. “Nhìn em thô lỗ dã man như thế kia, đây là dáng vẻ của một vị tiểu thư khuê các sao?”

“Anh không phải đã từng nói anh ghét nhất là những người con gái cố làm ra vẻ mình là một thiên kim tiểu thư sao? Cho nên em sẽ không giả làm thực nữ, em sẽ cho anh mở rộng tầm mắt với bộ mặt thật của mình.”

“Woa! Hóa ra con gái đều giả nai như vậy sao? Anh thực sự là đã được một bài học rồi.”

“Bây giờ anh mới biết ư? Hừm.” Cô trừng mắt, học anh hừ lạnh một cái. “Hiện tại biết rõ cũng không tính như quá trễ.”

Anh nhìn dáng vẻ dễ thương của cô, nhin không được mà mỉm cười một cái. “Hải Sắc.”

“Thế nào?”

Anh băng lại ngón tay đang bị thương của cô. “Em nói được thì phải làm được nhé.”

“Cái gì?” Cô không hiểu.

Lời hứa cả đời luôn bám theo anh, nói được thì phải làm được.

Anh dùng một cái ôm nồng nhiệt để trả lời cô, nồng nhiệt đến mức như muốn đem cô trở thành một phần của anh, sau đó anh lại nở một nụ cười tự giễu mình.

“Cho đến tận hôm nay, anh chưa từng ôm một người phụ nữ nào như vậy.”

“Nói như vậy là anh dùng cách khác để ôm người phụ nữ khác đúng không?” Cô cố ý xuyên tạc lời nói của anh. Đúng là lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ. “Là ai? Lúc nào? Anh có thích cô ấy không?”

“Không có.” Hai chữ rất đơn giản.

“Hả?”

“Chưa từng có người phụ nữ nào khác.” Anh nhẹ nhàng cười. “Anh thậm chí còn nghi ngờ rằng cái người đã sinh ra anh có ôm qua anh hay không nữa là.”

Cô ngẩn ngơ ngừng mắt nhìn anh, tuy rất hài lòng khi biết được mình là người phụ nữ duy nhất của anh, nhưng khi nghe anh hờ hững nhắc đến mẹ đẻ của mình, cô lại rất đau lòng.

Cô si ngốc xoa xoa vào má anh. “Vệ Tương, anh ... có muốn tìm lại cha mẹ ruột của mình không?”

“Không cần đâu.” Anh bỗng trở nên lạnh lùng. “Nếu như bọn họ đã lựa chọn vứt bỏ anh, vậy cứ xem như đôi bên đều không tồn tại đi.”

“Thế nhưng...”

“Anh sống một mình rất tốt.”

“Nhưng anh không phải một mình.” Cô ôm lấy đôi má anh, nói với anh về kiên quyết. “Anh phải nhớ kỹ, từ nay về sau, luôn có em ở bên cạnh anh.”

Có em, anh sẽ không cô độc nữa.

Dường như anh cũng nghe được lời chưa nói của cô.

Tim đập rối loạn, trong người như có một cơn đau kỳ lạ.

“Đúng vậy.” Anh cố gắng mỉm cười thoải mái. “Thiếu chút nữa anh quên, có người đã nói muôn bám theo anh cả đời mà.”

“Anh sợ sao?” Gương mặt đẹp đẽ của cô hiện lên, đôi mắt trong suốt nhìn anh, đó dường như là ngôi sao sáng mà anh yêu nhất.

Anh cười như không cười, lại muốn giả vờ lạnh nhạt. “Hừm.”

Lại hừm?

“Ahh...anh thực sự khiến em tức chết mà!” Cô muốn phát điên. “Đáng ghét, không cho phép anh hút thuốc nữa!” Cô cầm lấy hộp diêm, cố sức ném thẳng vào thùng rác cho hả giận. “Anh không có nghe nói sao, hút thuốc đối với thân thể sẽ không tốt, từ giờ trở đi em muốn anh cai thuốc.”

“Em không phải là đang nghiêm túc đấy chứ?”

“Anh nghĩ sao?” Cô nheo nheo mắt lại, chống hai tay lên hông, cổ tỏ ra dữ dằn.

Anh không thể nén được nụ cười của mình.

...

Anh rất hiếm khi nở một nụ cười như thế.

Sau đó cô mới phát hiện, thực ra anh không thể nào mỉm cười, cũng không biết cười thế nào, tâm trí anh lúc nào cũng khép chặt, không hề mở rộng với ai bao giờ.

Nụ cười đêm đó của anh, là một hình ảnh quý giá mà cô cất dấu rất kỹ trong tâm trí của mình, mỗi khi cô nhớ lại chuyện xưa, đều luôn nhớ đến nụ cười ấy, lưu luyến cả đời.

Vì sao anh lại không cười?

Ân Hải Sắc thở dài một cách yếu ớt, thu hồi suy nghĩ của mình, vừa đưa mắt nhìn, thỉnh thoảng kinh ngạc vì nhìn thấy cô em họ Ân Diễm Vũ không biết đã ngồi cạnh mình từ lúc nào, chăm chú nhìn cô vẻ hiếu kỳ.

“Làm sao vậy?” Cô cố mỉm cười.

“Em mới là muốn hỏi chị làm sao vậy! Sắc tỷ?” Ân Diễm Vũ tỉ mỉ quan sát cô. “Rất ít khi thấy chị có tâm sự nhiều như vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì.”

“Thực sự không có?”

“Đúng vậy”

“Sắc tỷ, chị không tin em sao?”

Cô cả kinh. “Vì sao em lại nói vậy?”

Ân Diễm Vũ mỉm cười nhẹ nhàng, cầm lấy tay cô một cách thân thiết. “Khi em và Bách Sâm cãi nhau đến mức muốn ly hôn, chỉ có chị ở cạnh em, giúp em tìm được cách giải quyết, tất cả những tâm sự em đều nói cho chị nghe hết thế nhưng đến khi chị có tâm sự lại không hề nói gì với em, chị xem như vậy có công bằng không?”

Thật không công bằng.

Ân Hải Sắc nhìn cô em họ và mỉm cười một cách bất đắc dĩ.

Diễm Vũ là cô em gái cùng cha khác mẹ với Phiền Á, cậu ta thương cô em này còn hơn chính bản thân mình, bởi vì cô cũng rất thân thiết với Phiền Á, thế nên Diễm Vũ chính là cô em gái yêu quý nhất của cả Hải Sắc và Phiền Á.

Từ nhỏ, bọn họ đã có thói quen bảo vệ cô, những việc không tốt của gia đình cũng không để cô biết đến, thế thì bây giờ làm sao lại có thể nói cho cô biết, anh trai cô dự định cùng với ba của bọn họ đấu tranh một lần, mà người chị họ như cô, để giữ vững chức vụ của Phiền Á, cũng như tài chính của công ty, bắt buộc phải thực hiện một cuộc giao dịch với chồng cũ sao?

“...Là bởi vì đàn ông phải không?”

Câu hỏi ngay thẳng làm Ân Hải Sắc bừng tỉnh thoát khỏi những suy nghĩ riêng tư trong tâm trí, cô bối rối và ngạc nhiên nhìn Ân Diễm Vũ.

“Chị nói thật với em đi, Sắc tỷ, có phải là chị đang yêu đúng không?”

Cô bỗng ngừng thở. “Vì sao em lại nghĩ vậy?”

“Cũng đơn giản thôi, bởi vì trong lúc chị ngất người mất hồn, gương mặt hồng hồng, đôi khi lại mỉm cười, đôi khi lại cau mày, vừa nhìn là biết được ngay là người đang yêu rồi!” Ân Diễm Vũ trêu chọc cô.

Vẻ mặt Ân Hải Sắc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mặt cô đỏ hồng, lại còn mỉm cười khúc khích? Có thật không? Vì sao ngay cả chính bản thân cô cũng không phát hiện ra được?

“Người đó là ai vậy?” Ân Diễm Vũ tiếp tục truy hỏi.

“Người nào là ai?”

“Còn giả vờ sao? Là người mà chị vừa nghĩ đến đó! Nói em biết đi mà, rốt cuộc anh ta là ai?”

“Không có ai hết, em đoán sai rồi, thực ra vừa rồi chị đơn giản chỉ là suy tư một chút thôi.”

“Em không tin, chị nói cho người ta biết đi mà, Sắc tử.” Ân Diễm Vũ lại giả trò làm nũng để tấn công cô, hòng moi ra một chút tin tức.

Ân Hải Sắc không biết đối phó thế nào, vội xấu hổ đưa mắt nhìn xung quanh, vừa may gặp phải một người khách quen đang đi vào nhà hàng, liền mượn cớ trò chuyện với khách hàng mà chạy mất.

“Amy! Ngày hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi mà ghé vậy?” Cô dịu dàng tươi cười tiếp đón.

“Hải Sắc, cô ở đây thật đúng lúc, tôi dẫn theo một vị khách nữa đến đây, tranh vẽ của anh ta rất khá, muốn mượn chỗ của cô để mở một cuộc triển lãm nho nhỏ, có được không?”

“Đương nhiên là có thể rồi, rất hoan nghênh là khác.” Ân Hải Sắc đồng ý với vẻ thật phóng khoáng.

Ngay từ đầu, khi mở nhà hàng này, cô đã cố ý tạo một khoảng không gian phục vụ cho việc triển lãm, đặc biệt là dành cho những nhà nghệ thuật trẻ tuổi có một thế giới nho nhỏ để chia sẻ ý tưởng của mình.

Cũng chính bởi vì khoảng hành lang dùng để phục vụ nghệ thuật này mà “Nguyệt Quế” cực kỳ nổi danh trong giới nghệ thuật, thường có những nghệ văn, nhân sĩ tụ tập ở đây. Vị Amy này cũng là một người nổi tiếng trong giới nghệ thuật, đồng thời cũng là một vị khách quen ở đây.

“Này, đây là người mà tôi vừa nhắc đến với cô, Tiểu Chu.” Amy kéo tay một chàng trai trẻ đang tươi cười. “Đây là Ân tiểu thư.”

“Xin chào Ân tiểu thư.” Chàng trai trẻ đưa mắt nhìn vị tỷ tỷ, đáy mắt không giấu được vẻ kinh diễm.

“Chào cậu, mời cậu ngồi!”

Ba người tìm một chiếc ghế sofa trống mà ngồi xuống, Amy nhiệt tình mang những bức tranh của chàng trai trẻ ra khoe, Ân Hải Sắc hăng hái thưởng thức và trao đổi ý kiến cùng Amy.

Màn đêm càng buông xuống, những vị khách ghé vào nhà hàng cũng ngày càng đông. Ân Diễm Vũ ngồi chính giữa, ngay cạnh một cây dương cầm màu trắng, nhẹ nhàng mà đàn một khúc nhạc Jazz.

Mà Ân Hải Sắc, vị nữ chủ nhân của nhà hàng này lại càng bận rộn hơn, có vài vị khách muốn tìm cô để trò chuyện, lại có một người đàn ông trung niên vừa ly dị, uống rượu và bày tỏ nỗi lòng mình với cô.

Cô chỉ mỉm cười mà tiếp chuyện, tựa như chú bướm bay lượn xung quanh mọi người.

Giữa lúc bầu không khí trong nhà hàng đang ở mức cao trào, cánh cửa thủy tinh thành linh bị đẩy ra, chiếc chuông gió phát ra những tiếng kêu thanh thúy, một người đàn ông tiến vào không chút do dự.

Anh ta mặc một bộ vest hàng hiệu màu ghi, dáng vẻ rất ngạo mạn, gương mặt cũng không hề có chút biểu tình, mang vẻ như không quan tâm đến chuyện xung quanh, anh ta đi đến chiếc đèn mang phong cách Hy Lạp đặt dưới đất thì dừng lại, ánh mắt đen thẳm sắc bén dò xét xung quanh.

Mục tiêu đã tìm thấy, xác nhận, chú ý, anh ta cười nhạt, cất bước đến gần con mồi.

Tiếng trò chuyện nhỏ dần, tiếng đàn cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, không khí bên trong bỗng nhiên trở nên ngột ngạt, vô số ánh mắt tập trung trên người anh ta.

Anh vẫn không hề để ý, ánh mắt chỉ chăm chú vào một người.

Chính là Ân Hải Sắc, vị nữ chủ nhân của nơi này, người đang được mọi người chú ý đến.

Cô thu lại vẻ tươi cười của mình muốn rời đi, thế nhưng người đàn ông trung niên vừa ly dị kia bởi vì đã uống say nên cứ nắm lấy tay áo của cô không buông.

Anh ta nhìn chăm chú vào đôi bàn tay không biết chừng mực của mình.

“Hải Sắc, cô nghe tôi nói a ... cô nói xem...phụ nữ các cô có phải là rất vô lý hay không? Tôi thực sự không hiểu được...” Người đàn ông kia lẽ nhè.

“Lý Tiên Sinh, bình tĩnh một chút...” Ân Hải Sắc nhẹ nhàng mà khuyên giải, an ủi, thế nhưng lời nói còn chưa kịp dứt, một cánh tay cứng cáp nhanh như sét đánh không kịp bịt tai, bỏ qua người đàn ông đang dấy đưa kia, đem cả người cô kéo vào trong lòng.

Bên trong nhà hàng nhất thời im lặng, không khí cũng như ngưng đọng.

Anh ta như muốn đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang cháy. “Tiên sinh, phụ nữ chính xác là không thể nói lý, bất quá, ông ở nơi này uống rượu, oán giận cũng vô ích, trên đời không có nơi nào thiếu cây cỏ, cùng lắm thì đi tìm một chỗ khác.”

“Hử?” Người đàn ông kia choáng váng nhìn anh chằm chằm.

Tất cả những vị khách cũng nhìn chằm chằm anh vẻ ngạc nhiên.

Trong một khoảng không tràn đầy sự kinh ngạc, chỉ có một mình Ân Hải Sắc hiểu rõ, câu nói của anh chính là đang mỉa mai cô.

Cô đẩy anh ra, đứng thẳng dậy một cách ngạo mạn. “Anh rất bất lịch sự, Vệ Tương.”

Trước mặt mọi người anh đem cô ôm chặt vào trong ngực, muốn cô làm sao giải thích mối quan hệ giữa hai người đây?

Vệ Tương chỉ nhẹ nhàng nâng khóe môi, dường như hiểu rất rõ ý tứ của cô, nhưng vẫn cố ý kè sát vào tai cô nói nhỏ.

“Rất xin lỗi, em cũng biết tôi xuất thân hèn mọn, không hiểu được lễ phép là gì.”

“Anh!” Cô nắm đôi bàn tay trắng như phấn của mình lại.

“Chi bằng bà mới như em đến dạy tôi biết cách những lễ phép để ứng phó đi?” Nói xong, anh cầm lấy lọn tóc xoắn vô trật tự bên tai cô mà chơi đùa trong những ngón tay của mình.

Ầm!

Thấy anh xúc phạm vị nữ thần trong mộng của bọn họ, những người khách nam đã chịu không nổi, đứng bật dậy.

Không xong rồi, nếu không nhanh chóng dập lửa thì sự tình sẽ không thể cứu vãn được.

Ân Hải Sắc vén lại lọn tóc bên tai, xoay người đối diện với những vị khách trong nhà hàng, môi hiện lên nụ cười ngọt ngào. “Thứ lỗi vì kinh động các vị, người này là bạn của tôi, Vệ Tương tiên sinh, anh ấy rất thích nói giỡn.”

Phải không?

Những vị khách nam trong lòng đầy cảm phẫn nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ, đưa mắt nhìn nhau, còn mấy vị khách nữ lại say mê mà nhìn người đàn ông xa lạ này.

“Điềm Vũ.” Ân Hải Sắc nhìn về phía cô em họ, nháy mắt.

Người ngồi bên chiếc đàn như hiểu ý tiếp tục đánh một khúc nhạc, tiếng đàn nhẹ nhàng mềm mại làm bầu không khí đang căng thẳng cũng thả lỏng dần.

“Anh đi theo em.” Ân Hải Sắc nhỏ giọng nói, sau đó bước đi trước dẫn đường, hướng đến phòng làm việc riêng của cô trong nhà hàng.

Vệ Tương lạnh lùng nâng khóe môi, đi theo cô.

Cho đến khi vào đến không gian riêng tư, Ân Hải Sắc mới cho phép mình lộ ra một tia tức giận. “Anh đang làm cái gì? Vì sao lại đột nhiên đến nhà hàng của em?”

“Thế nào? Nhà hàng của em là thánh địa hay sao? Người bình thường không thể đến sao?” Anh lạnh lùng hỏi lại. “Hay là do tôi bất cẩn, xông vào câu lạc bộ của những vị quý tộc?”

“Tại sao anh lại nói những lời mỉa mai như vậy? Em không phải có ý đó!”

“Vậy em nói cho tôi biết, vì sao tôi không thể đến đây?”

“Em không nói là anh không thể đến, ý của em là..” Cô bỗng nhiên dừng lại, giọng điệu mỉa mai của anh làm trái tim cô như nguội lạnh.

Rốt cuộc năm ấy cô đã làm sai việc gì? Vì sao anh lại hận cô đến như thế?

Ân Hải Sắc buồn bã thở dài, cô rót một ly nước, uống xong, cố gắng giữ vẻ giữ bình tĩnh. “Anh tìm em có việc gì?”

“Tôi đến để nhắc nhở em, nếu đã ký kết thỏa thuận thì nhất định phải thực hiện.”

“Em không có không thực hiện hiệp ước!”

“Phải không?” Vệ Tương nhíu mày vẻ nghi vấn, tìm đến chiếc ghế sofa, thông thả ngồi xuống. “Đã qua một tuần rồi, bà mối như em vẫn không có chút động tĩnh nào, như vậy chẳng phải là không có trách nhiệm sao?”

“Không phải là em vô trách nhiệm, chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?”

“Em còn đang xem xét.” Ân Hải Sắc mỉm cười nhẹ nhàng. “Anh phải cho em một chút thời gian để tìm được người thích hợp giới thiệu cho anh.”

“Được rồi, vậy em xem xét đến đâu rồi? Hiện tại có thể cho tôi xem qua danh sách được chứ?” Anh đưa tay về phía cô vẻ không khách khí.

“Danh sách ... còn chưa có.” Cô ngước mắt nhìn.

“Một người cũng không có?”

“Vâng.”

“Là do hiệu suất làm việc của em quá thấp hay do điều kiện của tôi quá kém? Thay tôi tìm một người phụ nữ thích hợp thực sự là một việc khó đến mức đó sao?”

Lời nói châm chọc như những mũi dao bén, đâm thẳng vào tai Ân Hải Sắc, cô lạnh lẽo mà siết chặt cơ thể mình.

“Điều kiện của anh ...rất tốt, là hiệu suất làm việc của em kém.” Cô lẩm bẩm vẻ miễn cưỡng.

Im lặng

Sao anh lại không nói tiếng nào?

Ân Hải Sắc nhíu mày, bối rối ngước mắt nhìn, hình ảnh phản chiếu vào trong đôi mắt khiến cô ngẩn người.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế sofa với dáng vẻ lười biếng, chân đang gác lên tay vịn của chiếc ghế, ánh mắt thâm trầm như màn đêm đang chăm chú nhìn gương mặt của cô.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt giống như lúc này trước mặt mọi người, một ánh mắt đầy khí phách và lợi hại, thế nhưng giống như có chút mờ mịt và kinh ngạc.

“Thế nào? Sao lại nhìn em như vậy?”

Vệ Tương ngẩn người, giống như phát hiện chính mình đang thất thần, miễn cưỡng mà ngồi thẳng lưng. “Không nghĩ đến việc em cho rằng điều kiện của tôi tốt.” Anh lạnh lùng trả lời.

Cho nên mới nhìn cô như thế sao? Bởi vì cô khen anh điều kiện tốt, anh mới ngẩn người ra vẻ không thể tin được sao?

Trái tim Ân Hải Sắc bỗng đập mạnh và loạn nhịp, một lúc sau mới có thể tìm về được tiếng nói của mình. “Điều kiện của anh vốn đã rất tốt, đây là sự thật.”

“Phải không?” Anh lại hừ nhẹ? “Bởi vì hiện tại tôi là một vị quản lý của một tập đoàn lớn, có nhà có xe, có tiền lại có địa vị, cho nên điều kiện rất tốt phải không?”

“Đó chỉ là một phần.”

“Còn có phần khác nữa sao?”

“Còn...” Gương mặt cô bỗng nóng lên, ánh mắt chăm chú quá phận của anh làm cô cảm thấy không được tự nhiên ... vì sao anh lại nhìn cô với ánh mắt như thế? Giống như anh rất quan tâm đến câu nói tiếp theo về anh. “Anh nhìn rất đẹp trai. Tuy rằng không phải thuộc dạng tuấn tú như Phiền Á, thế nhưng lại rất thu hút người khác, vóc dáng của anh cũng rất đẹp, phụ nữ rất thích những người đàn ông thuộc tuýp người như một cái mắc áo như anh.”

(Đàn ông thuộc tuýp người mắc áo ý là đàn ông có thể hình chuẩn, giống như cái móc áo, đồ nào mặc vào cũng đẹp hết áh)

“Cho nên mới nói, ưu thế của tôi chỉ có đáng vẻ bên ngoài cùng với tiền tài?” Dường như anh không hề hài lòng với đáp án đó.

“Đương nhiên là còn có những cái khác.”

“Cái gì khác?”

“Khí chất của anh.” Cô bổ sung vẻ không cam lòng. “Có thể anh không để ý, nhưng lúc này khi anh đi vào, tất cả mọi người đều nhìn anh, rất nhiều vị khách nữ ... đều đã bị anh mê hoặc.”

Haiz...cô thực sự không muốn nói cho anh nghe những lời này a! Không muốn khiến anh càng đắc ý, càng tự cho là đúng, anh đã đủ kiêu ngạo rồi, không cần cô lại dẽo hoa lên gấm nữa.

Huống hồ chỉ vừa nghĩ đến tình cảnh lúc này khi anh vừa bước vào, chấn động anh gây ra giống như là sớm chớp giữa mùa xuân, mang theo biết bao ánh mắt si mê của những vị khách nữ, một nỗi tức giận vô cớ cứ xoay quanh trong lòng cô.

Thực sự là đáng giận mà!

“Vậy còn em?” Anh chợt hỏi.

Cô sửng sốt. “Em thế nào?”

“Em cũng bị tôi mê hoặc sao?” Ánh mắt thâm thúy như muốn vậy lấy cô.

“Em...” Cô có chút bối rối. Không được, cô tuyệt đối không được nói cho anh biết, tim cô lúc ấy cũng đập nhanh không kiềm chế được. “Em đã từng say mê anh.”

“Đã từng.” Anh như nhấm nháp lời nói mà cô cố tình cường điệu, khóe miệng cong lên. “Ý của em là, hiện tại em sẽ không giống như trước đây mà choáng váng trước tôi?”

“Đó không phải là vấn đề, vấn đề là, cảm giác thay đổi, vậy thôi.”

“Cảm giác thay đổi?”

“Đúng vậy, đã thay đổi.” Cô chớp chớp mi, trốn tránh ánh mắt của anh.

Bầu không khí giữa hai người nhất thời đông cứng, im lặng thật lâu, dường như muốn kéo dài đến tận cùng phía bên kia của vũ trụ.

Qua không biết bao nhiêu triệu năm ánh sáng, anh mới mở miệng lên tiếng.

“Cũng đúng, có rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, em cũng thay đổi và tôi cũng thế.”

Cô chỉ im lặng.

“Tôi phải về Tokyo một tuần, một tuần sau, mang cho tôi một danh sách phù hợp, bằng không, thoả thuận này coi như bỏ đi.”

Anh buông xuống thông điệp cuối cùng của mình sau đó nghênh ngang mà bước ra đi, để lại sau lưng một mình cô đang nhìn theo anh một cách u sầu.

Dưới ánh trăng sáng, bóng dáng kia trông cao ngất, xem có vẻ tràn đầy kiêu ngạo, thế nhưng sao lại có chút gì đó ... cô tịch ...

4. Chương 4

“Này, mọi người đã từng nghe đến Sean Wei chưa?”

Những bộ váy áo rực rỡ, những chiếc ly thủy tinh trong suốt, những chiếc đèn pha lê trắng lộng lẫy, những đóa hoa hồng tràn ngập lối đi.

Đây chính là buổi hôn lễ điển hình của người giàu có, con trai của một nhà chính trị nổi tiếng cưới vợ, đối phương xuất thân là một thiên kim tiểu thư của một doanh nhân thành đạt, hoàng tử và công chúa kết hợp cùng nhau, cho nên buổi hôn lễ này rất được mọi người quan tâm.

Những vị khách mời ngoại trừ yêu thích việc bình phẩm hai nhân vật chính từ đầu đến chân ra, còn nhắc đến một đề tài đang nóng sốt trong thời gian gần đây...

“Sean Wei? Là ai vậy?” Một vài người tin tức có vẻ không được nhanh nhạy lắm.

“Là Vệ Tương a, Managing Director của Tập đoàn đầu tư Đàm Thị.” Một người đàn ông tuổi tác khoảng hơn tứ tuần lên tiếng, vị này là người nổi tiếng thứ hai trong giới doanh nhân ở Đài Bắc.

“Cái gì? Anh nói là Tập Đoàn Đàm Thị ở Mỹ sao?” Vừa nghe được Vệ Tương là Director của Đàm Thị, người vừa thốt ra câu hỏi vừa rồi bỗng rơi vào trạng thái kinh ngạc bối rối.

“Không sai. Nghe nói anh chàng Vệ Tương kia ba mươi tuổi đã trở thành người quản lý ở khu vực Châu Á này rồi.”

“Không đơn giản nha! Làm sao mà anh biết được anh ta?”

“Tháng trước, tôi có dịp gặp cậu ta cùng một số nhân vật quan trọng cấp cao đang chơi đánh golf, còn có, tòa biệt thự kỳ quái trên núi Dương Minh, cậu biết không? Nghe nói cũng là do cậu ta mua đấy.”

“Là anh ta mua sao? Trời đất!” Trăm phần chắc chắn tin tức đó là như sét đánh ngang tai. “Anh ta thuyết phục vị kiến trúc sư thiên tài kia bằng cách nào vậy?”

“Ai biết? Tên kiến trúc sư kia ai cũng không bán, cuối cùng lại bán cho Vệ Tương.”

“Đúng rồi, tôi nhớ là văn phòng chính của Tập đoàn đầu tư Đàm Thị ở khu vực Châu Á là đặt tại Tokyo mà? Anh ta đến Đài Loan để làm gì? Không phải là đến để thực hiện việc thu mua một công ty nào nữa đấy chứ?”

Lời nói vừa thốt ra, những vị doanh nhân nổi tiếng trên bàn đồng loạt im lặng mà ngẩng tai lên nghe ngóng, tinh thần chấn động cực kỳ.

Trước đây, Tổng giám đốc của tập đoàn Đàm Thị là Đàm Dục từng có ý định thu mua “Trường Ung khoa học kỹ thuật”, tuy rằng sau đó giao dịch này không thể thực hiện, thế nhưng nó lại trở thành một quả bom tấn gây chấn động toàn bộ giới kinh doanh tại Đài Loan, năm ngoái Đàm Thị lại phải trợ thủ đắc lực là Mạnh Định Vũ về để mua lại “Tập đoàn Phong Kinh”, tất cả những việc ấy đều như cơn lốc xoáy quét ngang giới kinh doanh, không ngờ đến năm nay lại xuất hiện thêm một Vệ Tương nữa.

“Nhắc đến việc ấy, tôi cũng vừa nhớ ra.” Một vị phó tổng giám đốc kỳ cựu của một ngân hàng vội tiếp lời. “Tuần trước, hình như tôi thấy anh ta cùng Tổng Giám Đốc của Tập đoàn Hoàng Kinh là Ân Phiền Á dùng cơm chung.”

“Ân Phiền Á???? Không lẽ mục tiêu lần này của Đàm Thị là Tập đoàn khoa học kỹ thuật Hoàng Kinh sao?”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

“Nếu quả thật là như vậy, tốt nhất chúng ta nên chú ý từng ngọn gió cành cây của thị trường chứng khoán, xem có cơ hội thì sẽ kiếm một khoản tiền lớn.”

Thời gian gần đây, việc các tập đoàn đầu tư quốc tế hay thực hiện các vụ thu mua những công ty tư nhân ở Đài Loan đang là những tin tức nóng sốt, ai ai cũng quan tâm muốn biết công ty kế tiếp bị nhìn trúng là công ty nào, một số nhà đầu tư trên thị trường chứng khoán đã sớm lên kế hoạch, sẵn sàng nhúng tay vào bất cứ lúc nào.

Vừa nghe được tin tức có thể mang lại lợi ích, những vị thương gia trên bàn ai ai cũng mở to con mắt, cái máy tính trong đầu họ đang hoạt động với công suất nhanh như chớp, cân nhắc cơ hội để đầu tư.

“Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến!” Có người kêu lớn.

Mọi người đều dời tầm mắt nhìn về phía lối vào, một đôi trai tài gái sắc đang nắm tay nhau đi vào bữa tiệc.

Người đàn ông chính là nhân vật đang “hot” trong những câu chuyện tại bữa tiệc này. Anh ta mặc một bộ quần áo giả quân phục màu xanh, khoác thêm một chiếc áo gió, trên gương mặt nghiêm nghị đeo thêm một chiếc kính râm, làm tăng thêm khí thế bức người của anh.

Tương phản với vẻ đẹp trai cứng rắn và nghiêm nghị của anh, dáng vẻ của người phụ nữ đi bên cạnh anh ta thập phần ôn nhu, bộ váy lễ phục màu vàng nhạt càng làm tăng thêm sự nhẹ nhàng và uyển chuyển của cô.

“Hả? Cô bạn gái của anh ta ...không phải là ... Ân Hải Sắc sao?”

“Con gái cưng của Ân Thế Hạo?” Tin tức ấy như một tiếng sấm, làm rung động tất cả những người xung quanh. “Vừa quen Ân Phiền Á, lại biết Ân Hải Sắc, xem ra quan hệ của anh ta cùng Ân gia quả thật là rất tốt.”

Nếu xét về sự ảnh hưởng của hai anh em nhà họ Ân là Ân Thế Dụ cùng Ân Thế Hạo trên thương trường lẫn chính trị, những người có thể cùng Ân gia kết giao khăng định không phải là nhân vật tầm thường.

“Xem ra anh ta là một người đáng để chúng ta làm quen, đi, chúng ta đến tìm hiểu xem, rốt cuộc anh ta có một lai lịch như thế nào!”

Vừa bước vào bữa tiệc liền lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, tình huống này, đều hoàn toàn nằm trong dự tính của Vệ Tương.

Nửa năm dần xếp tính toán, là đề chờ đợi giờ phút này, tên của anh đã chiếm được một góc nhỏ trong đồng cơ sở dữ liệu trong đầu của những người thuộc về giai cấp thượng lưu này.

“Xem ra có rất nhiều người muốn làm quen với anh lắm.” Nhưng riêng Ân Hải Sắc, đối với việc cả hai bị vây quanh lúc này cảm thấy rất kinh ngạc.

Vệ Tương nhếch môi, cười như không cười. “Đây là lúc để phát huy vai trò của em rồi đấy, Hải Sắc.”

Vai trò của cô?

Ân Hải Sắc ngạc nhiên, nhưng chỉ lúc sau cô từ từ hiểu được câu nói ẩn ý của Vệ Tương, anh ta đã từng nói qua, muốn cô giúp anh trở thành nỗi khát vọng, là người tình trong mộng của những thiên kim tiểu thư, danh gia thực nữ trên đất Đài Loan này.

Hôm nay, anh mặc một bộ trang phục giả quân trang, thực ra đều xuất phát từ chủ ý của cô, anh chắc chắn sẽ không thích hợp với hình tượng công tử phong lưu tuấn tú, muốn hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ, tốt nhất là phát huy bản chất của anh, càng khốc liệt càng tốt.

Không có người phụ nào có thể chống cự lại một người đàn ông đẹp lạnh lùng trong bộ quân phục.

Quả nhiên, khi anh đang thông thả mà ứng phó với những người trong giới kinh doanh thì những cô tiểu thư quen biết một cách sơ sài với Ân Hải Sắc cũng tiến lại bắt chuyện với cô.

“Là bạn trai cô sao, Hải Sắc?”

“Quả thật là một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng nha! Nghe nói anh ta là quản lý của Tập đoàn đầu tư Đàm Thị đúng không?”

“Hai người quen nhau lúc nào vậy?”

Những câu hỏi từ miệng các vị thực nữ cứ liên tục thốt ra, như đang oanh tạc Ân Hải Sắc.

Cô chỉ mỉm cười thản nhiên. “Anh ấy không phải là bạn trai của tôi, mọi người đừng hiểu lầm, anh ấy chỉ là một người bạn mà tôi quen biết khi còn đang học đại học, sau đó anh ta lại sang Mỹ làm việc, dạo gần đây mới trở về.

“Thực sự chỉ là bạn bè sao? Vậy sao hôm nay hai người lại cùng nhau xuất hiện vậy?”

“Anh ta rời Đài Loan cũng đã lâu, có rất nhiều người sẽ không nhận ra, tôi thì cũng quen biết một số người, dù sao thì cả hai cũng muốn tham gia buổi tiệc cưới hôm nay, cùng nhau đến thì sẽ có thể giới thiệu cho anh ấy một vài người bạn để làm quen.”

“Thế thì tốt quá! Hải Sắc, cô giới thiệu cho tôi làm quen đi.”

“Tôi cũng muốn làm quen với anh ấy.”

Chính vì vậy mà toàn bộ buổi tối hôm ấy, những vị khách cứ liên tục vây xung quanh Ân Hải Sắc và Vệ Tương, hầu như mọi người đều muốn bắt chuyện với Vệ Tương, bất kể là nam hay nữ.

“Anh thành công rồi.” Thật vất vả mới tìm được một khoảng không riêng biệt, Ân Hải Sắc nhìn Vệ Tương, trong mắt hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt nhưng cũng đủ để khiến một người đàn ông không cẩn thận mà chết chìm trong đôi mắt ấy.

Vệ Tương chỉ lạnh lùng thở một hơi.

“Thế nào? Buổi tối hôm nay, những cô gái mà em giới thiệu, có cô nào vừa ý không?” Cô hỏi.

Anh nhẹ nhàng nâng môi, khoe miệng hiện lên một vòng cung rất nhỏ. “Không có.”

“Không có?” Cô ngạc nhiên. “Các cô ấy mỗi người đều là những cô gái thực nữ con nhà danh giá, trong đó có vài người không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, hẳn là phải phù hợp với điều kiện của anh chứ?”

“Đẹp là một chuyện, nhưng tôi xem trọng nhất chính là gia thế bối cảnh của các cô ấy, em hẳn là biết rõ mà.” Anh vô tình mà đưa giỡn với chiếc kính mát, động tác phóng khoáng rất mê người nhưng cũng làm người khác tức giận. “Những cô nàng ở đây dường như quyền thế không mạnh cho lắm.”

“Anh muốn có nhiều quyền thế hơn nữa sao?” Cô khẽ cắn môi, trong ngực bỗng bốc lên một ngọn lửa giận. “Em nói rồi, tìm bạn gái không phải là lựa chọn một món hàng ở ngoài chợ, thái độ của anh nên tỏ ra tôn trọng một chút có được không?”

“Tôi cũng đã nói, không phải là vấn đề mua một món hàng ở ngoài chợ, vấn đề ở đây chính là việc đầu tư. Anh nhẹ nhàng đáp trả lại. Nếu tôi đã tốn công tìm một người phụ nữ, đương nhiên là muốn tìm người tốt nhất, để khỏi phải lãng phí tâm huyết đầu tư của tôi.”

Cô hoàn toàn đầu hàng với lí lẽ của anh

Ân Hải Sắc buồn bực chuyển dời ánh mắt. “Mặc kệ đi, anh đã nghĩ các cô ấy không tốt thì em tiếp tục nghĩ biện pháp khác là được, danh sách của em vẫn còn một vài người.”

“Thế là tốt. Mà tốt nhất là danh sách của em nên xác định lại một lần nữa những người thực sự thích hợp với điều kiện của tôi, miễn cho việc đã bỏ thời gian đi tìm lại còn muốn lãng phí thời gian xã giao cùng các cô ấy rồi mới biết là không phù hợp điều kiện.” Anh nói.

Có người kiêu ngạo đến mức như thế sao?

Ân Hải Sắc nhíu mày, xem ra tính cách của anh ấy dường như càng trở nên cuồng vọng, người khác khó mà tiếp cận được.

“Ở Mỹ anh có từng quen bạn gái không?” Cô nhin không được liền hỏi.

Ánh mắt sâu thẳm chợt hiện lên một tia sáng. “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Cách anh đối xử với phụ nữ như thế này, thực sự là có quen được bạn gái sao?” Cô thở dài một cách nhẹ nhàng. “Bạn gái cũ anh không phải thường bị anh làm tức giận đến chết khiếp đi?”

“Có ý gì?” Là cười nhạo anh sao? Vệ Tương nhanh chóng xóa đi dáng vẻ vừa hiện lên trên mặt anh. “Em cho rằng không có phụ nữ nào dám yêu tôi sao?”

“Em không phải có ý này, em chỉ là nghĩ anh đối với phụ nữ dường như rất không tôn trọng, như vậy không tốt chút nào, Vệ Tương, tốt nhất là anh nên sửa đi.”

“Hiện tại em đang làm gì? Thuyết giáo sao?” Anh hừ lạnh.

“Haiz...em không phải là có ý đó.” Cô lại thở dài, có vẻ như cô đã hao tổn tâm trí một cách bất đắc dĩ, đôi mắt đẹp long lánh nước dịu dàng nhìn anh.

Anh bỗng như nín thở, vô tình nhìn vào mắt cô.

Cô cho rằng cô là ai? Dám dạy anh thế này thế kia sao? Anh nhăn mặt, cố gắng xếp từng viên gạch để xây nên bức tường mang tên giận dữ trong lòng mình, nhưng lại không hiểu vì sao, từng viên từng viên gạch lại cứ nhẹ nhàng mà vỡ vụn.

Anh rất khó để tức giận, rất khó để ép buộc bản thân mình thể hiện sự tức tối khi đối mặt với cô, thậm chí, anh lại có chút ... vui vẻ không thể hiểu được.

Anh đang vui vẻ cái gì chứ? Bởi vì cô cũng không giống như anh nghĩ, đánh giá anh là một người không được chú ý từ phụ nữ, hay có thể lời khuyên dịu dàng của cô biểu thị cô vẫn còn quan tâm anh sao?

Anh rốt cuộc là đang dao động vì cái gì...???

Vệ Tương hít sâu, ra sức thu thập lại sự bất mãn đối với chính bản thân mình. “Đi thôi.” Anh lắc lắc đầu, bước về phía trước.

Ân Hải Sắc kinh ngạc mà theo sát anh. “Bây giờ đi sao? Không phải là sớm quá sao? Đợi thêm một lát nữa sẽ có vũ hội mà.”

Anh nghe vậy, cơ thể đột nhiên đông cứng lại. “Tôi không khiêu vũ.”

“Vì sao?”

Còn phải hỏi sao?

Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô, ánh mắt hiện lên một tảng băng lạnh lùng. “Em quên rồi ư, tôi sẽ không khiêu vũ.”

...

Phía trên mái nhà bằng thủy tinh là một bầu trời lấp lánh những ánh sao, ở bên bệ cửa là những ngọn nến lung linh như dây ngân hà, một điệu Van mềm mại nhẹ nhàng bỗng vang lên.

Một bầu không khí cực kỳ lãng mạn, thế nhưng tâm tình của Vệ Tương lại cực kỳ ảm đạm.

Anh chăm chú nhìn vào Ân Hải Sắc, cô đứng cách anh vài bước chân, mỉm cười nhìn lại anh, hai tay giơ lên

“Đến đây đi, cùng em luyện tập a!” Cô ra hiệu bảo anh bước đến.

Thế nhưng anh không hề nhúc nhích.

“Mau lại đây a.”

Anh vẫn đứng yên như một bức tượng gỗ. “Phiên em đi về được không? Đây là nơi ở của tôi, ai cho phép em vào?”

“Em biết, nơi này chính là thánh địa, là pháo đài của riêng anh.” Ánh mắt cô ánh lên vài nét bướng bỉnh. “Ngay cả chiếc sofa tại phòng khách cũng chỉ là một cái, có thể thấy được là anh sẽ không hề chào đón bất kỳ một vị khách nào đến đây.”

“Nếu em biết vậy thì sao còn muốn đi vào?”

“Bởi vì người ta không nên đóng cửa lại tự nhốt chính mình, không cùng những người khác kết giao, hơn nữa, anh đã từng mời em vào đây một lần, đương nhiên là sẽ có thể có lần thứ hai.”

“Lần trước chỉ là cho em vào để cùng tôi bàn bạc cuộc giao dịch kia, em đừng tưởng rằng tôi xem là vị khách mời của tôi.”

“Nói sao cũng không quan hệ, miễn là em có thể vào đây là được.” Rốt cuộc cô cũng thốt ra những lời ngang ngược.

Anh chỉ còn biết ảo não mà nhìn.

Cô nhẹ nhàng cười, hiểu rằng nếu anh không còn cố chấp muốn cô đi ra thì có nghĩa là anh đã ngầm đồng ý cho cô lưu lại, chỉ là sự tôn nghiêm của người đàn ông không cho em anh thừa nhận điều đó với cô mà thôi.

Kể từ khi cô mở nhà hàng, cô đã đối mặt với đủ loại khách hàng nam giới, dần dần, cô hiểu được rằng, thật ra, đàn ông có đôi lúc rất giống một đứa con nít.

Cô bước từng bước về phía cậu nhóc lớn xác đang không chịu nghe lời kia. “Đến đây, cùng em đếm theo từng nhịp nhé!”

Anh nhíu mày.

“Đến đây nào!” Cô nhẹ nhàng thúc giục, nắm lấy tay anh thật tự nhiên.

Không ngờ rằng vừa tiếp xúc với nhau thì, lòng bàn tay của anh người dường như có một nguồn điện cực mạnh xẹt ngang, làm cho bàn tay như tê rần lên, cô hoảng hốt vội vã buông tay.

“Thế nào? Em không muốn đụng vào tôi à?” Anh chăm chú nhìn vào gương mặt đang ửng đỏ của cô.

“Không phải, không phải như vậy...” Cô khẽ cắn cắn môi.

Anh nhíu mày, nhìn thấy dáng vẻ quẫn bách của cô, tâm tình bỗng chốc thoải mái hơn rất nhiều, hai tay từ từ mà đưa ra phía trước ngực, “Không phải là em muốn dạy tôi đếm nhịp sao?”

“Đúng đúng, đếm nhịp.” Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Anh nghe giai điệu của điệu nhạc này, đây là điệu Van ba nhịp, nghĩa là như thế này, một, hai, ba, một, hai, ...”

“Tôi sẽ không đếm nhịp.” Anh lạnh lùng cắt đứt lời cô.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc. “Anh sẽ không đếm sao?”

“Sẽ không.”

“Sao lại có thể như vậy?” Cô không tin. “Không ai học nhảy mà không đếm nhịp cả!” Anh là đang cố ý không chịu phối hợp với cô sao?

“Tôi sẽ không.” Gương mặt anh như bao phủ một lớp mây mù. “Thẳng thẳng mà nói cho em biết, tôi là một thẳng ngốc trong lĩnh vực âm nhạc, như vậy em đã thỏa mãn chưa?”

“Đồ ngốc trong lĩnh vực âm nhạc?” Ân Hải Sắc mờ mịt, suy nghĩ những lời nói thẳng thẳng của anh, rất khó mà tin được có người ngay cả đếm nhịp cũng không biết, những người bạn mà cô quen biết hầu hết đều là những người biết thưởng thức âm nhạc. “Vậy tại sao anh không nói sớm? Vì sao trước đây anh không hề nói với em chuyện đó?”

“Vì sao tôi lại phải nói cho em biết?” Đôi lông mày rậm cau lại.

Đúng rồi, đúng là như thế, ngay cả tâm sự của mình anh cũng sẽ không chịu nói với cô, làm sao lại có thể tiết lộ nhược điểm của chính mình cho cô biết được chứ?

Cô chăm chú nhìn anh một lúc lâu, sau đó lắc đầu. “Tính tình của anh cũng trở nên cứng rắn hơn rất nhiều.”

Dường như có một mũi tên đang xuyên thẳng vào ngực của Vệ Tương.

Anh nhìn cô một cách đầy bất mãn, cô gái này từ khi nào trở nên bướng bỉnh như vậy? Trước đây cô ấy sẽ không như vậy, sẽ không như bây giờ, có thể nhìn ra chính xác tâm tư yếu đuối của anh.

“Như vậy đi, nếu anh không đếm nhịp thì nghe em đếm cũng được.” Cô dịu dàng cười, một tay đặt lên vai anh, tay còn lại nắm lấy tay anh, tạo thành tư thế khiêu vũ.

Anh ngạc nhiên, thân thể bỗng chốc cứng đờ.

Làm thế nào mà hiện tại, ngay cả cảm giác xấu hổ cô cũng đánh mất rồi? Cô dám to gan mà tiếp xúc thân mật với anh như thế này sao?

“Anh cứ di chuyển theo em là được rồi.” Cô nhẹ giọng nói, chậm rãi mà di chuyển từng bước chân, để anh có thể nhìn rõ từng động tác.

Một, hai, ba, một, hai, ba....

Cổ vẫn liên tục đếm nhịp và dạy anh cách nhảy, khi anh không theo kịp, cô tắt nhạc đi và tiếp tục đếm với tốc độ chậm hơn, thế nhưng anh luôn bước sai nhịp, có đôi lúc lại còn không cẩn thận dẫm vào đôi chân trần của cô, cô vẫn cứ mỉm cười dịu dàng, không hề than một tiếng, thậm chí đôi mày cũng không nhíu lại chút nào.

Cô rất kiên nhẫn....anh vẫn luôn biết rằng cô là một cô gái vừa dịu dàng lại lương thiện, chỉ là anh không nghĩ đến cô dịu dàng và thiện lương đến mức thực sự rất chịu khó nhẫn nại với người anh.

Người giáo sư vũ đạo trước kia của anh sau khi dạy buổi đầu tiên, trong lúc vô tình đã để lộ dáng vẻ chán nản khi gặp một người học trò khó dạy như anh, thế nhưng cô lại có thể lên tiếng đếm liên tục trong mấy tiếng đồng hồ mà không có chút biểu tình gì.

Anh thừa nhận, chính là anh đang cố ý thử cô, anh cố tình không nghỉ ngơi cũng không dừng lại, anh muốn ép cô phải thừa nhận chính bản thân mình cũng mệt mỏi, thừa nhận rằng cô không có khả năng để dạy anh khiêu vũ, thừa nhận rằng, anh là một người bạn nhảy kém cỏi nhất trong cuộc đời của cô.

Thế mà ngay cả một câu chê bai cô cũng không nói, một lời oán hận cũng không có, cô chỉ đơn giản là mỉm cười, cười đến tim anh cũng phải hoảng hốt, trái tim bằng giá kia dường như không thể chống cự nổi mà dần dần tan chảy.

“Anh đợi một chút, em đi uống ly nước.” Cuối cùng cô cũng dừng lại, tự mình rót một ly nước.

Cũng đến lúc phải khát nước rồi.

Anh lạnh lùng nhìn cô uống nước, khi dòng nước mát lạnh vừa chảy qua cổ họng cô, anh thấy gương mặt thanh tú kia dường như cũng thả lỏng đi rất nhiều, càng trở nên mềm mại hơn, như là trong cơn nắng hạn gặp được trận mưa rào, mười phần đều là dáng vẻ hưởng thụ sung sướng.

Sau khi uống xong, cô vội bỏ ly nước xuống, tươi cười nhìn anh. “Anh có mệt không?”

Người đang mệt chính là cô mới đúng. “Không mệt.”

“Muốn tiếp tục không?”

Cô vẫn có sức để tiếp tục sao? “Sao cũng được,”

“Vậy thì chúng ta tiếp tục tập thêm một chút nhé, hiếm khi một nhân vật tầm cỡ như anh lại có thời gian rảnh rỗi như hôm nay.” Cô nháy mắt với anh, sau đó quay về lại vị trí trước mặt anh, lần thứ hai tạo ra tư thế chuẩn bị khiêu vũ. Một, hai, ba...

Cô lại tiếp tục đếm nhịp, thế nhưng anh phát hiện chính bản thân mình lại không có can đảm để tiếp tục nghe.

Giọng nói của cô đã trở nên khàn đặc, anh dám khẳng định, ngày mai sau khi ngủ dậy, cô chắc chắn sẽ bị viêm họng.

“Em không nên đếm nữa!” Anh bỗng đột ngột dừng lại. “Cổ họng của em không thấy đau sao?”

“Không có.” Cô lắc đầu.

Nói dối! Anh trừng mắt nhìn vào khóe môi đang gượng cười của cô.

“Không sao cả, chúng ta tiếp tục đi, anh đã tiến bộ rất nhiều rồi, chúng ta lại có thể mở nhạc để tập luyện lại rồi.”

“Tôi không muốn nhảy nữa.” Anh đẩy cô ra.

“Vì sao?”

Còn phải hỏi vì sao? Bởi vì đã quá đủ rồi! Bởi vì anh đã dẫn vật cô đủ lâu, bởi vì anh trăm phương ngàn kế muốn làm tổn thương cô, thế nhưng đến cuối cùng lại phát hiện ra, chính bản thân mình cũng đau đớn không kém gì cô.

Anh liếc mắt nhìn cô, không giải thích, chỉ là tự bực tức với bản thân.

“Anh đang mệt phải không?” Tiếng nói của cô nhẹ nhàng rót thẳng vào tai anh. “Chúng ta chỉ cần bật nhạc, chính thức nhảy theo nhạc lần nữa là được rồi.”

Nói xong, cô cũng không hề quan tâm anh có đồng ý không liền đưa tay mở nhạc, sau đó nắm lấy tay anh.

“Nếu như anh sợ tiếng nhạc sẽ làm anh xao lãng thì trước tiên đừng để ý đến nó, cứ nghe em đếm nhịp là được rồi, như vậy sẽ không bị vấp nữa.” Cô nhẹ nhàng hạ lệnh, “Nào, chúng ta bắt đầu nhé.”

Một, hai, ba, một, hai, ba...

Cô lại tiếp tục đếm, từng tiếng từng tiếng như đập vào bức tường kiên cố trong tim anh, giọng nói khàn khàn như một lỗ đen cực mạnh của vũ trụ, hút mất hồn anh.

Anh bối rối nhìn đôi môi đang liên tục khép mở kia.

Một đôi môi mềm mại xinh đẹp như đóa hoa anh đào, bất kỳ người nào ông nào nhìn đến cũng đều muốn che chở, chỉ có anh là nhẫn tâm bẻ gãy.

Anh rất ngạc nhiên vì sao cô không hề tức giận với anh, ngạc nhiên vì sao cô lại cam tâm tình nguyện chịu sự đau nhức kia.

Trong lúc anh đang chăm chú nhìn vào đôi môi đỏ mọng của cô và tự hỏi mình, vô tình không nhận ra, trong ánh mắt vừa mang theo sự âu yếm và hy vọng.

Ánh mắt thâm trầm nhưng nóng bỏng đập thẳng vào trái tim đang rối loạn của cô, cô nhận ra đường nhìn của anh, hai ánh mắt chạm vào nhau và ngưng đọng.

Cô nhìn thấy trong mắt anh một nỗi khát vọng, còn anh lại nhìn thấy sự bối rối hiện lên trong mắt cô, ánh mắt hai người như quần quýt vào nhau, những chỗ tiếp xúc trên da thịt với nhau như chột bùng cháy.

Cô vội buông tay anh ra, muốn lùi về phía sau vài bước, thế nhưng anh lại không để cô có cơ hội trốn thoát, cúi đầu và không hề có một lời giải thích nào.

Cô hoảng hốt nhận ra một tay anh đã vòng ra sau đỡ lấy chiếc cổ thanh tú của mình, còn một tay đang ngự tại chiếc eo nhỏ nhắn.

Cô cho rằng anh sẽ tấn công một cách mãnh liệt, thô bạo mà cướp đoạt, thế nhưng anh lại không làm thế mà chỉ thật nhẹ nhàng, thật cẩn thận chạm vào đôi môi cô.

Nói đúng hơn, đó không giống như một nụ hôn môi nồng cháy, anh không hề cần, không hề mút cũng không hề nếm lấy tư vị của đôi môi cô, anh chỉ là dùng chính đôi môi mình, chạm vào môi cô.

Nếu nói là một nụ hôn thì chi bằng nói đó là một sự âm yếm, dường như biết rằng đôi môi cô đang rất khô, đang rất đau, cho nên mới làm cho cô thoải mái.

Một nụ hôn không hề phát ra tiếng, thế nhưng sao cô lại nghe được tiếng nước nức nở, là lời xin lỗi anh dành cho cô sao? Hay phải chăng là bởi đang luyện tiếu.

Không biết vì sao, Ân Hải Sắc lại muốn khóc, nước mắt như ngưng đọng trong đôi mắt cô, cô cố kìm nén, thế nhưng đánh bất lực...

Người đàn ông này Cô thực sự phải nên làm sao với anh mới tốt đây?

5. Chương 5

Một nụ hôn bất ngờ, đến cũng mau mà đi cũng thật vội vàng.

Nhưng riêng với Ân Hải Sắc, nụ hôn bất ngờ kia lại giống như một dấu ấn của Vệ Tương mà cô không có cách nào xóa được. Ký ức về nụ hôn đêm ấy cứ không ngừng hiện lên trong tâm trí cô, mỗi lần như thế đều khiến cô đỏ mặt, trong lòng hồi hộp không ngừng, giống như một con ngựa hoang thoát khỏi được sự kềm cặp của sợi dây cương.

Đêm nay, cô lại tựa vào cánh cửa sổ của nhà hàng, ngây ngốc mà nhìn những ngôi sao trên cao, dáng vẻ vừa phiêu muộn lại vừa lo lắng, thu hút hết mọi ánh nhìn của những người đàn ông trong nhà hàng.

Những thực khách đều đang tự hỏi, vị nữ chủ nhân xưa nay luôn thanh lịch và phóng khoáng của họ làm sao vậy? Vì sao tối nay lại trở nên ngây ngốc thất thần trước mặt tất cả mọi người thế kia?

Bọn họ quả thật rất tức giận và ghen tỵ, là ai có thể làm cho cô ngây ngốc mà ngồi như một pho tượng thế kia? Là ai dám can đảm quấy rầy vị nữ thần mà bọn họ không dám chạm vào?

Thật là đáng chết mà!

Có người thì thầm tự hỏi, có người nghiêng răng nghiêng lợi, có người chìm đắm trong men rượu, lại có người phần nộ mà mắng chửi không ngừng, nhưng không ai dám chủ động đến hỏi cô một câu, bởi lẽ, đáng vẻ sững sờ khi cô ngồi bên cửa sổ rất quyến rũ, nhưng cũng toát ra vẻ xa xăm không thể chạm vào.

Là chỉ có thể nhìn, không thể đụng đến.

Trong lúc mọi người còn đang vừa hiểu kỳ lại vừa khó chịu, một vị khách nữ xinh đẹp xuất hiện, đưa mắt tìm Ân Hải Sắc, vừa thấy cô, vị khách nữ nhẹ nhàng nắm lấy đôi vai mỏng manh, khiến cho tâm thần đang phiêu du nơi nào của Ân Hải Sắc cũng tìm được lối về.

“Sao lại ngây ngốc mà ngồi một mình vậy, Hải Sắc?”

Ân Hải Sắc chợt giật mình, thu hồi ánh mắt xa xăm. “Thanh Tú, đến lúc nào vậy?”

“Vừa mới đến.” Miêu Thanh Tú ngồi xuống bên cạnh cô, lập tức chú ý đến bầu không khí khác lạ trong này, đôi mày chợt cau lại. “Cậu bị sao vậy? Tất cả mọi người đều đang nhìn cậu kìa.”

“Hả? Thật sao?” Ân Hải Sắc bỗng trở nên bối rối, hai má như nóng bừng lên.

“Cậu đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

“Mình...” Ân Hải Sắc chớp mắt mấy cái. “Không có gì...” Cô giấu diếm sự xấu hổ của mình bằng cách đưa tay lên vén những sợi tóc mai. “Sao hôm nay cậu lại có thời gian rảnh rỗi mà đến đây?”

“Mình là đến tìm cậu, có việc này mình muốn nhờ cậu giúp đỡ.”

“Chuyện gì?”

“Là như thế này, mình nghe nói cậu quen biết với Sean Wei.”

Sean Wei ??? Ân Hải Sắc ngẩn người. “Ý cậu nói là Vệ Tương?”

“Đúng vậy.” Miêu Thanh Tú gật đầu, đôi môi hé một nụ cười thật tươi. “Mình có chút hứng thú với anh chàng này, muốn nhờ cậu giới thiệu cho bọn mình làm quen.”

Ân Hải Sắc chợt giật mình nhìn cô. “Cậu có hứng thú với anh ấy sao?”

“Đúng vậy, gần đây, toàn bộ giới kinh doanh, xã giao đều luôn nhắc đến đại danh của anh ấy, mình thực sự muốn xem anh ta là thần thánh phương nào.” Miêu Thanh Tú dừng một chút rồi tiếp tục nói. “Nghe nói anh ta là Managing Director của Tập đoàn đầu tư Đàm Thị đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Rất đẹp trai?”

“Không sai.”

“Nghe nói toà biệt thự kỳ quái gần đây là do anh ta mua?”

“Chính xác.”

“Vây quá tốt!” Đôi mắt đẹp của Miêu Thanh Tú như bừng sáng, tươi cười một cách tràn đầy tự tin, tràn đầy xán lạn. “Một người đàn ông vừa ưu tú lại vừa thần bí như thế, mình thực sự rất muốn làm quen.”

Vừa ưu tú lại thần bí?

Ân Hải Sắc trầm tư mà suy nghĩ lời nhật xét của Miêu Thanh Tú.

Làm sao cô lại không nghĩ đến nhỉ? Thanh Tú là cháu gái của vị Chủ tịch Tập Đoàn Vĩnh Nghiệp, gia thế bối cảnh hiển hách, tài lực kinh người, bản thân cô không chỉ đẹp lại có tài văn chương, lại tự mình mở một phòng triển lãm, kinh doanh rất tốt.

Gia thế, huyết thống, xinh đẹp, tài năng ... hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Vệ Tương.

Đúng thế, làm sao cô lại không nghĩ ra? Vị mỹ nữ trước mặt cô đây chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí Phu nhân của Vệ Tương đây.

Vừa nghĩ đến điều ấy, trong ngực Ân Hải Sắc chợt nhói đau, dường như có vật gì đó vừa đâm vào tim cô...

“Được, mình sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.”

...

Một nụ hôn bất ngờ, đến thật nhanh, khi rời đi cũng sẽ không chút vẩn vương.

Thế nhưng vì sao tim anh vẫn cảm thấy rung động không ngừng, rõ ràng là không nên khát vọng, không nên dao động, nhưng sao anh lại không khống chế được chính bản thân mình?

Lẽ nào anh đã quên rồi sao? Mục đích mà anh muốn đạt đến trong nhiều năm qua là cái gì kia chứ? Anh trăm phương ngàn kế để tiếp cận cô lần nữa là vì cái gì?

Lẽ nào anh còn muốn dẫm lên vết xe đổ của chính mình...

“Anh cùng Hải Sắc gần đây thế nào?”

Một giọng nói nhẹ nhàng lại phảng phất men rượu vang lên đánh tan những suy tư của Vệ Tương.

Anh lấy lại tinh thần, nhướn mày, hồ hững nhìn Ân Phiền Á, sau đó cúi người chuẩn bị thực hiện một cú vụt gôn, dáng vẻ cực kỳ phóng khoáng, cực kỳ thoải mái.

Tránh banh tròn vẽ nên một đường cong hoàn mỹ trên không trung.

Vệ Tương hừ lạnh. Một cú đánh hoàn hảo. Thế nhưng không giống với những công tử xuất thân gia thế từ nhỏ đã chơi môn thể thao quý tộc này, thành thực một cách tự nhiên, kỹ thuật của anh có được là do luyện tập.

Nhìn đường bay của trái banh nho nhỏ, Ân Phiền Á hiển nhiên cũng có chút thỏa mãn, nhẹ nhàng nâng khóe môi, quay đầu lại nhìn anh.

“Hai người tiến triển đến đâu rồi?”

“Cái gì tiến triển?” Vệ Tương nhướn mày, trái tim vẫn là đập loạn một nhịp. “Tôi chỉ là mời cô ấy giúp tôi làm một bà mối để giới thiệu một người phụ nữ phù hợp mà thôi.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Một chút ký ức mơ hồ bỗng tràn về trong đầu Vệ Tương, anh khẽ cắn môi, cực lực xóa đi cái hình ảnh không được hoan nghênh trong tâm trí mình.

Nụ hôn bất ngờ vào hai ngày trước, là chuyện ngoài ý muốn, là một sai lầm anh không nên nhắc đến.

“Cậu còn muốn thế nào nữa?”

“Người muốn như thế nào nữa không phải là anh sao?” Ân Phiên Á nở một nụ cười. “Thằng thẩn mà nói, anh sai Tương Tư đến làm gián điệp bên cạnh tôi, đánh cắp những tài liệu cơ mật của Công ty tôi, không phải là muốn có một ngày nắm được nhược điểm của Ân gia chúng tôi trong đây và lấy nó để uy hiếp Hải Sắc hay sao?”

“Thế nhưng tôi cũng không thành công.” Vệ Tương lạnh lùng phản bác, vẫn mang vẻ không quan tâm với sự thất bại của cái kế hoạch mình đã dày công tỉ mỉ mà bày ra. “Tôi không nghĩ đến Tương Tư lại yêu cậu.”

“Chính tôi cũng không nghĩ đến mình sẽ yêu cô ấy.” Ân Phiên Á nhẹ giọng thở dài, nhớ đến người yêu của mình, ánh mắt lại hiện lên một vẻ hạnh phúc rạng ngời. “Bất quá, nói cho cùng, mục đích của anh cũng đã đạt được rồi, không phải sao? Ai biểu Tập đoàn Hoàng Kinh của tôi lại thiếu tiền làm chi để anh có thể chiếm được tiện nghi như thế này?”

“Chúng ta không ai chiếm tiện nghi của ai cả, đây là một cuộc giao dịch rất công bằng.”

“Có thật vậy không?” Ân Phiên Á mỉm cười, nụ cười mang vẻ rõ ràng rằng người chiếm tiện nghi chính là người đang đối diện với mình.

Vệ Tương nhẹ nhàng nâng khóe môi, đáp lại anh ta bằng một nụ cười yếu ớt. “Tôi đã triệu tập một tổ đầu tư từ Tokyo về đây, nếu như phía cậu không có vấn đề gì, chúng ta có thể nói đến việc phân phối công việc rồi, cậu muốn chúng tôi mua bao nhiêu cổ phần của Hoàng Kinh đây?”

“Đương nhiên là càng ít càng tốt.”

“Cũng không thể quá ít, một khi công ty chúng tôi đã nhúng tay vào .. ít nhất ...là sẽ muốn có được hơn phân nửa vị trí trong ban Giám Đốc, nếu công ty có tất cả bảy vị trí, chúng tôi sẽ chiếm bốn.”

“Bốn vị trí? Ôi trời, hiện tại là tôi đang đàm phán cùng với sư tử hay sao?”

“Ít ra thì không phải là một con tiểu bạch thỏ mềm yếu.”

Hai người đàn ông đầu vô mồm với nhau bằng những lời đầy ẩn ý, ai cũng không chịu nhường đối phương.

“Anh nên hiểu rõ, tôi chủ muốn mượn danh nghĩa hỗ trợ của Tập đoàn Đàm Thị để vượt qua nguy cơ về tài chính trước mắt, tôi không có ý định đem quyền quản lý của công ty dâng hai tay cho người khác.”

“Vị trí Tổng Giám Đốc vẫn là của cậu, điều đó không thành vấn đề.”

“Thế nhưng những vị trí khác trong ban Giám Đốc đều sẽ thay đổi? Anh cũng sẽ không tránh được việc mọi người để ý đến tôi, lúc tôi không có biện pháp nào để che dấu các cổ đông việc tôi cùng anh thực hiện một cuộc giao dịch lớn như thế này?”

“Được rồi, vậy điểm mấu chốt trong vấn đề này của cậu là những vị trí trong ban Giám Đốc?”

“Hai chỗ.” Ân Phiên Á đành lật bài ngửa. “Anh có thể có được 10% cổ phần của công ty tôi, tôi có thể cho anh danh sách của một vài vị cổ đông nho nhỏ, đó là những cổ đông mà tôi sẽ kiến nghị Tập Đoàn Đàm Thị thu mua công khai.”

“Ý của cậu là, đợi đến có tin tức về việc cổ phiếu của Hoàng Kinh bị hạ giá thì Đàm Thị chúng tôi sẽ nhúng tay vào thu mua, đem giá cổ phiếu đẩy lên lần nữa, thuận tiện cho cậu kiếm một nơi để chôn sòng?” Vệ Tương rất nhanh đoán được dụng ý của Ân Phiên Á.

“Không sai, như thế cũng đủ bù đắp cho sự tổn thất về số vị trí trong ban Giám Đốc của bên anh đi?”

“Còn những vị trí khác thì sao? Tôi biết bao công sức và tiền tài chỉ có thể đổi được hai vị trí, cậu muốn tôi phải ăn nói thế nào với Đàm Dục đây?” Vệ Tương cười như không cười.

“Đó là vấn đề của anh rồi, tôi tin rằng với chiến tích làm việc của Sean Wei anh, còn không thể giải thích với sếp của mình sao?” Ân Phiên Á dừng lại một chút, sau đó bồi thêm một câu rất không tốt. “Nói cho cùng, lẽ nào Hải Sắc không đáng để anh buông tha ột vài vị trí sao?”

Lại còn đem Hải Sắc ra để uy hiếp anh sao?

Vệ Tương nheo mắt, vẻ bất cần, trong đầu vừa nghĩ đến, lưỡi biếng mà mở miệng. “Nghe nói tình cảm giữa cậu và Hải Sắc rất tốt đúng không?”

“Thế thì sao?” Ân Phiền Á nhú mồm, tựa hồ như không thích trả lời câu hỏi của anh.

“Không sao cả. Tôi chỉ rất tò mò, không biết nếu như Hải Sắc biết được cậu đang có ý định bán đứng ba của mình, thuận tiện ngay cả ba của cô ấy cũng sẽ cùng bị lôi xuống nước thì sẽ như thế nào?”

Nghe vậy, đôi tay Ân Phiền Á bỗng nắm chặt lại. “Đó là vấn đề của tôi, không phải của anh.”

“Nếu như tôi dự định muốn hợp tác với cậu, tất nhiên điều đó sẽ trở thành vấn đề của tôi.” Vệ Tương dù đang bận chơi vẫn ung dung mà quan sát gương mặt đang trở nên dần khó coi của Ân Phiền Á

Thực ra, Ân Phiền Á muốn Đàm Thị nhúng tay vào việc này cũng không hẳn là lo lắng ra khi mình cự tuyệt cuộc hôn nhân kia, phụ thân sẽ cắt đi chức Tổng Giám Đốc của anh, mà chính là anh lo sợ, một ngày nào đó, sự bê bối chính trị của Ân gia lan truyền ra ngoài, cùng với nguy cơ về vấn đề tài chính của Hoàng Kinh, sẽ hợp lại và trở thành một quả bom, khả năng phát nổ không còn một mảnh sẽ cao hơn các công ty khác rất nhiều.

Nếu có sự duy trì của Đàm Thị, cho dù cần phải mượn tiền từ ngân hàng để xoay chuyển vòng vốn thì cũng không sợ ảnh hưởng đến sự buôn bán làm ăn của công ty, nói không chừng, ngay cả cổ phiếu cũng có thể sẽ không bị rớt giá mà trái lại còn thể thể tăng cao hơn nữa.

Nhưng những việc này, Ân Phiền Á vẫn chưa cho Ân Hải Sắc biết mà anh lựa chọn sẽ dấu cô.

“Cô ấy sẽ không hận tôi.” Trầm mặc một lúc sau, Ân Phiền Á bỗng nhắc cây gậy đánh Golf sang một bên, cởi đôi bao tay, nhìn Vệ Tương bằng ánh mắt lãnh tĩnh cũng rất thản nhiên. “Cô ấy có thể sẽ rất đau lòng khi nhìn thấy hai vị trưởng bối nhà chúng tôi phải chịu khổ, thế nhưng cô ấy đối với việc xấu xa trong gia tộc chúng ta cũng rõ ràng là không ủng hộ, tôi nghĩ, có lẽ một khi đã hiểu được vì sao tôi lại làm như thế, tuyệt đối sẽ không trách tôi.”

“Cậu chắc chắn như vậy sao?” Cổ họng Vệ Tương bỗng cảm thấy khô khốc, cảm giác như có vật gì đó đang chắn ngang, anh phát hiện dường như chính mình có chút ghen tỵ, vì sao Ân Phiền Á lại dám khẳng định một cách chắc chắn rằng Hải Sắc sẽ không oán hận cậu ta.

“Thành thật nói cho anh biết, kỳ thực Hải Sắc là mối tình đầu của tôi.”

Vệ Tương bỗng chấn động. “Cậu nói cái gì?” Ánh mắt anh như lưỡi dao sắc bén bắn về phía Ân Phiền Á.

Thế nhưng người nào đó vẫn cứ thản nhiên. “Khi còn bé, tôi từng thầm mến Hải Sắc.”

“Thế nhưng cô ấy là chị họ của cậu!”

“Trẻ con mà, thích là thích, đâu cần quan tâm đến những mối quan hệ như thế? Hải Sắc vừa ôn nhu, lại là một người thiện lương, rất hiểu ý người khác, có đôi khi sẽ rất ỷ lại vào tôi, cũng có khi chọc ghẹo đùa giỡn với tôi, thẳng thắn nào lại không thích một cô gái như thế?”

Sự ganh tỵ như đang thiêu đốt hừng hực trong lòng Vệ Tương, anh trừng mắt nhìn người đàn ông đang cười đến thật thoải mái kia, tự nhiên lại có ý nghĩ muốn dùng dao mà chém hẳn ta mấy nhát.

“Ghen sao?” Ân Phiền Á cố ý mỉm cười, dường như nhìn ra tâm tư đang muốn bùng nổ của anh. “Anh cùng Tương Tư của tôi cũng có tình cảm đấy thôi.”

Đó không giống, anh cùng Tương Tư bắt quá chỉ là những người cộng sự thôi.

Vệ Tương vẻ bất mãn, khóe mắt như cong lại. “Tôi không ghen.” Anh cố làm sáng tỏ vấn đề.

“Anh nói không có thì không có vậy.” Ân Phiền Á nhún nhún vai, biểu hiện ra dáng lười cùng anh tranh luận. “Nói chung, tôi biết Hải Sắc sẽ không trách tôi là bởi vì tôi hiểu cô ấy, cũng hiểu rõ rằng cô ấy có bao nhiêu quan tâm đến tôi, nói không chừng, trái lại cô ấy nhìn cha con chúng tôi đâu đã quyết liệt với nhau mà sẽ cảm thấy khổ sở, cô ấy chính là người phụ nữ như thế.”

Cô là một người phụ nữ như vậy!

Vệ Tương lại chấn động, tai như vừa bị sét đánh ngang, vừa đau lại vừa nhức.

Vì sao Ân Phiền Á lại có thể không chút do dự mà thốt ra những lời như thế? Vì sao một người đã từng có lúc cùng Hải Sắc thân mật như anh lại không thể nào đoán ra được tâm tư của cô?

Anh chưa bao giờ dám khẳng định rằng Hải Sắc sẽ nghĩ thế nào, thậm chí, anh cũng không hiểu được năm ấy, vì sao cô lại vô tình mà rời khỏi anh như thế...

“Chính cũng bởi vì là một người phụ nữ như thế, cho nên mấy năm nay mới không có ai dám theo đuổi cô ấy.” Ân Phiền Á bỗng cảm thán.

Anh vội hoàn toàn. “Cậu nói vậy là có ý gì?”

“Anh cũng biết cô ấy mở một nhà hàng dương cầm, những vị khách nam có đến hơn phân nửa là đến bởi vì cô ấy, nhưng không một ai thực sự muốn theo đuổi, bởi vì bọn họ đều đem cô ấy trở thành nữ thần trong lòng mình, thành một người thật đặc biệt. Bọn họ không muốn làm thương tổn đến cô, nếu như không thể xác định được mình chính là người có thể đem đến cho cô hạnh phúc, bọn họ sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Trách không được.

Vệ Tương bỗng nhớ lại lần đầu tiên bước chân vào “Nguyệt Quế”, tất cả những vị khách nam trong quá khứ với cử chỉ khinh suất của anh đã tỏ ra không biết bao nhiêu khó chịu, ánh mắt luôn lộ ra vẻ muốn ăn tươi nuốt sống anh.

“Cho nên tôi mới làm cho nhiều người tức giận phải không?” Anh thấp giọng tự giễu chính mình.

Ân Phiền Á cũng không nghe rõ câu nói của anh. “Cái gì?”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, ngắm chính xác phương hướng và vùng lên.

Trái banh nhỏ lại một lần nữa vẽ nên một đường cong đẹp mắt trên không trung.

“Kỹ thuật chơi Golf của anh rất tốt.” Ân Phiền Á tán thưởng.

“Đều là do tập luyện mà có.” Anh hồ hững trả lời. Bởi vì anh biết rằng giới doanh nhân Đài Loan cùng những nhân vật nổi tiếng cấp cao đều tích đánh Golf, thế nên anh vẫn luôn hết sức khổ luyện mới có được thành tích như hôm nay.

“Xem ra, để có được địa vị như ngày hôm nay, anh thực sự đã tốn rất nhiều tâm huyết.” Ân Phiền Á bình luận.

Đó là việc đương nhiên, quyền thế sao lại có thể dễ dàng có được như trở bàn tay. Vệ Tương mỉa mai tự nghĩ. Nhân tài ưu tú trên đời này thì có rất nhiều, nhưng chân chính hết sức trở hết tài năng của mình thì có được mấy người?”

“Bất quá...cũng không phải anh có tiền là thành công rồi, cũng sẽ thể hiện là anh gần Hải Sắc thêm một chút nữa.” Ân Phiền Á nói một câu đầy ẩn ý.

Có ý gì? Vệ Tương hồ nghi.

“Tự anh phải tìm hiểu thôi.” Ân Phiền Á không giải thích, cố ý thừa nước đục thả câu, đôi môi hiện lên một nụ cười thật kỳ lạ. “Thật trùng hợp, Bách Sâm cũng đến đây rồi.”

Bách Sâm?

Vệ Tương nhìn theo ánh mắt của Ân Phiền Á, quả nhiên phát hiện người bạn thời trung học của mình đang đi về hướng này, anh bỗng lo lắng, buông cây gậy đánh Golf, cởi bao tay, động tác như đang muốn trấn tĩnh lại sự run sợ trong lòng.

“Bách Sâm, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây chơi vậy?” Ân Phiền Á vui vẻ cười chào hỏi người em rể.

“Tôi có hẹn chơi Golf cùng mấy người bạn trong giới chính trị.” Lộ Bách Sâm cũng cười chào lại anh, ánh mắt thông minh lướt nhìn Vệ Tương mà không lộ vết tích nào.

Vệ Tương vẫn im lặng không nói, thế nhưng Ân Phiền Á lại biết ý, chỉ động phá tan bầu không khí đang lạnh như băng này. “Bách Sâm, đây là Vệ Tương, chắc hẳn là hai người quen biết với nhau mà, phải không?”

“...”

“Không cần gạt tôi, tôi biết hết rồi, hai người là bạn tốt của nhau đúng không.” Đó cũng không phải là một câu hỏi.

Lộ Bách Sâm bỗng chần động nhìn Ân Phiền Á, rồi lại nhìn về phía Vệ Tương, trên mặt hiện lên một tia hoang mang.

“Nếu có gì muốn biết thì cậu cứ hỏi Vệ Tương đi nhé.” Ân Phiền Á như muốn thu lại dáng vẻ chần chừ của người em rể vào trong đáy mắt. “Cũng đã đến lúc tôi phải trở về công ty hợp rồi.” Nói xong, anh vẫn vẫy tay, thông thả rời đi.

Lộ Bách Sâm nhìn theo bóng dáng của anh. “Vệ Tương, xảy ra việc gì vậy? Tại sao cậu lại gặp Ân Phiền Á?”

“Mình cùng cậu ta có một số việc cần bàn bạc.”

“Bàn bạc việc gì?”

“Việc làm ăn.” Vệ Tương nhẹ nhàng buông một câu.

Lộ Bách Sâm đương nhiên nghe được bạn tốt là đang có thiện ý, anh bỗng nheo mắt về nghi ngờ. “Cậu không phải là luôn ghét những người trong Ân gia sao? Tại sao lại làm ăn cùng Phiền Á?”

“Công ra công, tư ra tư.”

“Đúng thế không?” Lộ Bách Sâm chăm chú quan sát kỹ Vệ Tương, một lúc sau lại buông tiếng thở dài. “Chúng ta đều đã là bạn bè hơn vài chục năm, lẽ nào cậu còn không hoàn toàn tin tưởng mình?”

Vệ Tương biến sắc. “Không phải là mình không tin tưởng cậu.”

“Thế vì sao không chịu nói thật?” Lộ Bách Sâm cắt đứt lời anh. “Lúc đầu, khi tôi quyết định cùng Diêm Vũ kết hôn, không phải cậu là người phản đối gay gắt nhất sao?”

“Tôi chỉ không hy vọng cậu cùng Ân gia có bất kỳ quan hệ gì thôi.”

“Thế tại sao bây giờ cậu lại muốn tạo một mối quan hệ với Ân gia?”

Lộ Bách Sâm nói một cách sắt bén, như chém vào Vệ Tương đang trở tay không kịp.

“Cậu là đang muốn trả thù Ân Gia phải không? Nói cho tôi biết, rốt cuộc là cậu đang tính toán cái gì? Phiền Á là một người tốt, mình không hy vọng cậu sẽ lợi dụng cậu ấy.”

Lợi dụng?

Là ai đang lợi dụng ai còn chưa biết được đây? Vệ Tương nghĩ một cách trào phúng. “Yên tâm đi, Ân Phiền Á là một người rất thông minh, cậu thực sự cho rằng cậu ta sẽ trúng kế của mình sao?”

Đó là sự thật, Lộ Bách Sâm cũng phải thừa nhận. Người anh vợ này ngoài mặt thì cực kỳ nho nhã, thế nhưng cũng không phải là một người không biết gì, rất khó tưởng tượng việc cậu ấy bị người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Thế nhưng lo lắng của anh không chỉ là việc đấy, ánh mắt nhìn về phía bạn tốt về không buông tha. “Diêm Vũ nói với mình, gần đây cậu cùng Hải Sắc rất gần gũi phải không?”

“Thế nào? Cậu vẫn còn cùng Ân Diêm Vũ gặp gỡ sao?” Vệ Tương cố công kích anh.

“Tất nhiên, tuy rằng cố ấy vẫn cố chấp muốn ly hôn với mình, thế nhưng mình cũng chưa hề đồng ý.” Lộ Bách Sâm nói với giọng điệu kiên quyết, không bị sự giương đông kích tây của bạn tốt làm xao lãng, tiếp tục trở về trọng tâm của câu chuyện. “Tuy rằng mình không công khai mối quan hệ giữa mình và cậu với Diêm Vũ, thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa là mình tán thành việc cậu làm thương tổn anh ruột cùng chị họ của cô ấy.”

Câu nói của Lộ Bách Sâm tràn đầy ý cảnh cáo.

Lòng Vệ Tương bỗng trùng lại.

Nếu như Bách Sâm biết được, người đứng đằng sau mọi việc, khiến Ân Diễm Vũ muốn ly hôn chính là người bạn tốt này, không biết sẽ cảm thấy thế nào.

Anh thầm muốn cứu Bách Sâm thoát khỏi cơn lốc chính trị của Ân gia, thế nhưng không nghĩ một người trước kia cưới Ân Diễm Vũ chỉ vì tương lai của mình như Bách Sâm lại thật sự rơi vào tình yêu với vợ của mình....

“Cậu đang suy nghĩ việc gì vậy?” Lộ Bách Sâm phát hiện được sự kỳ lạ của anh liền quan tâm hỏi.

Vệ Tương lắc đầu, đem sự lo lắng của mình vùi sâu trong dài lòng, mọi việc đã như thế, có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

“Xin lỗi.” Anh chỉ có thể nói hai tiếng như vậy.

“Cậu xin lỗi cái gì?” Lộ Bách Sâm nhướn mày, vài giây sau, như chợt hiểu ra việc gì đấy. “Là bởi vì thực sự cậu có ý định gì với Hải Sắc sao?”

Không chỉ như vậy.

Vệ Tương chăm chú nhìn người bạn tốt, một cảm giác cô đơn bỗng len lỏi trong tâm trí, có rất nhiều việc, anh không thể nói thành lời, ngay cả đối với người bạn tốt duy nhất này cũng vậy.

Anh buồn bã hạ ánh mắt, đang suy nghĩ không biết nên giải thích thế nào thì Lộ Bách Sâm lại chủ động mở miệng.

“Cậu làm sao vậy, Vệ Tương? Làm gì mà tỏ ra cái dáng vẻ ủ rũ như thế?” Anh bước lên, chủ động nắm lấy cánh tay của người bạn tốt của mình. “Đúng vậy, là mình không hy vọng cậu trả thù Ân gia, thế nhưng mình cũng hiểu được nỗi khổ của cậu, vợ chồng Ân Thế Hạo trước đây sỉ nhục cậu thế nào, mình cũng rất rõ ràng, mình biết cho đến bây giờ cậu vẫn chưa quên được Hải Sắc... Cậu yên tâm đi, bất kể phát sinh chuyện gì, mình đều đứng về phía cậu.”

Lộ Bách Sâm nở một nụ cười thật thoải mái, ánh mắt như bao gồm tất cả sự tin tưởng và tín nhiệm với Vệ Tương.

Vệ Tương bỗng giật mình.

“Được rồi, cười một cái, cậu biết không, lúc nào trên mặt cậu cũng mang một sự nghiêm túc dọa người khác phát sợ. Cười một chút cũng sẽ không làm tiêu hao miếng thịt nào của cậu đâu.”

“Cậu nói đủ chưa thế?” Vệ Tương đưa tay đưa tay ra sau lên đánh vào vai Lộ Bách Sâm.

“A...cậu dám đánh lên mình?” Lộ Bách Sâm cũng đắm lại một cách không khách khí.

“Này, cậu đánh thật sao?”

“Còn gì được àh?”

Hai người đàn ông, mỗi người một câu, mỗi người một đòn, tay chân thoải mái, sảng khoái mà “giao lưu tình cảm” với nhau, không hề chú ý đến ở phía xa xa, một đôi mắt đẹp dịu dàng đang hoảng hốt nhìn bọn họ đang vui vẻ cười đùa.

...

Anh đang cười rất hạnh phúc.

Vừa bước vào câu lạc bộ đánh golf, từ đằng xa, Ân Hải Sắc kinh ngạc khi thấy Vệ Tương cùng Lộ Bách Sâm đang đứng cạnh nhau, hai người đàn ông, cậu một đám, tôi một đá, đùa giỡn rất vui vẻ.

Rất ít khi nhìn thấy được Vệ Tương cười vui vẻ đến như vậy, càng khó hiểu hơn là anh cùng Bách Sâm, chồng của Diễm Vũ dường như là quen biết nhau rất rõ....cô khó mà tin được rằng một người luôn giấu kín tâm tư của mình như anh cũng có bạn hay sao?

“Hải Sắc, cậu đang nhìn gì vậy?” Miêu Thanh Tú vừa bước vào sau, nhìn thấy dáng vẻ kỳ lạ của cô liền tò mò mà nhìn theo ánh mắt Ân Hải Sắc. “Đó không phải là chồng của cô em họ của cậu, Lộ Bách Sâm sao?”

“Đúng vậy, là Bách Sâm.” Cô nhỏ giọng trả lời, ánh mắt vẫn lưu luyến không rời khỏi Vệ Tương.

“Người đàn ông bên cạnh anh ta là ai vậy?” Miêu Thanh Tú cũng đã chú ý đến người nào đó, hứng thú hỏi. “Vệ Tương.”

“Vệ Tương? Là anh ta sao? Quả nhiên là rất đẹp trai nha.” Miêu Thanh Tú càng cao hứng hơn nữa, đôi mắt đẹp như sáng rực lên, càng thêm vài phần quyến rũ.

“Đúng vậy.” Ân Hải Sắc gật đầu, trong lòng bất chợt dâng lên một cảm giác khó chịu kỳ lạ.

Hôm nay cô cùng Miêu Thanh Tú đến câu lạc bộ này dùng bữa là bởi vì biết được Ân Phiến Á hẹn Vệ Tương cùng đánh Golf ở đây, cô cố gắng tạo một cuộc gặp gỡ tình cờ cho cả hai đối tượng, chỉ là không ngờ khi đụng đến thời khắc này thì tim cô lại có chút dao động.

Ân Hải Sắc thở dài. Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cô chỉ có thể cố gắng hoàn thành tốt vai trò bà mối này thôi.

“Chúng ta đến đó bắt chuyện với họ đi.”

Hai người phụ nữ nhẹ nhàng bước đi, một người thanh lịch, một người xinh đẹp, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh.

Hai người đàn ông dường như cũng nhận thấy được chút kỳ lạ trong bầu không khí, không đùa giỡn nữa mà song song quay đầu lại nhìn.

“Bách Sâm, Vệ Tương.” Ân Hải Sắc nở nụ cười tươi như một đóa hoa không chút bụi trần mà nhìn cả hai. “Không ngờ hai người cũng quen nhau.”

“Đúng vậy, chúng tôi là bạn học cũ.” Vệ Tương lập tức thừa nhận trước, Lộ Bách Sâm kinh ngạc mà liếc mắt nhìn anh.

“Sao em chưa từng nghe anh nhắc đến việc này?”

“Không có cơ hội để nói.”

“Thật không?” Ân Hải Sắc chăm chú nhìn Vệ Tương, ánh mắt có chút hờn giận, cũng có chút bình tĩnh, giống như đã biết trước là như thế.

Haiz...chuyện gì anh cũng không nói với cô, cô cũng đã quen với việc ấy rồi.

“Được rồi, để em giới thiệu mọi người với nhau một chút nhé. Thanh Tú, vị này chính là Vệ Tương...”

“Mình biết, là Giám Đốc Quản Lý của Tập đoàn Đầu Tư Đàm Thị, đúng không?” Miêu Thanh Tú nhẹ nhàng tiếp lời cô, nụ cười sáng chói làm rung động lòng người. “Vệ tiên sinh, tôi là Miêu Thanh Tú, bạn của Hải Sắc.”

“Xin chào.” Vệ Tương mặt không hề có chút phản ứng mà nắm lấy tay cô.

“Thanh Tú là một thiên tài trong lĩnh vực nghệ thuật, cô ấy có một phòng tranh, ông nội Thanh Tú chính là Miêu Lễ Hùng của Tập đoàn Vĩnh Nghiệp.” Ân Hải Sắc cố ý bổ sung thêm bối cảnh gia thế của cô bạn.

Tài sản của Miêu Gia ở Đài Loan có thể nói không đứng hàng thứ nhất thì cũng là thứ nhì, Miêu Lễ Hùng lại là người đứng đầu trong Hiệp hội doanh nghiệp tại Đài Loan, rất có đầu óc kinh doanh, thế nên trong giới thương trường lẫn giới chính trị đều rất nổi tiếng.

Vệ Tương nhướn mày, hiểu rất rõ những gì Ân Hải Sắc muốn ám chỉ. Miêu Thanh Tú tuyệt đối là người phù hợp với điều kiện mà anh đưa ra.

Anh mỉm cười nhẹ nhàng. “Hóa ra Miêu tiểu thư có một phòng tranh sao, vừa hay gần đây tôi cũng đang có ý định tìm mua một vài bức tranh, hay là cô cho tôi một chút ý kiến đi.”

“Không thành vấn đề! Khi nào Vệ tiên sinh rảnh rồi thì cứ đến phòng tranh tôi bất cứ lúc nào, đây là danh thiếp của tôi.” Thái độ của Miêu Thanh Tú dường như rất tích cực.

Vệ Tương đưa tay nhận tấm danh thiếp, thế nhưng lại không hề lộ ra chút hành động đáp lễ nào, đôi mi xinh đẹp của Ân Hải Sắc chau lại, ánh mắt bảo anh phải tỏ ra phong độ của mình.

Thế nhưng anh lại không có bất kỳ phản ứng gì, cố ý giả vờ như không phát hiện, Ân Hải Sắc nóng nảy, bực bội mà nhàu đôi mắt.

Lúc này, khóe miệng anh chợt cong lên, không chút vội vã mà móc ra tấm danh thiếp đưa lại cho Miêu Thanh Tú.

(Trong giới kinh doanh, việc trao đổi danh thiếp là một phép lịch sự xã giao cơ bản nhất, thế nên khi anh Vệ Tương giả vờ như ko biết phép tắc đó thì chị Hải Sắc mới bực tức như vậy áh các nàng àh)

Người ngoài cuộc nhìn thấy dáng vẻ của Hải Sắc và Vệ Tương là Lộ Bách Sâm vừa kinh ngạc lại có chút thú vị tò mò, ánh mắt nhìn hai người đầy ẩn ý.

Bốn người cùng trò chuyện với nhau vài câu, Ân Hải Sắc bỗng nhiên mượn cớ là có chút việc muốn thương lượng cùng Lộ Bách Sâm, sau đó liền kéo anh ta đi chỗ khác, để đôi nhân vật chính ở lại với nhau.

“Hải Sắc, cô đang làm gì vậy?” Nhìn mọi việc xảy ra như thế, Lộ Bách Sâm tất nhiên là thật tò mò muốn biết. “Không phải là cô đang làm mai cho Vệ Tương đấy chứ?”

“Làm sao anh biết?” Cô có chút kinh ngạc.

“Quá rõ ràng rồi, đơn giản là cô đang tạo cơ hội cho hai người bọn họ, đúng không?.” Lộ Bách Sâm cười cười. “Khi nào thì cô đổi nghề trở thành bà mai thế? Sao tôi lại không biết được việc này nhỉ?”

Anh ta cho rằng cô rất thích việc này sao?

Ân Hải Sắc liếc mắt nhìn Lộ Bách Sâm. “Tôi còn chưa hỏi đến anh đấy! Anh quen Vệ Tương từ khi nào? Làm sao mà tôi lại không biết được việc này?”

Hổng biết! Anh đã bị phản công.

Lộ Bách Sâm có chút xấu hổ. “Tôi là bạn thời trung học của Vệ Tương, quen biết nhau cũng được vài chục năm rồi.”

“Vì sao lại không nói với tôi việc ấy?”

“Lúc tôi cùng Diêm Vũ kết hôn, hai người đã ly hôn với nhau rồi, nếu lúc ấy tôi lại nhắc đến Vệ Tương, chắc chắn sẽ làm cô không vui đúng không?”

“Tôi cũng không phải có ý đó.” Cô lắc đầu. “Tôi là muốn nói, anh cùng Vệ Tương là bạn tốt với nhau từ hồi trung học, vì sao lúc hai chúng tôi còn ở bên nhau, anh ấy vẫn chưa từng một lần nhắc đến anh?”

“Có lẽ là lúc ấy tôi đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi lấy chức Luật sư, lại kiêm thêm cái chức trợ lý trong một văn phòng luật sư, chúng tôi rất ít khi gặp nhau cho nên anh ấy mới không có cơ hội nói cho cô biết.” Lộ Bách Sâm vội vã thay bạn tốt giải thích.

“Cũng không phải là như vậy, nếu thực sự anh ấy muốn nói thì có rất nhiều cơ hội để nhắc đến, đơn giản chỉ là anh ấy không muốn cho tôi biết.” Ân Hải Sắc buồn bã nói.

Vì sao anh luôn luôn không nói gì? Trong lòng anh rốt cuộc chứa bao nhiêu cái bí mật chưa từng nói với cô?

“Anh ấy thật sự rất khó hiểu.” Cô thì thầm nói, tâm sự của anh, vĩnh viễn giống như một hố đen của vũ trụ, mãi mãi không thể đụng đến đáy.

“Thực ra, cũng không phải là rất khó hiểu.” Lộ Bách Sâm như nhìn xuyên thấu tâm tư của Ân Hải Sắc, anh nhẹ nhàng mỉm cười. “Cô có muốn biết bọn tôi quen nhau thế nào không?”

Cô giật mắt ngược mắt nhìn, không tự chủ được mà gật gật đầu.

“Lúc ấy, chúng tôi học cùng một trường trung học, cậu ấy thì sống ở cô nhi viện, mà gia cảnh nhà tôi cũng rất khó khăn, bọn tôi đều phải làm thêm sau giờ học.” Lộ Bách Sâm buồn bã nói như đang nhớ về thời quá khứ. Khi đó trường học không cho học sinh bọn tôi đi làm thêm, bọn tôi làm chung ở một trạm xăng dầu, không ngờ đến một ngày lại vừa vặn gặp phải một người học cùng trường, người ấy biết được thì vội báo ngay cho trường học bọn tôi đang lên đi làm ở bên ngoài, công việc của tôi tất nhiên cũng bị mất, mà cậu ấy cũng bị liên lụy.”

“Thế lúc đó các anh đã làm gì?” Tuy là chuyện của quá khứ thế nhưng Ân Hải Sắc lại vô cùng khẩn trương và lo lắng.

“Tôi vốn nghĩ rằng cậu ta nhất định sẽ trách tôi, bèn chạy đi tìm cậu ấy để nói tiếng xin lỗi, thế nhưng không ngờ cậu ấy lại kín đáo đưa cho tôi một tờ giấy quảng cáo giới thiệu việc làm, đó là chức bảo vệ ban đêm tại một nhà xưởng, trùng hợp thiếu hai người, cậu ấy nói bọn tôi có thể đến làm thử.”

“Cho nên hai người đều đến đó làm?”

“Đúng vậy.” Lộ Bách Sâm gật đầu, nhớ lại những chuỗi ngày vừa gian khổ lại vừa ảm đạm trong quá khứ, khóe miệng cong lên, hiện một nụ cười thần nhiên. “Cậu ấy là một người rất kỳ lạ, hai người bọn tôi đều làm việc chung tại nhà xưởng ấy, mỗi ngày đều gặp mặt nhau, thế nhưng cậu ấy rất ít khi trò chuyện, chỉ khi nào có việc mới há miệng vài chữ, còn không thì cả nửa ngày cũng không thốt ra một câu.”

“Chính vì vậy mà hai người mới trở thành bạn.” Ân Hải Sắc mỉm cười mà tiếp lời anh, nghe Lộ Bách Sâm gióng về oán trách, thực ra lại dấu một sự yêu thích rất sâu đối với người bạn tốt này.

“Là bạn tốt nhất.” Lộ Bách Sâm nhấn mạnh, dừng một chút, ánh mắt hài hước nhìn cô. “Bất quá, tôi dám cá rằng, nếu như cô đi hỏi cậu ấy, nhất định cậu ấy chỉ nói một câu duy nhất ... [Hừm, tình cảm của hai bọn tôi cũng bình thường]... Cậu ta chính là một người cố chấp và cứng đầu như thế.”

Ân Hải Sắc bỗng bật cười.

Câu hình dung kia của Bách Sâm quả thật rất khéo, rất tuyệt, không sai, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được Vệ Tương lúc ấy đôi môi muốn cười nhưng không cười, đáng vẻ muốn hừ nhưng không hừ.

Đáng vẻ ấy, tuy rất dễ làm người khác phát hỏa, thế nhưng đôi khi cũng lại khiến người ta có cảm giác ... dễ thương không thể diễn tả.

Người đàn ông kia... Vì sao luôn lại làm người khác khó xử như thế?

Ân Hải Sắc âm thầm mà cảm thán, đôi mi hơi cau lại, đôi môi anh đào lại có chút ngọt ngào, đôi mắt đẹp sâu thẳm như hồ nước mùa thu.

Lộ Bách Sâm chăm chú nhìn dáng vẻ của cô, tâm trí bỗng khẽ động

“Hải Sắc, có phải là...cô vẫn còn yêu cậu ấy không?”

6. Chương 6: Chương 6

Cô vẫn còn yêu anh sao?

Đêm hôm đó, sau khi tắm rửa, Ân Hải Sắc khoác chiếc áo choàng trắng đi đến phía cửa sổ, một mặt dùng khăn lau tóc, một mặt lại trầm tư mà suy nghĩ rất nhiều.

Cô có còn yêu người đàn ông kỳ lạ ấy không...

Điện thoại di động bỗng vang lên một khúc nhạc du dương, cô cầm lấy và nhìn vào màn hình, trái tim nhất thời đập loạn nhịp.

“A lô.”

“Là tôi, Vệ Tương.” Bên tai cô bỗng vang lên một giọng nói trầm ấm dễ chịu.

“Em biết.” Cô gần như thở dài ra tiếng.

Anh im lặng.

Cô buông chiếc khăn, bàn tay bé nhỏ đặt lên ngực, chiếc điện thoại như càng gần sát vào bên tai, cô có thể cảm giác được cả sức nặng của sự im lặng phía bên kia, điều ấy dường như cũng đang đè nặng trong lòng cô.

“Anh tìm em có việc gì không?” Cô hỏi với giọng khàn khàn.

“...Cổ họng của em ... không bị sao chứ?” Rốt cuộc anh cũng lên tiếng, thế nhưng, càng làm cho cô thêm khó hiểu.

“Cổ họng của em?”

“Có bị viêm hay không?”

“Viêm họng?” Cô ngẩn người. Đúng rồi, hai hôm nay, giọng của cô quả thực có chút khàn khàn, chẳng lẽ anh ta nghe được sao? “Đúng vậy, thật là có chút không thoải mái.”

“Thực sự bị viêm họng rồi sao?” Giọng anh bỗng trở nên khô khốc.

Tim cô đập một cách cuồng loạn, dường như cô còn có thể thấy được anh đang nghiêng răng nghiêng lợi mà nói! Làm sao vậy? Vì sao anh tự nhiên lại tức giận như thế?

“Cũng không có nghiêm trọng lắm đâu, em có dùng một chút quả sơn trà, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều.”

Anh lại tiếp tục im lặng.

“Anh gọi điện thoại đến chỉ để đặc biệt thăm hỏi cổ họng của em sao?” Cô cố ý trêu anh, cố gắng làm dịu lại bầu không khí đang căng thẳng giữa hai người.

Chỉ là, anh dường như không thể hiểu được sự hài hước của cô, giống như một con thú hoang đang giận dữ một cách nhẹ nhàng bên chiếc điện thoại.

Rốt cuộc là anh bị làm sao vậy!

Ân Hải Sắc cảm thấy chút hờn giận, lại thấp thoáng chút yêu thương không thể diễn tả thành lời, giữa đêm anh gọi điện, muốn nói ra những suy nghĩ của mình, thế nhưng vì sao anh lại không thể nói thành lời thế này?

“Có phải anh muốn hỏi em chuyện về Thanh Tú đúng không? Cô không thể làm gì khác hơn là tự mình suy đoán. “Hôm nay anh nhìn thấy cô ấy, ấn tượng thế nào?”

“...Cũng không tệ lắm, cũng tính như phù hợp tiêu chuẩn.”

“Thật không?” Sự hài hước của Ân Hải Sắc bỗng biến mất, trái tim như bị vật gì đó đè nặng. “Anh nghĩ OK, vậy là tốt rồi, Thanh Tú là một người con gái tốt, rất tự tin, cá tính cũng không sai, anh cùng cô ấy gặp gỡ vài lần sẽ biết.” Vì sao ngực cô lại đau đến như thế?

“Ý của em là đang cổ vũ tôi cùng Miêu Thanh Tú hẹn hò sao?”

“Không phải là anh thấy cô ấy cũng rất tốt đấy sao? Đừng đòi hỏi cao quá, cô ấy là một người con gái rất tốt ... rất ... xứng với anh” Giọng nói cô nhất thời có chút nghẹn lại, nhất định là do cổ họng cô vẫn chưa khỏe khỏi đi?

“Em thật sự nghĩ thế sao?”

“...Đúng vậy.”

Anh hừ lạnh.

Lại thế nữa, anh luôn luôn thích hừ người ta như thế a!

Ân Hải Sắc mỉm cười, cô như áp chặt tai mình vào chiếc điện thoại, bên tai như lắng nghe từng nhịp thở, từng câu từng chữ của anh, trong đầu lại tưởng tượng đến từng sự thay đổi rất nhỏ trong biểu tình của anh...

“Anh có muốn biết hôm nay Bách Sâm nói với em việc gì không?” Cô chớp chớp mắt, đáy mắt như có vài giọt lệ đang len lén mà trốn tránh...

“Việc gì?”

“Anh ấy nói với em các anh trước đây làm sao mà quen nhau.”

“Thật không?”

“Anh ấy còn nói, các anh là bạn tốt của nhau.” Cô ngừng lại một chút, cố ý hỏi. “Tình cảm giữa anh và anh ấy rất tốt phải không?”

“Hừm, cũng bình thường thôi.”

Cô bỗng bật cười, đầu tiên chỉ là những tiếng khúc khích ngẩn ngủ, sau đó, dần dần trở thành một giọng cười trong veo, nhẹ nhàng và ngọt ngào.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi một cách ngạc nhiên.

“Không có gì, chỉ là...” Cô cười mà không thể ngừng lại. “Bách Sâm, quả thật là đúng vậy, bọn em biết, anh sẽ nói như thế ... Anh đó!”

“Tôi thế nào.” Nghe giọng của anh có vẻ rất khó chịu.

“Anh đó ...” Cô bỗng nghẹn lời, từng câu từng chữ ở trong lòng như chạm vào trái tim, thật ngọt ngào, nhưng cũng thật chua xót.

Trời ạ! Cô nên làm sao bây giờ?

Có phải em vẫn còn yêu cậu ấy không?

Không thể, cô không thể yêu anh, không thể tiếp tục sai lầm một lần nữa, tuy rằng yêu anh là một điều gì đó rất đẹp, rất kỳ diệu, thế nhưng nó lại rất đắng, rất đau, trong lòng như bị cắt ra thành từng mảnh, từng mảnh.

Không thể, tuyệt đối không thể...

“Vệ Tương, anh thử cùng Thanh Tú gặp gỡ đi, có được không?”

...

Anh quả thật nghe lời của cô, bắt đầu hẹn hò cùng Miêu Thanh Tú.

Hai người đã mấy lần công khai cùng nhau dự những buổi tiệc, tin tức về việc hẹn hò của hai người cứ như thể mà lan truyền, những tờ tạp chí lá cải luôn bám sát và đưa ra những tin tức mới nhất về cặp đôi đang rất được mọi người chú ý này.

Những người ký giả sẵn tin cứ bám sát lấy bọn họ như bóng với hình, chụp được cả cảnh hai người đang than mặt ôm nhau vào một buổi tối lãng mạn, còn không tiết lời khen ngợi họ không hổ là một đôi tài tử giai nhân.

Ân Hải Sắc yên lặng buông ra tờ tạp chí mới nhất trong tay.

Cô biết, một Thanh Tú xinh đẹp tự tin sẽ rất xứng đôi với cái người tên Vệ Tương khí phách và cao ngạo kia, quả nhiên, mọi người ai cũng nghĩ thế.

Bọn họ thật là một đôi trai tài gái sắc.

Trong ngực lại bỗng cảm giác được một cú đánh đau đớn thật quen thuộc, cô hít thật sâu, bắt buộc chính mình cố gắng mà đứng dậy, ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Đêm nay là đêm rằm, trăng rất tròn và rất sáng, nếu như nhìn qua chiếc kính thiên văn của anh, có phải là sẽ còn sáng hơn rất nhiều không?

Anh hiện tại đang làm gì? Làm việc sao? Hẹn hò sao? Hay là...đang ngồi ngắm sao một mình trên căn phòng thủy tinh kia?

Anh có đang nhớ đến cô, giống như cô đang nhớ anh như thế này không

Chắc là không ...!

Ân Hải Sắc buộc mình phủ định sự đoán mò của mình, nghe Phiên Á nói gần đây ngoại trừ điều khiển công việc của Công ty từ xa, còn tự mình xuất quân, mang một tổ đầu tư đến cùng tập đoàn Hoàng Kinh bàn chuyện hợp tác, khẳng định thời gian ban ngày của anh sẽ không còn chút rảnh rỗi, buổi tối lại còn hẹn hò cùng với giai nhân, tham gia các hoạt động xã giao, lấy đâu ra khoảng không để nhớ đến cô...?

Thực sự là không có khả năng...

Tiếng chuông điện thoại di động bỗng vang lên, kéo Ân Hải Sắc khỏi những suy nghĩ trầm tư, cô thành linh quay đầu, chăm chú nhìn ánh sang đang chột sang chột tắt trên bàn, tim bỗng đập nhộn nhịp.

Đã trễ thế này, sẽ là ai đây?

Là anh sao?

Hai tuần nay, anh thỉnh thoảng lại gọi điện cho cô, trò chuyện cũng rất ngắn gọn, lạnh lùng và báo cáo tình hình tiến triển trong việc hẹn hò giữa anh cùng Miêu Thanh Tú, cô thân là bà mai, chỉ có thể cố gắng im lặng mà nghe, trong lòng như bị ai đó dung sức mà bóp chặt.

Lẽ nào thật là anh?

Cô muốn lập tức bắt máy điện thoại, rồi lại chần chừ không dám đi tiếp, cô vừa sợ người gọi không phải là anh, lại sợ thật sự là anh.

Cô thật sự không biết nên làm gì, cũng như không hiểu được làm sao tiếp một cuộc điện thoại cũng khó đến thế, vừa nhớ nhung giọng nói của anh, rồi lại không muốn nghe tiếng anh nói, giống như một con thuyền bị đứt neo đang xoay vòng giữa dòng nước.

Có đôi khi, cô lại rất muốn tức giận với anh, muốn anh sau này không cần phải báo cáo những việc như thế này với cô nữa, thế nhưng lời nói vừa đến bên môi, liền yên lặng mà chết đi.

Chính là cô muốn nghe anh nói, cho dù là những chuyện cô không muốn nghe, cũng vẫn là ...muốn nghe.

Ân Hải Sắc vươn tay, tiếp điện thoại.

“Hải Sắc, là ba!”

Giọng nói thô lỗ, hoàn toàn không thuộc về người cô đang chờ mong, cô giật mình, một lát sau mới phản ứng lại. “Là ba sao..?”

“Không phải thì con nghĩ là ai?” Rõ ràng là tâm tình của Ân Thế Hạo đang rất không tốt.

“Ba và mẹ vừa từ Malaysia trở về sao?”

Thời gian vừa rồi, vợ chồng Ân Thế Hạo đến vùng Đông Nam Á để thăm hỏi bạn cũ, thuận tiện cũng gặp gỡ cũng những vị chính khách địa phương.

“Đã về hai ngày nay rồi.” Giọng nói Ân Thế Hạo có chút không kiên nhẫn. “Ba nghe nói một số việc, muốn hỏi lại con một chút.”

“Việc gì ạh?”

“Nghe nói tên tiểu tử Vệ Tương gần đây rất nổi tiếng, còn làm Giám Đốc quản lý của Tập Đoàn Đàm Thị đúng không?”

“Đúng vậy, ba cũng biết chuyện đó sao?”

Ân Thế Hạo bỗng thốt một tiếng chửi. “Nghe nói con và hần ta gần đây rất hay đi chung với nhau?”

“Cũng không phải vậy, ba, đừng hiểu lầm.” Ân Hải Sắc vội giải thích. “Con chỉ giúp anh ấy làm quen một vài người bạn.”

“Làm quen bạn gì? Tên kia đối với việc xã giao trong giới chúng ta hoàn toàn không biết gì cả! Hắn ta chỉ là một thằng nhóc xuất thân từ cô nhi viện mà thôi!”

“Ba, ba bình tĩnh một chút, con biết là ba không thích anh ấy, thế nhưng ...”

“Thế nhưng thế nào?”

“Anh ấy đã rất cố gắng, thật sự, mấy năm nay anh ấy đã nỗ lực phấn đấu, ba không nên chỉ vì xuất thân của anh ấy mà phủ định tất cả.” Ân Hải Sắc nhẹ nhàng mà thay chồng trước của mình giải thích. “Anh ấy hiện tại rất được hoan nghênh, mọi người đều muốn làm quen với anh ấy.”

“Chết tiệt!” Ân Thế Hạo lại buông một tiếng chửi. “Hải Sắc, con không phải mà muốn nói cho ba biết, đến bây giờ con vẫn còn thích tên tiểu tử đó chứ!”

“Con không có.” Cô phủ nhận. “Bọn con chỉ là ... bạn bè”

“Ngay cả làm bạn cũng không được!” Ân Thế Hạo thở phì phì. “Sau này con không được lui tới với hắn nữa! Loại người như hắn, đếm việc xách giày cho nhà chúng ta cũng không xứng!”

“Ba!” Ân Hải Sắc nhú mày, trong lòng bỗng nổi lên từng đợt sóng tức giận, không thể tiếp tục bảo trì sự bình tĩnh trong giọng nói. “Ba làm sao có thể nói người ta như vậy được chứ?”

“Ba không thể tha thứ việc hắn trước đây từng làm thương tổn đến con!”

“Con cùng anh ấy ly hôn, chỉ có thể nói do bọn con không thích hợp với nhau, không phải là lỗi của anh ấy.”

“Con...con lại còn nói thay hắn sao? Lẽ nào con đã quên...” Ân Thế Hạo bỗng nhiên dừng lại.

“Con quên cái gì?” Ân Hải Sắc truy hỏi.

Ân Thế Hạo lại đột ngột im lặng không nói gì, chỉ thở dài bên đầu kia của điện thoại, một lát sau, ông mới có thể lên tiếng. “Tuần sau là sinh nhật ba, mẹ con nói muốn làm một buổi thọ yến, con phải đến tham dự đấy.”

“Sinh nhật của ba con đương nhiên là sẽ đến mà.” Cô cố gắng trấn an phụ thân.

“Ba sẽ giới thiệu cho con một người bạn trai.”

“Cái gì ...”

...

Thọ yến của Ân Thế Hạo.

Tham dự buổi tiệc, khách mời không chỉ là những người bạn hữu của Ân Thế Hạo, mà còn là những người có tiếng tăm trong giới thương trường và chính trị.

Nhìn những vị khách trong căn phòng, hầu như mỗi một người đều có tiếng tăm, không ít thì nhiều, chắc chắn Ân Thế Hạo sẽ rất hài lòng.

Vệ Tương cười nhạt...

Miêu Thanh Tú nhìn thấy được nụ cười mỉa mai châm biếm trên khoé miệng của anh liền hiếu kỳ mà hỏi. “Làm sao vậy Sean? Anh đang suy nghĩ việc gì thế?”

“Anh không nghĩ gì cả, nhưng thật ra anh muốn biết chủ nhân của bữa tiệc này đang nghĩ như thế nào?”

“Ý anh là sao?” Miêu Thanh Tú không thể hiểu được

Vệ Tương không trả lời cô mà , anh dẫu suy nghĩ của mình ở chỗ sâu nhất trong đôi mắt mình.

Chắc chắn rằng Ân Thế Hạo sẽ không thể ngờ đến, người con rể đã từng bị ông ta đạp ra khỏi gia đình danh giá của ông hôm nay lại dám công khai hiện thân trong căn phòng này.

Đoán không ra anh đang suy nghĩ việc gì, Miêu Thanh Tú không thể làm gì khác hơn là bấu môi thất vọng, ánh mắt vừa chuyển hướng khác thì lại phát hiện Ân Hải Sắc đang dệu dàng bước xuống lầu.

“Là Hải Sắc!”

Vệ Tương bỗng chấn động, mặt dù lý trí tìm mọi cách bảo anh đừng nhìn, đừng quan tâm đến, thế nhưng ánh mắt lại không thể tự chủ mà ngược nhìn, tìm kiếm bóng hình xinh đẹp của người nào đó.

Cô đang bước xuống cầu thang, mái tóc được búi lên cao, cô mặc một bộ váy Gucci, chiếc váy như lay động theo từng bước chân cô, trên cổ chân mảnh khảnh là một chiếc lắc xinh đẹp.

Vệ Tương như muốn ngạt thở, trong ngực nóng ran, ánh mắt cứ chăm chú bồi hồi nơi chiếc lắc chân, thật mong mình chính là chiếc lắc ấy mà buộc chặt lấy cô.

Nhưng anh không thể, anh chỉ có thể nhìn cô từ phía xa, nhìn nụ cười nhẹ nhàng cùng gương mặt dịu dàng xinh đẹp của cô, nhìn dáng vẻ thư thái mà quyến rũ của cô....trước đây anh vẫn nghĩ cô rất đẹp, thế nhưng hôm nay, trải qua bao năm tháng, cô dường như càng đẹp hơn, sự kết hợp giữa dáng vẻ thành thực và chút hồn nhiên càng làm động lòng người.

Làm sao cô có thể đẹp đến như thế? Làm sao cô có thể đẹp đến mức khiến người khác phải hoang mang và lo lắng? Anh hận cô có lẽ cũng chính vì thế!

“Người đàn ông kia là ai nha?” Miêu Thanh Tú bỗng khẽ lên tiếng.

Vệ Tương trừng mắt nhìn về hướng người đàn ông kia, cô đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay hắt ta, hắt liền nắm lấy không khách khí.

Ánh mắt si mê trong nháy mắt trở nên sắc bén, toàn thân Vệ Tương như căng cứng, cổ họng khô khốc, tâm trí như một chiếc ấm đang sôi sục...

“Rốt cuộc là ai vậy? Là một người theo đuổi Hải Sắc sao?” Miêu Thanh Tú vẫn còn đang tiếp tục suy đoán.

Vệ Tương cảm thấy trong lòng nôn nóng.

“Chúng ta đi đến đó bắt chuyện đi!” Miêu Thanh Tú đề nghị.

Anh không phản đối, chính bởi vì anh cũng đang rất muốn biết rốt cuộc người đàn ông ấy là thần thánh phương nào.

Chỉ là, hai người vừa đi vài bước, liền có người đến bắt chuyện hàn huyên, ân cần mà thăm hỏi, một người lại một người, cứ nối liền không dứt.

Nếu là lúc khác, Vệ Tương sẽ rất thoải mái, vui vẻ mà trò chuyện với bọn họ, nhưng hiện tại, anh chỉ cảm thấy dần dần mất đi kiên nhẫn. Một đám người không quen biết lại dám ngăn cản anh đến gặp cô.

“Cậu đến rồi sao?”

Giữa lúc tính nhẫn nại của anh đã đến mức cuối cùng, một giọng nói chua ngoa bỗng vang lên từ phía sau anh.

Anh giật mình, chậm rãi xoay người.

Trong ánh mắt anh bây giờ là gương mặt nghiêm khắc của Ân Thế Hạo.

“Chúc mừng sinh nhật, Ân tiên sinh.” Vệ Tương lạnh lùng nói câu chúc mừng.

Ân Thế Hạo chỉ hừ lạnh, rõ ràng là đang tỏ vẻ hoàn toàn không muốn cùng anh nói những câu xã giao khách sáo, ánh mắt nhìn anh tràn đầy sự chán ghét.

“Bác Ân, sinh nhật vui vẻ!” Miêu Thanh Tú cũng vui vẻ cười chúc mừng.

Đối với Miêu Thanh Tú, Ân Thế Hạo trở nên lịch sự hơn, ông mỉm cười. “Thanh Tú, đã lâu không gặp con, ông của con hôm nay vì sao lại không đến?”

“Hai hôm nay ông của con bị cảm nên đành phải ở nhà nghỉ ngơi! Ông muốn con chuyển lời xin lỗi đến bác, thuận tiện thay ông gửi cho bác món quà.”

“Con đến dư là quý lắm rồi, không cần quà cáp gì đâu.” Ân Thế Hạo cười vui vẻ. “Sao con lại cùng vị Vệ tiên sinh này cùng một chỗ vậy? Chẳng lẽ hai người đang quen nhau sao?”

“Hi hi, Bác Ân, bác biết là tốt rồi, nhưng đừng mách cho ông con nha, con vẫn còn chưa nói với ông cháu về việc này!” Miêu Thanh Tú làm nũng rất tự nhiên, giống như một đứa con gái đang làm nũng với cha mình.

“Yên tâm đi, bác Ân của con không phải là loại người nhiều chuyện đây.” Ân Thế Hạo đưa tay vuốt tóc Miêu Thanh Tú một cách hiền lành. “Àh, bác có vài lời muốn nói với Vệ tiên sinh, con đến tìm Hải Sắc nói chuyện trước được không?”

“Dạ được, vậy con đi trước đây ạ” Miêu Thanh Tú rất thức thời, mỉm cười ngọt ngào với cả hai người đàn ông xong liền vui vẻ rời đi.

Ánh mắt của Ân Thế Hạo lập tức quay về trên người Vệ Tương, dáng vẻ tươi cười cũng bị đông lạnh ngay lập tức. “Cậu thực sự là rất can đảm, dám động đến cả cháu gái của Miêu Lễ Hùng.”

Vệ Tương cũng không trả lời, khoé miệng chỉ hiện lên một nụ cười tự mãn.

Dáng vẻ khiêu khích ấy đã chọc giận Ân Thế Hạo. “Trước đây là Hải Sắc, bây giờ lại đến Thanh Tú, cậu thực sự tính toán rất giỏi, rất biết tận dụng những mối quan hệ như thế này.”

Ông già này vẫn là đang coi thường anh.

Vệ Tương cố gắng đè nén cơn giận đang dâng trào mãnh liệt trong lòng. “Ân tiên sinh, nếu ngài không đồng ý thì vẫn có thể ngầm gỡ thủ đoạn như trước kia đi, cứ tự nhiên đi nói xấu tôi với Miêu gia đi, tôi không quan tâm.”

“Cậu nói cái gì? Ý của cậu là tôi một kẻ rất hay gỡ thủ đoạn sao?”

“Phải hay không, trong lòng chúng ta đều biết rõ.”

“Tên tiểu tử này, vẫn là ngạo mạn như thế!”

Vệ Tương hừ lạnh.

“Tôi cảnh cáo cậu, cậu đừng tưởng rằng bây giờ cậu là Giám Đốc Quản lý của Tập đoàn Đàm Thị rồi thì có thể kiêu ngạo trước mặt tôi, tôi nói cho cậu biết, cậu vẫn còn kém xa lắm! Ân Thế Hạo nếu thực sự muốn đối phó với cậu, có thể khiến cậu không chốn dung thân tại Đài Loan này bất cứ lúc nào.”

“Phải không?” Vệ Tương vẻ lơ đãng. “Ân tiên sinh, có câu Cây to thì đón gió lớn, ông ở trên thương trường cùng giới chính trị tung hoành bao nhiêu năm nay, tôi nghĩ trái lại ông mới là người nên lo lắng xem có người nào muốn đối phó với ông không đấy.”

Hai ngày trước, Ân Phiền Á thông qua sự giúp đỡ của anh đã đem toàn bộ chứng cứ phạm tội của Ân gia công khai, anh thực sự muốn nhìn xem ông già này có thể đắc ý được bao lâu nữa.

Vệ Tương cười nhạt.

“Cậu cười cái gì? Tên tiểu tử này, cậu dám uy hiếp tôi sao?”

“Không dám.” Vệ Tương lạnh lùng buông một câu.

Ngữ khí của anh càng lãnh đạm, càng khiến Ân Thế Hạo nổi điên, sắc mặt thoáng xanh, thoáng trắng, nếu không phải là đang ở một nơi công cộng như thế này, nếu không phải sợ mọi người chế giễu thì ...bão đã nổi từ lúc nào.

“Tốt lắm, tiểu tử, xem như ngươi lợi hại!” Ân Thế Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng. “Cậu tưởng cùng Miêu gia cắt lên mối quan hệ thì tôi không làm gì được cậu sao, tôi cũng cảnh cáo cậu, cậu đừng vọng tưởng đến gần Hải Sắc một bước, cậu có nhìn được bạn trai hôm nay của nó không? Người ta chính là con trai của một vị vương tử trong giới cao su của Malaysia, xuất thân so với cậu tốt gấp trăm lần.”

Hoá ra là một người siêu giàu, xuất thân cũng rất tốt..

Vệ Tương nheo mắt lại, anh hiểu rất rõ ý tứ trong lời nói của Ân Thế Hạo, ông ta chính là đang nhắc nhở anh, cho dù những năm gần đây, địa vị của anh có bao nhiêu cao, thành tựu có bao nhiêu chói mắt thì vẫn như cũ, vẫn không thể xứng với viên ngọc quý trên tay của Ân gia.

Anh cắn răng, lặng lẽ mà nắm chặt hai tay.

Ân Thế Hạo vẫn tiếp tục mà nói mát. “Tôi khuyên cậu nên biết rõ giá trị của chính mình, Giám Đốc quản lý thì thế nào? Cũng là làm công cho người ta mà thôi! Một tên ăn may vĩnh viễn cũng sẽ không thể hoá thân thành vương tử...”

“Ba! Ba đang nói gì vậy?” Giọng nói nhẹ nhàng mà cứng rắn vang lên đánh gãy câu nói đùa cợt không chút hảo ý của Ân Thế Hạo

Hai người đàn ông đều chấn động, song song quay đầu lại.

Ân Hải Sắc duyên dáng yêu kiều, gương mặt như ngưng đọng, đôi mắt hàm chứa một sự lạnh lùng bức người.,

Vệ Tương giật mình, anh thực sự chưa bao giờ nhìn thấy cô với dáng vẻ như thế này, cô luôn luôn ôn nhu, nhẹ nhàng như nước, nếu như chọc cô tức giận thì cũng sẽ bùng phát như một ngọn lửa, thế nhưng hiện tại, cô lại lạnh như một tảng băng.

Cô bước đến trước mặt Ân Thế Hạo, kiên định mà ngược nhìn phụ thân. “Không phải con đã nói với ba rồi sao, ba không nên bác bỏ tất cả những cố gắng nỗ lực trong mấy năm gần đây của Vệ Tương! Dù cho xuất thân của anh ấy quả thật có thấp một chút, thế nhưng còn hơn rất nhiều vị công tử suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, con nghĩ, anh ấy gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng thì càng làm cho người ta kính nể! ba không thể tôn trọng anh ấy một chút sao? Anh ấy rất xứng đáng để ba tôn trọng.”

Những lời này, vừa nặng lại vừa cứng rắn, đánh thẳng vào tim người khác, ngay cả một người cao ngạo như Ân Thế Hạo cũng không thể không kinh hãi. “Hải Sắc, con...”

“Con muốn ba nói xin lỗi với Vệ Tương.”

“Con nói cái gì?” Ân Thế Hạo không thể tin được.

“Ba, mời xin lỗi.” Ân Hải Sắc kiên quyết không bỏ qua

Ân Thế Hạo hít một hơi dài. “Phản rồi, phản rồi! Một đứa con gái lại dám nói với ba mình những lời như thế sao? Con...con thực sự là làm ta tức chết!” Ông nổi giận đùng đùng, phát tay áo mà bỏ đi.

Vệ Tương cũng ngây người đứng yên, chăm chú nhìn Ân Hải Sắc, ánh mắt nhất thời lạc vào chôn huyệt vô nào đó.

“Xin lỗi.” Cô nhẹ nhàng thắm nói, mỉm cười một cách áy náy. “Ba em không nên nói với anh những lời như vậy.”

Anh không nói gì, vẫn là đang mờ mịt! Cô mới vừa rồi là vì che chở cho anh mà trở mặt với ba mình sao? Dáng vẻ lạnh lùng như băng của cô là bởi vì thay anh tổn thương bởi sự bất công ấy sao?

Tim anh bỗng đập mạnh và loạn nhịp, anh vẫn hoài nghi mình là đang nằm mơ, tâm trí vẫn đang lạc lối, chưa tìm được đường ra.

Anh vẫn cho rằng cô không để ý đến anh mới rời xa anh ... Chẳng lẽ ... không đúng vậy sao?

“Vệ Tương?” Giọng nói trong trẻo như kêu gọi anh quay trở về thực tại.

Anh hít sâu một hơi, anh mắt như bắt lực mà nhìn xung quanh, vẫn là không dám nhìn cô. “Bạn trai của em đâu?”

“Anh ta đang nói chuyện với Thanh Tú, em lấy cớ ba có việc muốn nói với em mới đến đây được.” Nói xong, ánh mắt cô nhìn về phía người đàn ông đang đứng phía xa kia, người ấy cũng đồng thời nhìn thấy cô, ánh mắt nhìn cô mỉm cười, cô đành phải nhẹ nhàng cười đáp lễ.

Đứng ở ngoài nhìn hai người trao đổi, Vệ Tương chỉ cảm thấy một cảm giác ghen tỵ đang bao phủ lấy anh. “Nghe nói hần ta là con trai của một vị vương tử ở Malaysia, gia thế bối cảnh rất tốt.” Anh khàn khàn mà tìm hiểu.

“Vâng, hình như là vậy, anh ấy cũng rất dễ thương, rất hài hước.”

Hài hước.

Đại khái là cả đời này, đều đừng mong tìm thấy từ này trong từ điển của nhà họ Vệ anh.

Vệ Tương quay sang đối mặt với cô. “Xem ra ấn tượng của em về hắn ta là rất tốt?”

“Cứ cho là vậy đi.”

“Dự định cùng hắn ta hẹn hò sao?” Anh giả vờ như vô tình hỏi.

Cô giật mình, cũng chăm chú mà nghiêng đầu suy nghĩ.

Có cần phải chăm chú như vậy không? Một trần cuồng phong như gào thét trong ngực Vệ Tương, mười ngón tay hung hăng nắm chặt lấy bàn tay.

Cô suy tư nghiền ngẫm, từng giây, từng phút chần chờ, đều giống như những mũi dao sắc bén mà dần vặt lòng anh. Một lúc sau, khi anh nghĩ rằng mình đã không thể tìm lại được nhịp thở thì cô rút cuộc nhẹ nhàng lên tiếng.

“Em nghĩ chắc cũng không thể.”

“Không thể?” Anh cứng người, không ngờ đến đáp án lại như vậy.

“Sẽ không.”

“Vì sao không?”

“Bởi vì em sẽ không yêu anh ấy.”

“Em vừa quen biết hắn, làm sao biết được mình có thể yêu anh ta hay không?”

“”Em biết.” Cô chớp chớp đôi mi, khoé môi nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười cay đắng. “Yêu một người hoặc là không thích một người, ngay trong lần đầu tiên gặp mặt sẽ có thể biết được rồi.”

“Ý của em là em tin tưởng vào nhất kiến chung tình?”

(Nhất kiến chung tình : Yêu ngay từ lần đầu tiên gặp nhau. Mình thích câu này nên xin để nguyên văn nhé)

“Có thể cũng không hẳn là nhất kiến chung tình, nhưng cũng sẽ có chút cảm giác.”

“Cảm giác gì?” Anh bây giờ giống như một đứa học sinh chậm hiểu, không biết sẽ phải hỏi cho thật rõ.

Ân Hải Sắc nhẹ giọng thở dài. “Còn cần phải giải thích sao.” Cô nói bằng giọng rất nhỏ, rất nhỏ...

Vệ Tương không thể nghe được, vẫn nhìn cô một cách mê hoặc.

Cô ho nhẹ hai tiếng, sau đó chuyển chủ đề khác. “Sao anh lại cùng với ba em âm ỉ thế này?”

Sắc mặt anh nhất thời tối sầm, không hề hé răng nửa lời.

Cô nhìn anh một cách bất đắc dĩ. “Khi em với anh cùng nhau bỏ trốn và kết hôn, ba em vẫn đều rất tức giận, em vốn cho rằng, khi ba em đến tìm anh bảo đến công ty ba đi làm nghĩa là đã tha thứ cho chúng ta, không ngờ hai người càng ngày càng đối nghịch với nhau, cho đến bây giờ, đã qua rất nhiều năm, vẫn là như nước với lửa.”

Nhớ lại chuyện cũ, Ân Hải Sắc vẫn là tràn ngập tiếc nuối.

Vệ Tương nhìn cô, trong lòng như có ngàn lời muốn nói.

Cô nhìn anh đang do dự, liền mỉm cười. “Anh nghĩ em không biết anh đi làm trong công ty của ba phát sinh chuyện gì sao?”

”Em biết?” Anh hồ nghi, anh vẫn chưa từng nói cho cô biết a!

“Tuy rằng lúc ấy anh không bao giờ chịu nói với em, thế nhưng em có miệng, em cũng có thể hỏi người khác nha!” Cô thở dài yếu ớt. “Em biết, anh đi làm ở công ty của ba rất không vui, nếu phạm vào sai lầm gì, ba em nói anh là do bởi không có kinh nghiệm nên sẽ khó tránh khỏi những mưu mô trên thương trường, ba

không trách anh, nhưng em biết, lòng tự trọng của anh rất lớn, tuyệt đối sẽ không cho phép mình tìm có để phải bỏ trách nhiệm.”

“Đây là chuyện mà em biết?” Anh kinh ngạc. “Tôi bởi vì không có kinh nghiệm, nên mới thường phạm sai lầm?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Đương nhiên là không! Vệ Tương rất tức giận.

Anh cũng không phải là một người không biết gì để phải mắc phải rất nhiều sai lầm rắc rối tại công ty kia, mà căn bản chính là có người gây khó dễ anh.

Thức đêm để viết kế hoạch, ngày hôm sau liền bị cấp trên lấy làm công của riêng mình, đồng nghiệp phạm sai lầm liền đổ lên người anh, phòng ban khác đổ tội với khách hàng, liền muốn anh đi xin lỗi, đối phương căn bản sẽ không để mắt đến một nhân viên nhỏ bé như anh, công ty trái lại cứ trách anh hành sự bất lực....

Bởi vì tự biết thân phận của mình, đối với những thái độ, những “đãi ngộ” không công bằng kia, anh cũng đều nhẫn nhịn, cũng không oán không giận, thế nhưng không nghĩ đến, trong lúc vô tình anh nghe nói, hoá ra tất cả đều là mưu kế của Ân Thế Hạo.

Ân Thế Hạo muốn anh biết khó mà lui bước, chủ động rời khỏi Hải Sắc, đâu ngờ có đánh chết anh cũng không lùi, chuyện này càng chọc giận nhạc phụ đại nhân của anh, khiến ông ta càng tìm nhiều phương thức lăng nhục anh.

Mà Ân Thế Hạo lại dám nói với con gái rằng, tất cả đều do lỗi của anh sao?

“Làm sao vậy, Vệ Tương?” Ân Hải Sắc lo lắng nhàu mày. “Sắc mặt của anh rất khó xem, là do em nói sai gì sao?”

Anh không nói, tránh khỏi phải quá tức giận mà lỡ lời với cô.

Cô nhìn sắc mặt của anh, bỗng như hiểu ra điều gì đó. “Có phải ba đã không nói thật với em đúng không? Rốt cuộc là lúc đó, ở công ty của ba anh đã gặp phải những chuyện gì?”

“Bây giờ có nói cái gì cũng vô dụng rồi.” Anh cắn chặt răng, vẫn theo thói quen, không hề giải thích cho chính mình.

Ân Hải Sắc đưa mắt nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm như chất chứa biết bao nỗi u sầu vô cớ. “Anh vẫn như vậy, Vệ Tương. Đã qua rất nhiều năm, anh một chút cũng không hề thay đổi.”

Anh nhíu mày. “Ý em là gì?”

Cô cười khổ. “Anh không bao giờ chịu nói cho em biết trong lòng anh đang nghĩ gì, anh có biết không, em vẫn luôn suy nghĩ trong lòng anh có tâm sự gì, thực sự là rất mệt mỏi.”

Cô rất mệt mỏi?

“Thực ra em rất ngốc, anh biết không?”

Giọng nói thẫn thờ buồn bã như dẫn vật bên tai Vệ Tương, anh sợ hãi mà đè nén một nỗi đau đớn không rõ ràng.

“Em vẫn không thể đoán ra anh đang suy nghĩ cái gì.” Cô cay đắng nói. “Anh nhớ không, trước đây mỗi lần có tâm sự, anh hay thường ngồi bên cửa sổ ngắm sao. Mỗi lần em nhìn dáng vẻ ủ rũ của anh, trái tim thật sự rất đau, rất đau, em biết là anh có tâm sự, thế nhưng em lại quá ngốc, ngốc đến mức không thể đoán được.”

Nguyên lai, cô vẫn luôn cố gắng tìm hiểu tâm tư của anh sao?

Anh bỗng lên tiếng. “Vì sao lúc đó em không nói tôi biết?”

“Em có hỏi qua anh à?” Cô hờn giận nói. “Em thường làm nũng để hỏi anh có phải là anh có gì phiền não phải không, thế nhưng anh vẫn không chịu nói gì, anh vẫn luôn bảo là không có gì, muốn em đừng suy nghĩ lung tung.”

“Tôi là chỉ vì...”

“Chỉ vì cái gì?”

Anh giật mình nhìn cô, nói không nên lời.

“Anh lại như thế nữa rồi.” Cô lại thở dài.

Tiếng thở dài nghe vừa bất đắc dĩ, vừa bao gồm cả sự u sầu, tim Vệ Tương bỗng nhiên như bị bóp chặt, tiếng nói cũng tự động mà thốt ra. “Tôi chỉ không muốn em vì tôi mà lo lắng.”

Là như vậy sao? Cô nhẹ nhàng cười. “Thế nhưng anh chuyện gì cũng không muốn nói càng khiến em rất lo lắng, em nghĩ anh nhất định là không tin tưởng em, sẽ không nói với em bất cứ chuyện gì.”

Vệ Tương ngạc nhiên, trợn to mắt, cố gắng tìm hiểu nụ cười của cô. Anh bỗng chần động khi phát hiện ra trong nụ cười đó ẩn chứa không biết bao nhiêu nỗi chua xót khổ sở, cái suy nghĩ về cô trong những năm qua của anh đã bị dao động.

“Hải Sắc, có phải ... anh...anh... đã làm tổn thương em không?”

Cô giật mình, lặng im, dường như không nghĩ đến anh lại hỏi vấn đề như vậy, một lát sau cô mới lắc đầu. “Cũng không thể tính đó là bị tổn thương, em chỉ là có một chút đau nhức mà thôi.”

Chỉ là một chút đau xót mà thôi? Có phải là bởi vì một chút đau xót, tích lũy dần dần, rốt cuộc trở thành một nỗi đau rất lớn, khiến cô suy sụp?

Lẽ nào, anh mới chính là người gây nên? Là chính anh bức người con gái mình yêu nhất từ bỏ?

Vệ Tương như rơi vào một mê cung, tìm không lối ra mà cứ đứng ngây ngốc một chỗ.

Trong phòng tiếng người ồn ào, tiếng cười nhẹ nhàng, thế nhưng anh hoàn toàn không nghe thấy được gì, chỉ nghe thấy những tiếng hối hận đang vang vọng trong ngực mình...

Có điều gì đó, sai rồi ...

7. Chương 7

Trong lúc không khí bữa tiệc tối đang đến mức cao trào, Miêu Thanh Tú lại tìm khoảng không gian trống vắng, cô kéo Ân Hải Sắc đến một gian nhà nghỉ chân phía ngoài sân, cùng Hải Sắc trò chuyện tâm sự.

“Này, vị vương tử xứ cao su kia quả thật là không sai nha, cậu có muốn cùng anh ta hẹn hò không đấy?” Cô mở đầu bằng một lời trêu ghẹo Hải Sắc.

Ân Hải Sắc đưa mắt nhìn cô một lúc. “Làm chi? Cậu kiêm thêm chức bà mai từ lúc nào vậy?”

“Mình là đang biết điều, bánh ít đi, bánh quy lại mà! Cậu đã giới thiệu ỉnh một người đàn ông quá ưu tú, đương nhiên là mình cũng muốn cậu nhanh chóng tìm được hạnh phúc của chính mình.”

“Nói tiếp đi.”

“Nói cái gì nữa? Rốt cuộc là cậu có thích người ta hay không?” Miêu Thanh Tú cố ý truy hỏi.

“Vậy còn cậu?” Ân Hải Sắc lập tức đánh trả. “Cậu ... rất thích Vệ Tương sao?”

“Đúng vậy, mình rất thích anh ấy.” Miêu Thanh Tú thẳng thắn thú nhận.

Ân Hải Sắc bỗng trầm ngâm.

“Thế nào? Cậu nghĩ mình rất chủ động đúng không?” “Có phải cậu nghĩ mình không biết xấu hổ là gì phải không?”

“Không phải.” Ân Hải Sắc vội lắc đầu. “Thật ra, mình rất khâm phục cậu.” Có thể thẳng thắn thừa nhận tình cảm của chính mình, không phải ai cũng có thể làm được.

Khi còn trẻ, cô có thể có dũng khí để liều lĩnh như thế, hiện tại, cô đã mềm yếu hơn, khác xưa rất nhiều.

“Thực ra cậu cũng có thể mà! Thích thì thích, không thích thì thôi, có gì cần phải do dự, lo lắng đâu?”

“Chúng mình ... đã không còn trẻ nữa.”

“Cho nên không thể làm những việc thiếu suy nghĩ như ngày xưa sao?” Miêu Thanh Tú cười nhạt. “Mình mặc kệ những việc đó! Mình nhé, trừ khi không muốn thôi, chứ nếu thích một người, mình nhất định phải truy đến cùng, không buông tay.”

“Cậu rất kiên cường, Thanh Tú.” Ân Hải Sắc mỉm cười nhìn cô. Một người năng động và tự tin như thế thì có lẽ mới xứng với sự kiêu ngạo của Vệ Tương.

“A...đừng có khen mình như thế.” Miêu Thanh Tú tuy chủ động, nhưng cũng sẽ đỏ mặt, bối rối mà vuốt lại mái tóc, cô ngồi xuống chiếc ghế, ngược mắt nhìn ánh sao đêm, bỗng buồn rầu mà thở dài. “Kỳ thực, mình có nhiệt tình, có chủ động đến mấy cũng vô dụng, mình nghĩ anh ấy dường như không thích mình nhiều như mình thích anh ấy.”

Ân Hải Sắc bỗng chấn động. “Cậu là đang nói Vệ Tương sao?”

“Không phải anh ta thì còn ai vào đây?” Miêu Thanh Tú liếc mắt nhìn cô, trong mắt chứa đầy uất ức.

“Anh ta .. không thích cậu sao?”

“Cũng không thể nói là không thích, mà phải nói là mình không biết rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ như thế nào?” Miêu Thanh Tú ngừng một chút, bỗng đôi mắt chợt vụt lên một tia sang rạng rỡ, cô vui vẻ hỏi. “Hải Sắc, cậu và Vệ Tương là bạn của nhau, cậu nhất định là hiểu được anh ấy, cậu nói mình nghe, rốt cuộc anh ấy là một người như thế nào? Anh ấy thích cái gì và ghét làm gì? Cậu nói xem, anh ấy có thích mình không?”

Từng câu hỏi cứ liên tiếp nhau làm Ân Hải Sắc có chút choáng váng, cô hít sâu, cố gắng bảo trì dáng vẻ bình tĩnh của mình. “Thực ra mình cũng không hiểu rõ anh ấy như cậu nghĩ đâu,” Nếu như cô thật sự có thể hiểu được anh, bọn họ cũng sẽ không đi đến kết cục của ngày hôm nay. “Bất quá, mình nghĩ, anh ấy là một người rất tốt.”

“Là vậy sao? Sao cậu lại nghĩ như thế?” Nghe được lời khen ngợi từ người bạn tốt, Miêu Thanh Tú rất hài lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đôi mi của cô vẫn nhíu lại. “Có lẽ anh ta là một người thật khó hiểu. Giọng điệu của anh ấy nghe có vẻ rất lạnh nhạt, dường như rất hận đời.”

“Cũng không thể nói là hận đời, mình nghĩ, anh ấy đối với cái xã hội này, có chút châm biếm đi.” Ân Hải Sắc một mặt suy nghĩ, một mặt giải thích chậm rãi. “Khi còn bé, cuộc sống của anh ấy rất cực khổ, cậu cũng biết, anh ấy là một người không cha không mẹ, chuyện gì cũng phải dựa vào chính bản thân mình, anh ấy lớn lên theo cách đó cho nên rất kiên cường, rất độc lập, cũng không có thói quen chia sẻ những cay đắng trong lòng.” Cô ngừng lại, không biết vì sao, trong lòng chợt nhói đau. “Anh ấy là một người rất kiên cường.”

“Đúng vậy, mình thích một người đàn ông mạnh mẽ như thế. Nói thật, bình thường chúng mình quen biết, đều là những vì công tử mềm yếu, không một ai có được sự cứng rắn như anh ấy.”

“Đúng vậy.” Ân Hải Sắc gật đầu.

Anh ấy thực sự rất mạnh mẽ, đôi vai dày rộng, dường như có thể chống đỡ tất cả.

“Được rồi, cậu nói xem, anh ta thích cái gì?”

“Anh ấy thích ngắm sao?”

“Ngắm sao?” Miêu Thanh Tú dường như không nghĩ đến đáp án này.

“Ân Hải Sắc mỉm cười. “Anh ấy rất giỏi về thiên văn nha, không tin thì cậu cứ hỏi anh ấy thử xem.” Cô đưa mắt chăm chú nhìn về phía xa, một mình thưởng thức ánh sao lung linh bé nhỏ phía chân trời. “Anh ấy rất thích dùng kính viễn vọng để ngắm sao, nhưng trong lúc anh ấy ngắm sao, cậu đừng bỏ anh ấy cô đơn một mình.”

“Là ý gì?”

“Cậu phải ở cùng anh ấy, trò chuyện với anh ấy, có thể anh ấy sẽ im lặng, thế nhưng cậu nhất định phải cho anh ấy cảm giác được sự tồn tại của cậu.”

Nghìn lần, vạn lần đừng để anh ấy một người cô đơn tịch mịch

“Chính là muốn mình ép anh ấy trò chuyện đúng không? Mình hiểu rồi, còn gì nữa?”

“Anh ấy là một người sống rất nội tâm, sẽ không bao giờ chủ động tâm sự cùng cậu, cậu phải kiên trì và chủ động hỏi, nhất định phải buộc anh ấy nói ra những việc trong lòng.”

“Sống nội tâm là một điều tốt, mình sợ nhất là loại đàn ông mồm mép, người ta không muốn nghe thế như vẫn cứ nói, thật sự rất phiền phức!”

“Tuy rằng anh ấy sẽ không biết lời ngon tiếng ngọt, nhưng kỳ thực là rất quan tâm chăm sóc người khác, cậu cứ cố gắng mà tìm hiểu, nhất định có thể hiểu rõ anh ấy.”

“Mình biết, mình cũng ghét loại đàn ông chỉ biết khua môi múa mép mà không biết làm gì cả. Còn gì nữa không?”

Còn có thể nói gì nữa đây?

Ân Hải Sắc bỗng cảm thấy có chút mất mát. “Cậu thực sự thích anh ấy sao, Thanh Tú?”

“Đúng vậy, mình nghĩ anh ấy rất tốt.”

“Vây...” Hãy cố gắng yêu anh ấy thật nhiều đi!

Trong mắt Ân Hải Sắc bỗng chốc phiếm hồng, cô nháy mắt, cố gắng ngăn cản nước mắt rơi xuống. “Mình chúc phúc cho hai người.” Cô đưa tay, nắm lấy bàn tay của Miêu Thanh Tú.

“Mình cảm ơn!”

Người nói cảm ơn phải là cô mới đúng. Ân Hải Sắc thống khổ nhìn nụ cười của Miêu Thanh Tú, trong lòng thực sự rất đau, đầu óc như choáng váng, toàn thân như nóng rần rần.

Mỗi cậu thương anh ấy nhiều một chút, mình van cậu, thương anh ấy nhiều một chút đi!

Anh ấy là một người đàn ông xứng đáng có được tình yêu chân thành từ một người phụ nữ, đáng giá để cậu nỗ lực mà yêu anh ấy....

“Cậu làm sao vậy Hải Sắc?” Miêu Thanh Tú rút cuộc cũng phát hiện được dáng vẻ bất thường của cô.

Cô vội đứng lên và xoay mặt chỗ khác.... “Không có gì đâu.”

Cô chỉ là đang hối hận.

Nếu như lúc đó, cô thực sự cố gắng thêm một chút, cố toàn tâm toàn ý thêm một chút, đừng nhanh chóng buông tha thì ngay hôm nay cô không cần phải chính tay mình đẩy anh về phía người phụ nữ khác

Nếu như lúc ấy, cô thương anh nhiều một chút

...

Cô vẫn đang nhìn anh.

Tuy anh cố gắng kiềm chế mình không quay đầu lại, không đi tìm hình dáng của cô, thế nhưng, anh cảm giác được, ánh mắt của cô lúc nào cũng chăm chú trên người anh.

Vệ Tương hít sâu một hơi, cảm thấy tim mình như đập thật loạn

Anh thử cố gắng chuyên tâm nghe Miêu Thanh Tú nói, cố gắng thoải mái cùng những vị khách nói cười, anh nói với bản thân mình không được để ý đến cô, thế nhưng, vô pháp.

Cô vẫn đang nhìn anh.

Đây chính là ước mơ, là hy vọng của anh, độc chiếm ánh mắt của cô, một mình hưởng thụ tình cảm của cô, cho dù có biết bao người đến rồi đi, anh và cô vẫn sẽ đắm chìm trong thế giới của hai người.

Anh cảm thấy chút sợ hãi, chút bối rối, lại có chút vui vẻ, cho đến giờ phút này, anh mới chính thức bừng tỉnh mà hiểu ra rằng, suốt mười một năm qua, anh phần đầu không ngừng là vì cái gì.

Anh muốn, chính là lúc này, chính là lúc cô nhìn anh như thế này.

Không phải vì trả thù cô, lại càng không muốn làm tổn thương cô, anh chỉ mong cô có thể một lần nữa nhận ra, anh thực sự rất tốt, đáng giá có được tình yêu của cô.

Anh chỉ hy vọng cô nhìn thấy anh...

“Sean, anh có muốn khiêu vũ không?” Một giai điệu lãng mạn chợt vang lên, Miêu Thanh Tú nhỏ nhẹ hỏi bên tai anh.

“Khiêu vũ?” Anh kinh ngạc hỏi lại, tâm trí vẫn là đang ở một nơi xa xôi nào đấy, chưa thu hồi về kịp.

“Đúng vậy, em rất thích bài này, chúng mình cùng nhảy nhé!” Nói xong, Miêu Thanh Tú cũng không chờ xem anh đồng ý hay không, liền nắm lấy tay anh đi về phía giữa căn phòng.

Anh trừng mắt nhìn từng đôi trai gái thanh lịch đang chuẩn bị khiêu vũ.

Khiêu vũ?

Không, anh sẽ không nhảy, anh sẽ không nhảy, anh là một người ngu ngốc trong lĩnh vực này, anh sẽ không thể cảm thụ được nhịp điệu của bản nhạc.

Anh đang sợ hãi, anh là một người nhát gan.

Giọng nói ngọt ngào như vang lên trong tâm trí của anh, cô như đang đùa cợt bên tai anh, thế nhưng, giọng điệu không hề mang chút ác ý, mà là nồng đậm sự yêu thương.

Anh không biết nhảy, em sẽ dạy cho anh, đến đây, nghe em đếm nha, một, hai, ba, một, hai, ba...

Anh không hề nghe được tiếng nhạc, trong đầu, bên tai chỉ tràn ngập tiếng nói nhẹ nhàng của cô, giống như từng giọt mưa, nhẹ nhàng thấm ướt trái tim khô cằn của anh.

“Anh nhảy thật đẹp nha! Trước đây anh thường hay nhảy sao?” Miêu Thanh Tú lên tiếng hỏi.

Anh bỗng nhiên bừng tỉnh, lúc này, mới phát hiện, trong lúc vô tình anh đã nhảy theo điệu nhạc, bên tai nghe Ân Hải Sắc đếm nhịp và nhảy cùng Miêu Thanh Tú.

Anh đang khiêu vũ, anh thế nhưng ... trước mặt mọi người mà khiêu vũ!

Hơn nữa, không một ai cười nhạo anh, không một ai nhìn anh với ánh mắt phê bình, không một ai phát hiện, anh trời sinh không phải là một con bướm, chỉ là một con sâu đang giãy giụa muốn lột xác.

Vệ Tương sưng sốt, ánh mắt không nhìn được mà nhìn quanh, sau đó, anh tìm thấy cô.

Cô đứng ở phía góc căn phòng, đôi môi anh đào nở một nụ cười với anh, hai tay cô vẫn đang lặng lẽ vỗ theo nhịp điệu, dường như đang thay anh đếm nhịp, đáy mắt tràn ngập những giọt lệ trong suốt long lánh.

Và rồi, nước mắt, như một ngôi sao băng nóng rực, vụt qua bầu trời đêm, rơi vào trong ngực anh, anh cảm thấy một sự đau đớn kịch liệt đang dâng lên trong lòng mình, anh vội buông tay Miêu Thanh Tú...

“Làm sao vậy?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Xin lỗi.” Vệ Tương vội vàng xin lỗi mà không giải thích gì thêm, anh thậm chí muốn anh một chút tìm lại được người con gái anh chân chính yêu thương.

Ân Hải Sắc như phát hiện được anh muốn làm gì, dường như cô đang sợ hãi, không tự chủ được mà xoay người chạy ra bên ngoài.

Một người chạy, một người đuổi, hai người bắt chấp ánh mắt kỳ lạ của tất cả mọi người, thế nhưng lại tránh không thoát, đào không ra được chiếc lưới tình này.

“Hải Sắc, chờ một chút!”

Anh đuổi theo cô đến một nơi hẻo lánh, khuất sâu trong góc sân.

“Anh đừng lại đây!”

Cô không tìm được nơi để tránh anh, chỉ có thể hốt hoảng mà nấp phía sau một thân cây to, không để anh nhìn thấy được cô.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Sợ cô không thích, anh đành lịch sự đứng phía bên kia của thân cây.

“Anh đừng nói, em biết rồi.”

“Em biết cái gì?”

“Em biết anh muốn nói với em câu xin lỗi, anh không cần phải làm thế, em cũng không trách anh.” Cô nói rất nhỏ, giọng nói nghẹn ngào, giống như đang khóc.

Anh ngơ ngẩn, nghe được giọng nói khàn khàn của cô, vừa lo lắng, vừa yêu thương.

“Anh thích Thanh Tú, đó không phải là lỗi của anh, chuyện giữa hai chúng ta đã là quá khứ, em sẽ không vì thấy anh vui vẻ mà hạnh phúc mà ghen tỵ đâu.”

“Em nói cái gì.” Vệ Tương bối rối không hiểu

“Em biết anh rất thích Thanh Tú, lúc anh cùng cô ấy khiêu vũ, dáng vẻ rất ôn nhu ... Anh nhảy rất đẹp, em đã từng nói, anh có thể nhảy rất tốt.”

Cô gái ngốc nghếch này! Rốt cuộc là đang nói cái gì vậy?

Vệ Tương không biết nên nói gì.

“Thanh Tú thông minh, xinh đẹp, lại còn dũng cảm hơn em rất nhiều, anh ở cạnh cô ấy nhất định rất vui vẻ, em....em chúc hai người hạnh phúc.”

“Anh không cần lời chúc phúc của em!” Anh giận dữ nói. Cô ấy suy nghĩ mọi việc cũng quá xa rồi đi?

“Đừng như vậy, em biết Em biết anh hận em, chẳng lẽ hai chúng ta, ngay đến cả việc làm bạn cũng không thể được sao?” Cô nhẹ nhàng cười, nghe lại giống như đang khóc. “Vệ Tương, lẽ nào anh không thể xem em là bạn của anh được nữa sao?”

“Ân Hải Sắc, em nghe anh nói!” Thực sự là không thể chịu nổi nữa.

“Anh mới phải nghe em nói” Cô không để cho anh giải thích, bướng bỉnh mà tiếp tục. “Nếu thực sự anh thích Thanh Tú, cũng đừng thường một mình ngắm sao.”

Anh ngẩn người. “Em có ý gì?”

“Anh hãy để cô ấy cùng anh ngắm bầu trời đêm, để cô ấy có thể hiểu được anh đang suy nghĩ gì, không nên nhốt cô ấy trong một thế giới mà cô ấy hoàn toàn không biết, đừng để cô ấy thấy anh cô đơn tịch mịch một người...”

Cô nói nhỏ nhẹ nhưng nghẹn ngào, từng câu từng chữ như đánh thẳng vào lòng anh.

Anh chấn động đến mức không biết nói gì. “Trước đây...anh đối xử với em như vậy sao?”

Lẽ nào, chính anh đã nhốt cô vào một thế giới mà cô không hề biết sao? Đây là cảm giác thực sự của cô sao?

Vệ Tương trở nên gấp gáp, anh bỗng bước qua thân cây, nắm lấy đôi vai mảnh khảnh của Ân Hải Sắc. “Hải Sắc, anh trước đây là một người như vậy sao? Anh làm cho em cảm thấy cô đơn tịch mịch sao?”

“Người cô đơn là anh, không phải em.” Cô cúi đầu không chịu nhìn anh, thế nhưng, anh vẫn có thể một giọt lệ trong suốt trong đáy mắt của cô. “Em chỉ hận mình không có cách nào làm anh không cảm thấy cô đơn nữa.”

Tại sao cô ấy lại nghĩ như vậy? Người sai rõ ràng là anh, cô mới chính là người bị thương, vì sao đến bây giờ vẫn còn muốn bảo vệ cho anh?

Anh nhìn cô bằng vẻ không thể tin được.

Cô cố nén tiếng nắc nhen ngào, thế nhưng cuối cùng vẫn là không thể..

“Em thực sự làm được rất ít cho anh, Vệ Tương, cho đến bây giờ, em mới hiểu được, ngày ấy, những gì em làm cho anh là quá ít, em nghĩ rằng mình đã cố gắng hết sức, thế nhưng không phải, em vẫn còn có thể cố gắng thêm nữa. Xin lỗi, là em quá yếu đuối, là em thiếu kiên cường, là em đã phản bội lại tình yêu của chúng ta, xin lỗi, xin lỗi, ...”

“Được rồi, được rồi!” Anh bỗng ôm lấy cô, chăm chú mà nhìn cô, đau lòng mà che chở cho cô trước ngực mình. “Em đã vì anh mà làm rất nhiều, người làm sai chính là anh! Là anh đã làm tổn thương em, là anh đã làm em đau khổ, đều tại anh không tốt, anh mới là người phải nói câu xin lỗi!”

Anh run run nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh lệ của cô. “Là anh không đúng, anh không có thói quen nói ra tất cả mọi chuyện! Bách Sâm nói đúng, tính tình của anh thật sự rất xấu, là do anh sai, là do anh không tốt”

“Vệ Tương.” Cô lắc đầu, nhen ngào mà gọi tên anh, lòng anh như bị bàn tay vô hình nào đó bóp chặt lại.

“Anh không thích Miêu Thanh Tú, tuyệt đối không, anh hẹn hò cùng cô ấy chỉ là để chọc giận em, khi cùng cô ấy khiêu vũ, người anh suy nghĩ đến chính là em, anh, anh...” Anh hít sâu, ánh mắt như vụt sáng, hai má dường như chuyển hồng, rõ ràng, một người đàn ông hẳn là phải dùng cảm, thế nhưng đến lúc biểu lộ tình cảm của mình lại trở nên bối rối như vậy.

“Anh thế nào?” Cô chớp mắt, giọng nói run run

Anh không dám nhìn cô, một lần nữa ôm chặt cô vào ngực mình, để cô tựa cằm trên đôi vai anh, che khuất đi đôi mắt đẹp long lanh làm anh tâm ý hoảng loạn.

“Anh vẫn luôn nhớ về em.” Giọng anh nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng mà nói. “Mười một năm qua, anh vẫn nhớ...”

...

Cô lại đi đến căn phòng thủy tinh trên tầng cao nhất của ngôi biệt thự kia...

Cô lại đến cái nơi khiến cô cảm thấy sợ hãi nhất, cũng chính là nơi làm cô thấy yêu thích nhất, cùng anh yêu đương.

Ân Hải Sắc ngồi trên chiếc sofa dài, ngóng nhìn người đàn ông đang đứng dựa vào bức tường trong suốt bằng thủy tinh kia, anh biết cô sợ độ cao, thế nên đã đặc biệt dời vị trí của chiếc ghế cách xa góc tường.

Mà anh, một tay dút vào túi áo, một tay đùa nghịch chiếc kính thiên văn, yên lặng mà đối mặt với cô.

“Cái kính này ... không phải là cái mà em tặng cho anh đúng không?” Cô nhỏ nhẹ hỏi anh.

Anh gật đầu, đôi môi nở một nụ cười cay đắng. “Cái em tặng cho anh đã bị vỡ nát, xin lỗi”

“Vỡ nát?” Cô kinh ngạc.

Anh đưa mắt nhìn xuống, không dám đối mặt với dáng vẻ kinh ngạc của cô. “Cái ngày anh nhận được đơn ly hôn của em, anh đã tức giận đến mức đập nát nó đi.”

Thì ra là vậy.

Cô chăm chú nhìn dáng vẻ thần thờ của anh, thêm chút hối tiếc, bất chợt một cảm xúc mãnh liệt chợt ủa vào lòng cô.

Lúc ấy, anh nhất định là rất đau, rất đau, anh trút giận vào nó không phải vì anh không quý trọng món quà của cô, mà chính là anh không muốn thấy vật sẽ nghĩ đến người.

“Chiếc kính này là khi anh ở Mỹ, vất vả làm việc hai năm trời mới mua được, ngày đó, công ty vừa thăng chức lại còn thăng lương cho anh, cho nên anh mới mua chiếc kính này, xem như tự mình chúc mừng chính mình.”

Anh nói thật khẽ, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng, cẩn thận vuốt ve chiếc kính yêu quý. “Nó chính là mơ ước của anh.”

“Mơ ước?” Cô chớp chớp mắt, như chợt hiểu ra điều gì. “Đúng rồi, anh đã từng nói với em, mua được một chiếc kính thiên văn chuyên nghiệp chính là mơ ước từ bé của anh mà.”

“Quả thật là như vậy, bất quá, khi thấy em tiện tay thì đã có thể mua được nó làm quà sinh nhật anh, lúc ấy anh mới biết được, mơ ước đó của anh, đối với em mà nói, căn bản thật là một việc nhỏ nhặt không đáng kể.” Anh nhẹ nhàng tự mình châm biếm.

Cô cảm thấy sợ hãi, bỗng dưng hiểu rõ.

Hóa ra lúc ấy, anh mất ngủ một đêm, sau đó còn nói bọn họ là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau, thậm chí còn muốn chia tay với cô, đều là bởi vì lúc ấy, cô vô tình giẫm lên mơ ước cũng như lòng tự tôn của anh.

“Xin lỗi, em không nghĩ đến em làm vậy lại khiến anh bị tổn thương, em chỉ là muốn anh được vui...”

“Anh biết là em không có ý gì xấu.” Anh dùng ánh mắt ôn nhu ngăn cản lời tự trách của cô. “bất quá, cũng chính vào ngày hôm ấy, anh đã thề với lòng mình rằng, sau này, nhất định anh phải cố gắng đến gần em, thậm chí còn muốn cao hơn em một bậc, như vậy, hai chúng ta mới có thể cùng nhau sống trong một thế giới.”

Trời ạ!

Cô hốt hoảng đưa tay che miệng, chậm rãi dần dần mà cảm nhận được nỗi lo lắng bất an và quyết tâm của anh khi đó, anh nghèo đến như thế, còn cô lại sống trong giàu sang phú quý, anh cố gắng với đến ngôi sao trên cao thì cô đã sớm cầm lấy nó trong tay.

“Những năm gần đây, anh cố gắng nỗ lực công tác, cũng là bởi vì lời thề đó.” Anh khàn giọng mà bộc bạch tâm sự. “Ngày đó, khi anh mua được chiếc kính viễn vọng này, anh thật sự rất vui vẻ, thế nhưng cũng rất giận dữ, bởi vì cuối cùng, anh cũng đã bước lên cao thêm một bước, lại có thể đến gần em thêm một chút.”

Vui vẻ, là bởi vì càng bước gần đến cô. Phẫn nộ, là bởi tức giận mình vẫn còn để ý đến cô.

Cô đã hiểu, hiểu được suy nghĩ giãy dụa lúc ấy của anh, hiểu được tâm sự mà anh đã chôn sâu trong đáy lòng biết bao năm qua thậm chí không dám thừa nhận cả tình cảm của mình.

Cô rốt cục đã hiểu.

Ân Hải Sắc đứng dậy, dịu dàng mà bước về phía người đàn ông vừa kiên cường nhưng cũng yếu đuối kia, cô rưng rưng mắt nhìn anh, như muốn nhìn tận phía sâu bên trong lòng anh.

Anh đưa tay chạm vào một giọt nước mắt trên má cô. “Không phải là em rất muốn biết trong lúc anh ngắm sao, anh suy nghĩ những gì sao? Trước đây có lẽ anh không thể nói với em, thế nhưng hiện tại, anh sẽ , em có muốn nghe không?”

“Vâng” Cô vội gật đầu, thực sự rất muốn nghe.

Anh nắm lấy tay cô, dắt cô đi đến phía trước ống kính, cô cúi người, tưởng rằng sẽ thấy một bầu trời đầy ánh sao, thế nhưng không nghĩ đến, lại chính là hình ảnh của nhà hàng Nguyệt Quế.

Cô kinh ngạc đến nín thở.

“Kỳ thực, anh ngắm không phải là ánh sao, anh tìm kiếm, chính là hình bóng của em.” Anh bối rối giải thích phía sau cô. “Anh vẫn cứ suy nghĩ, vì sao em lại cách xa anh đến như thế? Anh tự nói với chính mình, anh phong phải là vẫn còn quan tâm đến em, anh chỉ là muốn trả thù, muốn em phải hối hận vì năm ấy đã rời bỏ anh, thế nhưng ...”

Thế nhưng thế nào?

Cô xoay mặt lại, đối diện với ánh mắt thâm thúy đến vô ngần của anh.

“Anh chỉ là không biết nên làm sao mới tốt.” Anh cười khổ. “Anh hy vọng em có thể yêu anh lần nữa, thế rồi, anh lại dám không tin cái ý nghĩ ấy.”

“Anh vẫn còn yêu em.” Cô đưa tay nhẹ nhàng vẽ lên chiếc trán của anh.

Anh gật đầu, ánh mắt như bối rồi. “Anh hy vọng chính mình có thể không yêu em nữa, thế nhưng, anh lại không làm được...”

Cô nhẹ nhàng mỉm cười.

“Anh có phải là một người rất không bình thường đúng không?” Anh ảo não hỏi.

“Anh chỉ là do có lòng tự trọng quá lớn, anh là một người đàn ông rất cao ngạo, rất bướng bỉnh, đầu óc thực sự rất cứng, làm người ta cảm thấy rất an tâm, rất muốn dựa vào.”

Lời khen của phụ nữ, nhất là người phụ nữ mình yêu, chính là phép thuật, có thể khiến ột người đàn ông trở thành một vị anh hùng đỉnh thiên lập địa, cũng có thể khiến một người đàn ông mạnh mẽ trở nên yếu đuối.

Ánh trăng như rơi xuống từ trên nóc nhà, bên cạnh tường, ánh nến nhẹ nhàng chập chờn, bên trong căn phòng, tràn ngập hương thơm khiêu khích của những bông hồng.

Cô cùng anh đứng dưới ánh trăng, cùng chăm chú nhìn nhau, cô có chút chờ mong, thế nhưng anh lại có chút chần chừ, luồng điện tựa mạnh nào đó như xẹt thẳng vào thân thể của cả hai, anh đưa ngón tay hơi run rẩy của mình lên vuốt ve gương mặt cô.

Anh muốn chạm vào cô, thế nhưng lại không dám đụng vào.

Tim cô bỗng thắt chặt, cô chợt hiểu anh đang lo lắng việc gì giấc mơ bao lâu nay đang hiển hiện trước mắt anh, thế nên anh không thể tin là thực.

“Vệ Tương.” Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, chủ động đến gần anh hơn.

Mà anh, không cần gì nhiều hơn thế, liền ôm lấy cô.

Sóng tình bỗng ập đến một cách cuồng nhiệt, thật mãnh liệt, hai người hôn nhau và ôm nhau khăng khít đến mức gần như tuyệt vọng, hai thân thể cùng hòa quyện vào nhau, từng giọt, từng giọt mà chìm về tình yêu ban đầu.

Anh thô lỗ mà cởi bỏ quần áo của chính mình, rồi lại khấn cấp cởi bỏ chiếc khóa kéo của bộ lễ phục trên người cô, chiếc váy vừa chảy xuống, hiện ra một thân thể trắng nõn gợi cảm, hoàn chỉnh đến mức gây mị hoặc.

Vệ Tương bỗng nín thở.

Nhiều năm qua đi, thân thể của cô ngày càng trở nên thật thành thực, càng ...đầy đặn lên rất nhiều, bớt đi một phần ngây ngô của thiếu nữ, thâm vào đó là những đường cong quyến rũ thành thực đến mức người khác phải hoa mắt.

“Hải Sắc.” Anh đau đớn mà nỉ non, mồ hôi không nghe lời mà tràn ngập trên trán anh, anh đỡ cô nằm xuống chiếc sofa, vùi đầu một cách mê đắm vào phần gợi cảm nhất....

“Nhột quá!” Cô khúc khích cười, da thịt nhẵn nhụi của cô khiến anh không thể kiềm chế.

“Xin lỗi.” Anh xin lỗi, thế nhưng vẫn là không buông tha cho cái nơi mềm mại kia, anh như đùa giỡn với cô, cố gắng hít lấy mùi hương quen thuộc sau lớp ren mỏng manh kia.

“Thật đáng ghét...” Cô yêu kiều, khó chịu mà lắc lắc đầu, bỗng nhiên rất muốn anh nhanh chóng vứt bỏ những “vật trở ngại” bé nhỏ ngăn cách cả hai, hoàn toàn triệt để mà yêu cô.

Nhưng dường như anh không vội, tuy rằng, anh vẫn giống như một con thú hoang, nhắm nháp từng ngụm, từng ngụm trên thân thể của cô, thế nhưng lại không chịu nhanh chóng một lần ăn sạch....

Anh lựa chọn cách thưởng thức từ từ.

Anh dùng đôi môi vừa gợi cảm nhưng tràn ngập khí phách của mình lưu lại trên người cô những trận mưa sao băng, những nụ hôn nóng bỏng, tựa như những ngôi sao băng trên trời, lạc vào từng chỗ trên thân thể cô, thiêu đốt thành một vòng lửa thật sâu, thật sâu...

Cô ngửi được hương thơm tình ái của hai người, ngửi được mùi vị tình dục nồng cháy, ngửi được mùi hương trên người anh, mùi hương mà cô không thể nào quên được trong suốt mười một năm xa cách ... được rồi, cô nghĩ đến, anh cuối cùng vẫn sẽ yêu cô theo cách này, tuy rằng rất gấp, rất muốn chiếm lấy cô, rất bức thiết, thế nhưng anh cũng sẽ không thô bạo mà giữ lấy cô, anh luôn luôn muốn cô phải được thỏa mãn trước, sau đó mới đến anh.

Thực ra, anh là một người đàn ông rất ôn nhu.....

“Vệ Tương.” Ân Hải Sắc đưa tay nâng anh lên, nhìn anh bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

“Sao vậy?” Anh cảm nhận được cô có chuyện muốn nói.

Cô nhẹ nhàng nở một nụ cười, nụ cười này còn đẹp hơn cả hoa anh đào vào mùa xuân, cô chăm chú nhìn anh rất lâu, rồi cuộc mới lên tiếng.

“Em yêu anh”

Vệ Tương giật mình, không ngờ cô lại thốt lên câu nói ấy, gương mặt anh nhẹ nhàng mà phiếm hồng.

“Em tập trung một chút!” Anh nhíu mày, vẻ rất không hài lòng, cúi đầu mà bắt lấy đôi môi anh đào của cô.

Đây là phản ứng gì? Anh không phải là đang xấu hổ đi?

Cô cười.

“Em cười cái gì?” Anh nghe ra được trong nụ cười cô có chút ý trên chọc, lại cảm thấy bối rối, và rồi, nhẹ nhàng...cắn lấy nơi ngọt ngào nhất trên người cô.

Có chút đau, thế nhưng cũng không phải là quá đau đớn, quả thật là một trừng phạt ngọt ngào.

Người đàn ông này thật Đáng yêu!

Cô đưa tay lên, búng bình mà vuốt ve mái tóc anh, sau đó kéo anh lại gần hơn, để cho sự nam tính đang dâng tràn trong anh gắn kết với cái nữ tính ngọt ngào trong cô....

Cô thực sự, thực sự rất yêu anh!

8. Chương 8: Chương 8

“Sắc tỷ!”

Dưới ánh nắng chiều ấm áp, Ân Hải Sắc đang chuyên tâm vào một chậu hoa rực rỡ, bỗng nghe Ân Diễm Vũ lớn tiếng gọi, cô quay đầu, bối rối nhìn về phía cô em họ.

“Làm gì mà lén lút vậy? Cố tình dọa người ta àh?”

“Sao không nói là tại chị đang xuất thần đi?” Ân Diễm Vũ tỏ ra vẻ vô tội, chớp chớp mắt. “Nhìn chị mấy hôm nay tâm tình rất tốt, có phải là đã xảy ra việc vui gì không?”

“Không có!” Đôi má Ân Hải Sắc bỗng nóng lên.

“Chị còn nói không có? Hai má đều đỏ lên hết rồi này!”

“Diễm Vũ!”

“Là do người tên Vệ Tương kia sao?” Ân Diễm Vũ một câu đã đánh trúng vào tâm sự của Hải Sắc.

Ân Hải Sắc bỗng thấy ngại ngùng, nhưng cô vẫn không phủ nhận, đôi mắt đẹp dịu dàng như thừa nhận tất cả.

“Đúng thật là do anh ta?” Ánh mắt Ân Diễm Vũ bỗng vụt sáng, đôi môi nở một nụ cười tươi như đoá hoa. “Em nói mà, mấy hôm nay, tối nào cũng có người lái xe đến đón chị, hoá ra là vị nữ thần chị họ của em đây đã bắt đầu yêu đương rồi. Chắc chắn ... chuyện này không biết sẽ làm tan nát biết bao nhiêu con tim của người khác đây?” Ân Diễm Vũ giả vờ lắc đầu cảm thán một cách khoa trương.

“Em đó, học theo thói hư của anh trai em từ khi nào vậy?” Cô giả vờ trách mắng một cách yêu thương.

“Em là đang nói thật lòng mình nha!” Âm Diễm Vũ vui vẻ cười, ánh mắt chuyển dời đến chậu hoa cô đang ôm trong ngực. “Hoa gì vậy chị?”

“Margaret.”

(Một loại cúc)

“Chị muốn đem đi đâu vậy?”

“Chị muốn mang đi tặng người ta.”

“Tặng người khác?” Ánh mắt Âm Diễm Vũ lại tiếp tục di động, khoé miệng lại hiện lên một nụ cười nghịch ngợm. “Em biết rồi, là mang đi tặng cho Vệ Tương đúng không? A loại hoa này mang ý nghĩa gì vậy? Có ý tứ gì chị?”

“Không có ý gì hết!” Ân Hải Sắc trừng mắt nhìn cô. “Chị chỉ là nhìn thấy trong vườn nhà anh ấy không có bất kỳ chậu hoa nào nên muốn đem vài chậu sang đó mà thôi.”

“Hi, người vẫn chưa dọn vào, hoa đã thay chủ dọn đến trước rồi sao?” Âm Diễm Vũ trêu ghẹo cô.

Ân Hải Sắc không biết nói gì nữa, chỉ tròn mắt mà đứng nhìn cô em họ nghịch ngợm này, ánh mắt nhẹ nhàng như nước, thế nhưng như có chút nghiêm khắc hiện lên từ đáy mắt cô, vừa ôn nhu vừa uy nghiêm.

Âm Diễm Vũ đành gượng tay đầu hàng. “Được rồi, được rồi, em không phá chị nữa! Nào, em giúp chị mang những chậu hoa này ra xe nha.”

“Vâng cảm ơn em nhé!” Ân Hải Sắc mỉm cười như không có gì, dưới sự giúp đỡ của Diễm Vũ, cô mang những chậu hoa đem đến phía sau xe, sau đó lái xe đến ngôi biệt thự của Vệ Tương.

Anh đang đi công tác, không có ở nhà, cô đưa tay nhấn vào chiếc chìa khoá điều khiển từ xa để mở cửa, sau đó cho xe chạy thẳng vào gara

Xuống xe, cô liền ôm những chậu hoa đến phía sân vườn của anh, tiếp tục thực hiện cái công việc mà cô vẫn làm mấy ngày gần đây, đeo bao tay, đi đôi ủng cao su, xén bỏ những đám cỏ dại, cắt tỉa cây cảnh, dọn dẹp những thứ dơ bẩn, sau đó tưới nước.

Một lúc lâu sau, cô đứng thẳng dậy, toản mẩn mà ngắm nhìn thành quả của mình.

Qua vài ngày “chỉnh đốn”, sân vườn này đã không còn lạnh lẽo như trước nữa, có được sự chăm sóc từ người khác, cây cỏ nhưng bỗng nhiên được sống lại, vui thích mà khoe sắc.

Ân Hải Sắc mỉm cười, mang những chậu hoa cô đem đến gieo vào trong đất ẩm. Những đoá hoa cũng chính là hy vọng của cô.

Hy vọng đến một ngày, khu vườn lạnh lẽo này sẽ trở nên ấm áp và rực rỡ những màu sắc hạnh phúc....

Mặt trời cũng lui dần về phía tây, nhường chỗ cho ánh trăng trong vắt, khi trời cũng đã dần tối hẳn, Vệ Tương rốt cuộc cũng lái xe về đến trước cửa ngôi biệt thự, anh kinh ngạc đến mức quên cả thở mà ngắm nhìn dáng dấp xinh đẹp trong sân nhà.

Anh không thể thở, không có cách nào để thở được, những hình ảnh trong mắt anh khiến anh thực sự chấn động, trong lòng cũng thật căng thẳng.

Người phụ nữ anh yêu nhất đang ở trong ngôi nhà của anh.

Không biết có bao nhiêu đêm, anh len lén mơ về hình ảnh này, giấc mơ này, ngay cả chính anh cũng không dám thừa nhận hay đối mặt, chỉ có thể chôn sâu tận trong đáy lòng.

Mà nay, giấc mơ ấy đã thành hiện thực, anh vừa cảm động và vừa khản trương, bởi, mọi chuyện vẫn như những chiếc cây non yếu đuối, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ lập tức chết đi.

Anh tuyệt đối không để giấc mơ của mình sớm vụt tắt ...

“Anh về rồi!” Phát hiện ra anh, Ân Hải Sắc vui vẻ chạy lại, đứng phía sau hàng rào nhìn anh.

Anh nhìn cô, trên người mặc một chiếc tạp dề, khăn khăn mà lên tiếng. “Em đang làm gì vậy?”

“Em đang nướng thịt.” Cô cười, đưa tay chỉ chỉ vào chiếc lò nướng để trong sân. “Anh có nhớ không, trước đây chúng mình từng nói, nếu như sau này có một ngôi nhà riêng, sẽ làm một bữa BBQ trong sân sao?”

Anh đương nhiên là nhớ rõ.

Ngực Vệ Tương bỗng nghẹn lại, nhớ về những lời trò chuyện ngu ngốc giữa hai người trước kia. Cô nói, cô chưa bao giờ cùng bạn bè đi dã ngoại, nướng đồ ăn ngoài trời, anh một mặt cười nhạo cô, một mặt hứa với cô, sau này, nếu anh mua được một ngôi nhà thật lớn, sẽ để cho cô cắm trại và nướng đồ ăn trong sân bất cứ lúc nào cô thích.

Sau đó, bọn họ cũng có một căn nhà rất to, bất quá ... căn nhà đó không phải do anh mua, mà do ba của cô mua cho hai người, anh bởi vì công việc bề bộn, không có thời gian rảnh rỗi dành cho cô như đã hứa.

“...Không phải là anh đã quên chứ?” Tiếng nói trong trẻo kéo anh quay về với thực tại.

Anh lấy lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười nhìn cô, “Sao anh lại quên được chứ? Anh còn nhớ rõ em nói là rất muốn cắm trại, thế có muốn anh dựng một cái lều ở trong này không?”

“Anh có lều sao?”

“Anh mua nó từ rất lâu...”

“Không cần đâu!” Cô ngược mắt nhìn anh, khoé miệng hiện lên một nụ cười bối rối. “Cũng không phải là con nít, làm sao có thể cắm trại ngay trong sân nhà nữa chứ?”

“Có gì mà không thể?” Nếu là mong ước của cô, bất luận như thế nào, anh cũng muốn biến nó thành hiện thực. “Em đợi anh một chút, anh sẽ quay lại ngay!”

Nói xong, anh lập tức bước về phía gara.

Cô không thể ngăn anh, chỉ có thể vừa buồn cười vừa hạnh phúc nhìn theo hình bóng của anh.

...

Hai con người đã trưởng thành yêu nhau là như thế nào?

Có thể điên cuồng giống như lúc trẻ sao? Là nửa đêm không ngủ, chạy xe lên đỉnh núi ngắm cảnh đêm, hoặc lái xe đến bãi biển chơi đùa, làm những trò lãng mạn như trên phim sao?

Hay là chỉ suốt ngày ở trong nhà, không làm gì cả, nói những lời nói mà khi nhớ lại, chính bản thân cũng cảm thấy buồn nôn sao?

Hoặc còn có thể ngây thơ, đùa giỡn trêu chọc lẫn nhau sao?

Là như vậy sao?

Ân Hải Sắc vẫn chưa biết được, cô còn đang cố gắng từ từ mà suy đoán.

Cô nhìn về phía Vệ Tương, anh đang dựng chiếc lều, tay áo được xắn lên cao, lộ ra một cánh tay rắn chắc dưới ánh trăng.

Cô nhất thời si mê, ngây ngốc đứng nhìn.

Lúc còn trẻ, làn da anh là ngăm đen, hôm nay nó đã trở thành một màu đồng nhàn nhạt, những vết chai sần trên tay cũng đã phai mờ đi rất nhiều, cô có thể nhìn ra được, đã thật lâu, anh không còn đụng tay vào những việc nặng nhọc.

Nhưng vẫn là đẹp trai như cũ.

Cho dù anh mỗi ngày đều ngồi trong văn phòng sang trọng, giao tiếp cũng toàn với giới thượng lưu, thế nhưng trên người anh vẫn tràn ngập dáng vẻ phong trần.

Anh thực sự không phải là một công tử thượng lưu, trời sinh anh mãi mãi là một vị mãnh tướng, có thể dễ dàng bắt đi biết bao con tim của phái nữ.

Ân Hải Sắc mỉm cười thờ dài.

Trái tim của cô sợ rằng đã một lần nữa dễ dàng bị anh cướp mất, hay là, cô vẫn chưa bao giờ lấy lại được?

“Được rồi!” Anh đã dựng xong chiếc lều, hai tay đang cố phủi đi những vết bụi bám trên chiếc quần jean.

“Nhanh vậy sao?” Cô có chút kinh ngạc. “Em có thể nhìn bên trong sao?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Vệ Tương mỉm cười nhìn cô đang tò mò mà nhấc lên tấm màn phía trước, khom người mà bước vào, sau đó phát ra một tiếng hoan hô vui sướng.

“Em thích không?” Anh hỏi

“Rất thích.” Cô bước ra ngoài, đôi mắt đẹp như ánh sao đêm. “Anh còn mua cả túi ngủ nữa sao?”

“Đúng vậy.”

“Cảm ơn anh!” Cô cười thật ngọt ngào. “Tối nay chúng mình ngủ ở đây có được không?”

“Nếu em không cảm thấy khó chịu.” Anh thoáng nhíu mày lo lắng. “Ngủ trong túi ngủ dù sao vẫn không ngon như ngủ trên giường, anh chỉ sợ em không quen mà thôi.”

“Anh có thể ngủ thì em cũng có thể.” Cô tự tin mà đáp lời anh.

“Chuyện này không giống nhau.” Từ bé anh đã ngủ trên chiếc giường gỗ cứng ngắc, còn cô, vẫn là ngủ trên chiếc giường nệm của công chúa.

“Anh không phải lại muốn nói hai chúng ta xuất thân khác nhau đấy chứ?” Cô như nhìn thấu được suy nghĩ của anh. “Được rồi, thì là em chưa từng ngủ trong túi ngủ, sẽ không quen, thế thì làm sao? Cùng lắm là sẽ đau lưng một ngày mà thôi, có gì quá mức đặc biệt không?”

“Em không sợ đau lưng sao?” Anh nhướn mày.

“Để thoả mãn ước mơ, em cam tâm tình nguyện.” Cô nháy mắt tinh nghịch với anh.

Lo lắng của anh như tan chảy trong nụ cười ngọt ngào của cô, anh đưa tay vuốt tóc cô. “Mặc kệ em vậy, em thích thì cứ tha hồ mà vui đùa, ngày mai thức dậy, xương khớp có đau nhức anh cũng sẽ mặc kệ.”

“Anh phải giúp em massage nha!” Cô làm nũng.

“Hừm.” Anh muốn cười nhưng giả vờ nghiêm túc.

“Hừm cái gì mà hừm.” Cô trừng mắt nhìn anh. “Ý của anh là anh sẽ không massage giúp em đúng không?”

“Tiểu thư à, anh còn phải đi làm, làm sao có thời gian massage cho em?”

Cô liếc anh với chút giận dỗi trẻ con.

Thấy dáng vẻ giận dỗi của cô, anh vừa buồn cười lại vừa yêu thương. “Được rồi, sao cũng được, em nói sao anh sẽ nghe vậy.”

Anh rộng lượng mà đáp ứng, cô ngược lại chỉ cảm thấy xấu hổ, đến bây giờ cô mới nhận ra, trong lúc vô tình, cô làm nũng với anh, haiz ... đã ba mươi tuổi thế nhưng cô còn có thể làm nũng như vậy sao? Anh không nghĩ là cô quá trẻ con đi?

Gương mặt như nóng dần lên, cô lén đưa mắt nhìn anh.

Anh cười rất vui vẻ, giống như ánh mặt trời sáng chói, hoàn toàn nhìn không ra chút gì bất đắc dĩ.

Tim cô bỗng đập thật mạnh và loạn cả nhịp khi nhìn thấy nụ cười của anh ... đã rất lâu, rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy nụ cười của anh, anh là một người đàn ông lạnh lùng không biết cười, nói gì đến việc cười thoải mái như vậy.

Lòng cô như tràn ngập sự vui vẻ của anh, đôi môi cũng vì vậy mà hé một nụ cười triu mến.

Vệ Tương dứt tiếng cười, nhìn thấy nụ cười trêu mếu cùng ánh mắt tràn ngập yêu thương của cô, bỗng có chút bối rối. “Em đang nhìn gì vậy?”

“Em đang nhìn anh.”

“Nhìn anh làm gì.” Gương mặt anh như đang hồng lên.

Cô dịu dàng cười, âu yếm nắm lấy chiếc mũi hơi lệch của anh, nói ra một việc mà cô cứ canh cánh trong lòng. “Em đã sớm muốn hỏi anh, có phải mũi anh đã từng bị người ta đánh gãy không?”

Anh giật mình, không nghĩ đến cô hỏi về việc ấy, cơ thể bỗng cứng ngắc.

“Là đánh nhau với người ta hay là do bị té ngã vậy?”

Ánh mắt anh có chút buồn bã, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô. “Em không nhớ sao?”

“Nhớ việc gì?”

Mũi của anh, chính là bị ba của cô đánh gãy, mà cô, rõ ràng lúc đó vẫn đứng ở một bên, kinh hãi mà nhìn.

Vệ Tương thở dài, nhìn vào gương mặt đang mờ mịt không hiểu của cô. Ân Phiền Á đã từng nói với anh một bí mật, chính là việc cô từng mất đi một phần trí nhớ, chẳng lẽ là thật?

“Hải Sắc, em có nhớ vì sao chúng ta ly hôn không?” Anh khàn khàn mà hỏi.

“Vâng.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, vẻ buồn bã. “Em vẫn nhớ lúc ấy chúng mình đang chiến tranh lạnh, em bỏ về nhà bố mẹ, cũng không biết làm sao mà bị bệnh đến mức bất tỉnh, sau khi tỉnh lại, ba nói, nếu hai chúng ta đều sống không vui vẻ, không bằng ly hôn đi, em nghĩ ba nói cũng đúng, cho nên...” Lời nói vẫn đang nghẹn ngào trong lòng cô mà không thể thốt ra....

Nhưng cô không cần nói tiếp anh cũng có thể đoán được phần sau...dưới sự “khuyên bảo” của Ân Thế Hạo, nếu nói đúng hơn là sự xúi giục, cô rốt cuộc quyết định nhờ luật sư đưa chiếc đơn ly hôn cho anh.

Chính là, phần ký ức đã vẫn thiếu một mảng, cô đã quên mất đoạn ký ức sau khi cô về nhà ba mẹ, anh đã từng tìm đến tận cửa, muốn mang cô về.

Vì sao cô lại quên đi việc đó?

Vệ Tương ngạc nhiên lại lo lắng, giống như có một viên đá đang đè nặng trong lòng.

Anh sợ tìm ra chân tướng sự việc ...

“Được rồi, chúng mình đừng nói những việc không vui này nữa, tất cả đều đã trôi qua rồi.” Ân Hải Sắc cố tỏ vẻ thoải mái, xua tan bầu không khí ảm đạm giữa hai người. “Đúng rồi, anh có biết, ngày mai có thể nhìn thấy Kim Tinh hợp Nguyệt sao?”

(Là lúc Sao Kim ở gần mặt trăng nhất ý các nàng ạ)

“Kim tinh hợp Nguyệt?” Vệ Tương ngẩn người. “Sao em biết?”

“Chẳng lẽ anh không biết sao?” Cô cười cười và nhìn anh. “Còn nói anh rất mê thiên văn sao! Ngay cả thông báo đặc biệt của cục khí tượng anh cũng không chú ý sao?”

“Anh thực sự không để ý.” Anh thần nhiên thừa nhận. “Dạo gần đây công việc bận quá.”

“Bận việc không phải là một lý do để bào chữa, nếu thực sự thích, anh nhất định sẽ có thời gian dành cho nó, đúng không?”

Đây có thể tính là đang “lên lớp” anh không?

Anh nhìn dáng vẻ nghiêm trang của cô, trong lòng cũng ngàn lời khó nói.

Là bởi cô đã lớn thêm vài tuổi sao? Từ sau khi gặp lại cô, anh thấy dường như thái độ của cô đối với anh, có lúc giống hệt như ngày xưa, nhưng thỉnh thoảng lại hoàn toàn trái ngược, lại giống như một người chị lớn đang khuyên bảo anh.

Nhưng anh tuyệt đối không hề tức giận, trái lại, chỉ cảm thấy ngọt ngào một cách kỳ lạ.

Cô nói đúng, công việc bận rộn không phải là một lý do, giống như lúc trước, anh không nên chỉ có làm việc mà bỏ quên một người.

Vừa nghĩ đến vấn đề đó, Vệ Tương bỗng cảm thấy không yên lòng, anh lấy một điếu thuốc từ trong túi và đưa lên miệng.

Làn khói trắng nhẹ nhàng toả ra xung quanh, tạo thành những vòng tròn trên không trung...

Ân Hải Sắc nhẹ nhàng thở dài, nhìn làn khói uốn chuyển kia, tự hỏi làm sao có thể nắm được nó hay nói đúng hơn là nắm được lòng anh. “Đưa cho em”. Cô đưa tay về phía anh.

Anh ngạc nhiên. “Đưa em cái gì?”

“Thuốc.” Nói xong, cô không đợi anh kịp phản ứng, giật lấy điếu thuốc trên tay anh.

Anh giật mình nhìn cô, chỉ thấy cô đưa điếu thuốc lên môi, hít vào một ngụm thật sâu.

“Em đang làm gì vậy?” Anh khiếp sợ, vươn tay muốn cướp lại điếu thuốc trên môi cô.

Cô vội xoay người, lại tiếp tục hít vào một hơi, lúc này, do không quen và không cẩn thận nên để khói thuốc làm cô phải sặc sụa.

“Đáng đời em, sặc rồi phải không?” Anh vừa tức lại vừa vội, một mặt thay cô vuốt lưng, một mặt lại lớn tiếng mà trách cứ. “Nếu không biết hút thì đừng hút.”

“Không, khụ ... khụ...cò gì đâu? Em có thể học nha? Cô ngoái đầu nhìn anh, trên môi nở nụ cười làm người ta điên đảo tinh thần.

Anh nhất thời không thể nói gì.

Cô đùa giỡn với điếu thuốc trong tay. “Cùng với mỗi ngày hít khói thuốc của anh, không bằng em cùng anh hưởng thú cái sự vui vẻ khi hút thuốc lá, anh chịu không?”

“Không được!” Anh tức giận đoạt lại điếu thuốc. “Phụ nữ làm sao có thể hút thuốc?”

“Ai nói phụ nữ không thể hút thuốc?”

“Không đẹp mặt chút nào”

“Em sẽ cố gắng tỏ ra nhã nhặn một chút.”

Anh trừng mắt nhìn cô. “Không phải em nói hút thuốc không tốt cho sức khỏe sao?”

“Anh vẫn còn nhớ àh?” Cô nhún mày hỏi lại. “Vậy sao anh lại không chịu cai thuốc?”

Lần thứ hai anh lâm vào sự im lặng.

“Nói tóm lại, sau này nếu anh hút một điếu em cũng sẽ hút một điếu, tuổi thọ của hai chúng mình như nhau, được không?” Cô nghịch ngợm đề nghị.

Vệ Tương vẫn không nói gì, anh biết rõ cô là đang uy hiếp anh, thế nhưng anh không biết làm gì khác hơn.

Anh có thể không để ý đến sức khỏe của mình, nhưng không có khả năng để cô chìm xuống cùng anh.

“Anh nghe lời em, anh sẽ cai thuốc, như thế được chưa?” Đường đường là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, lại dễ dàng để một người phụ nữ đùa giỡn trong lòng bàn tay, thật là đáng giận mà?

“Đại trượng phu, nói là phải giữ lời đó nha!” Cô như là đổ thêm dầu vào lửa.

Anh liếc mắt nhìn cô, sau đó dụi tắt điếu thuốc đang hút dở.

Ân Hải Sắc mỉm cười, biết anh chính là bởi lo lắng cho cô mới miễn cưỡng đồng ý cai thuốc, lòng cô nhất thời rung động không ngừng.

Quả thật năm tháng trôi đi đã giúp cô học được biện pháp vừa nhẹ nhàng mà lại cứng rắn để thuyết phục anh.

“Đừng giận mà, em gọt táo cho anh ăn nha?”

Lúc này, đổi lại cô đỡ dành anh.

Cô kéo anh ngồi xuống chiếc võng và đưa anh lon bia.

“Thiếu gia, mời uống rượu.”

Anh tức giận mà cầm lấy, sau đó liền hớp một ngụm lớn.

Cô cười thật tươi, cầm lấy con dao nhẹ nhàng gọt vỏ trái táo trên tay, một đường uyển chuyển không hề đứt gãy.

Anh kinh ngạc mà quên cả giận. “Woa ... kỹ thuật gọt táo của em tiến bộ rất nhiều nha!”

“Đương nhiên rồi.” Cô đắc ý, ngón tay chuyển động một cách khéo léo, đáng tiếc, đến gần hết lại bỗng nhiên bị đứt. “Thật đáng tiếc! Chỉ thiếu chút nữa thôi.”

“Như vậy là đã tốt lắm rồi.” Vệ Tương nhận lấy trái táo vừa được cắt gọt khéo léo và ngẩng ngửa. “Gọt rất là khéo.” Anh ngừng một chút, sau đó nắm lấy tay cô, tỉ mỉ mà xem xét. “Cũng không có cắt vào tay.”

“Chuyện đã lâu như vậy rồi mà anh nhớ làm gì!” Cô rụt rụt về, hờn dỗi mà oán trách anh.

Anh mỉm cười, cắn lấy một miếng táo. “Đúng rồi, chiều mai anh phải quay về Tokyo một chuyến, có vài việc quan trọng cần anh phải xử lý.”

“Quay về Tokyo?” Ân Hải Sắc kinh ngạc. “Cũng đúng, công ty của anh trụ sở đặt ở Tokyo mà!” Đôi mi thanh tú bỗng nhăn lại.

Anh nhìn thấy được dáng vẻ ủ rũ của cô, trong lòng bỗng khẽ động. “Làm sao vậy?”

“Không có gì, em là chỉ muốn biết, sau này, khi anh hoàn tất dự án tại Tập đoàn Hoàng Kinh, có phải sẽ không thường quay về Đài Loan đúng không? Như vậy cơ hội để chúng mình gặp nhau chẳng phải là rất ít sao?”

“Luyến tiếc anh sao?” Anh vuốt ve lòng bàn tay cô.

“Tất nhiên.” Cô thẳng thắn mà thừa nhận. “Bất quá, cũng không có cách nào khác, chúng mình ai cũng có công việc riêng, tất nhiên không thể mỗi ngày ở một chỗ cùng nhau được rồi.”

Vì sao không được?

Vệ Tương nhíu mày, cảm thấy chút bất mãn với cái phản ứng thoải mái tự nhiên của cô. Anh rất hy vọng cô vẫn giống như trước đây, muốn dính lấy anh mọi lúc mọi nơi.

“Ngày mai em theo anh về Tokyo đi!” Anh bỗng đề nghị.

“Em theo anh đi?” Cô lắc đầu. “Thế nhà hàng làm thế nào?”

“Em là chủ, muốn tự mình nghỉ mấy ngày cũng được, sợ ai nói gì sao? Nhà hàng thì có thể nhờ cô em họ của em trông chừng cũng được mà”

“Giao cho Diêm Vũ sao?” Ân Hải Sắc nhàu mày suy nghĩ về rất nghiệp túc.

“Ở Tokyo anh cũng có một cái kính thiên văn, chúng mình có thể cùng nhau ngắm Kim tinh hợp Nguyệt. Em có từng ăn ở nhà hàng Odaiba chưa? Nơi ấy buổi tối rất đẹp, còn có thể nhìn thấy cầu vồng. Cuối tuần anh có thể dẫn em đến suối nước nóng Kusatsu.” Anh dụ dỗ cô.

Lòng cô có chút dao động. “Ah, nghe ra cũng rất được nha!”

“Vậy cùng đi với anh.”

Cô suy nghĩ một chút sau đó vẫn lắc đầu. “Không được đâu, em nhớ là cuối tuần này nhà hàng em muốn làm một buổi họp của giới văn nghệ sĩ, chủ nhân như em không thể vắng mặt được.”

“Thực sự không được?” Anh nheo mắt nhìn cô đầy uy hiếp.

Cô sợ mới lạ, nhẹ nhàng nở một nụ cười, cô trả lời. “Đúng vậy, không được.” Nói xong, cô cúi đầu, cắn lấy miếng táo trên tay anh.

Vệ Tương trong lòng bỗng rung động, phần phía dưới bỗng trở nên cứng rắn, anh vội vàng cắn lấy miếng táo trên môi cô, hay đúng hơn, là cắn lấy đôi môi đỏ mọng như trái táo kia.

“Ah..” Cô thốt ra tiếng phản đối, lấy tay đẩy anh tránh ra. “Anh bị bệnh sao? Người ta đang ăn nha!”

Anh không trả lời, chỉ đưa tay lên luồn vào trong tóc cô, âu yếm mà vuốt ve, ánh mắt hiện lên một ánh mắt bức người...

Cô cảnh giác nhìn anh. “Anh, anh muốn làm cái gì?”

Anh vẫn không trả lời, đôi môi tràn ngập dự vọng nhẹ nhàng mơn trớn trên gáy cô, sau đó lướt đến phía vành tai.

Tai cô bỗng nóng rần lên. “Ah, anh ...”

“Hừ” Anh đặt một ngón tay lên miệng cô. “Em không phải là đang ăn táo sao? Em không biết đang ăn thì không nên mở miệng nói chuyện sao?”

Việc này, việc này là thế nào? Ân Hải Sắc đỏ khòe đỏ cười. Anh khiêu khích, làm càn như thế thì làm sao cô có thể bình tĩnh mà nhấp nháp miếng táo được?

Cô vội nuốt nhanh miếng táo trong miệng. “Em ăn xong rồi anh...”

“Ăn xong rồi sao?” Anh ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Cô ngượng ngùng mà đón nhận ánh mắt nóng rực của anh.

Sau đó, anh thực sự hôn lên đôi môi cô, nhẹ nhàng mà khiêu khích, nhấp nháp, cùng cô ngọt ngào gắn kết.

Chiếc võng trong bóng đêm lắc lư giống như một chiếc thuyền nhỏ, lắc lư đến mức đầu cô thật choáng váng, tim đập cuồng loạn, tinh thần điên đảo.

Anh chậm rãi mà thưởng thức cô, nhấp nháp cô, yêu thương cô từng chút, từng chút một...

Ngay lúc cô tưởng mình không thể hít thở được nữa thì tiếng nói khàn khàn của anh bỗng vang lên bên tai cô. “Ân Hải Sắc tiểu thư, em có đồng ý việc theo anh về Nhật Bản không hả?”

“Em... em không phải là nói rồi sao... không được mà!”

“Em chắc chắn?” Đôi bàn tay thô ráp của anh bỗng thâm nhập vào váy cô.

Cô thở gấp một hơi.

“Không được sao?” Anh hỏi, bàn tay nhẹ nhàng mà chơi đùa, mơn trớn, ve vuốt nơi nóng bỏng và mê hoặc nhất trên người cô.

Cô cố cắn răng, không muốn chịu thua. “Có người nào dùng cách đó để ép buộc người khác đâu? Anh ...anh ...như vậy thật sự quá đáng mà.”

“Em không thích sao?” Anh mỉm cười với cô, gương mặt cúi thấp, vùi vào ngực cô, ánh mắt vẫn nhìn cô không có chút ý tốt nào.

Cô bối rối mà trừng mắt nhìn anh. “Đúng vậy, em không thích.”

“Em có muốn suy nghĩ lại lần nữa câu trả lời của mình không? Thật sự là không thích sao?”

“Không thích.”

“Chắc không?” Nói vừa dứt, ngón tay anh đã cố ý chạm vào phần nữ tính sâu nhất trong người cô.

“Em không...”

Tiếng nói của cô như bị cuốn trôi vào dự vọng mãnh liệt đang trào dâng giữa hai người.

“Thế nào?”

“Em ...Được rồi, được rồi, em thích đó, vậy được chưa?” Cô đầu hàng rồi. “Anh muốn sao cũng được.”

Tuy là câu nói mang chút không cam lòng, nhưng cũng tràn ngập ngọt ngào và yêu thương.

Vệ Tương thừa nhận, nó ngọt ngào đến mức khiến anh phải choáng váng.....

...

Cuối cùng, cô vẫn không cùng anh đi Nhật.

Cô nói không muốn quấy rầy anh xử lý công việc, sáng ngày hôm sau liền muốn rời đi, anh cũng không vội để cô đi, thông thả mà giữ cô lại, thà để cấp dưới chờ đợi cũng muốn massage cho cô.

Anh đặt cô nằm trên giường, xoa lên người cô chút tinh dầu hoa lan, tỉ mỉ mà massage đến từng cm, tất nhiên, cuối cùng cũng thấp lại ngọn lửa tình hừng hực giữa hai người.

Đôi má Ân Hải Sắc đỏ dần lên, nhớ đến hai người triền miên nhiệt liệt, vừa thẹn lại vừa ngọt ngào.

Cô đang ngồi tại căn phòng thủy tinh trong ngôi biệt thự của anh, một tay cầm lấy chiếc kính thiên văn, tay còn lại nắm chiếc điện thoại di động, ngây ngốc mà chờ đợi điện thoại của ai đó...

Chỉ mới vài giờ không gặp, cô đã nhớ anh rất nhiều, cô thật hối hận vì sao mình cứ rần muốn ở lại mà không cùng anh đi Tokyo.

Không biết là ... anh có nhớ đến cô hay không?

Chắc là không nhỉ? Anh quay về Tổng công ty, một đồng công việc đang chờ anh xử lý, một đồng người muốn gặp mặt, làm gì có thời gian để nhớ đến cô. Nói không chừng, bây giờ anh đang vui vẻ mà uống rượu cùng với khách hàng nữa!

Vừa nghĩ đến việc ấy, Ân Hải Sắc lại càng cảm thấy hối hận, trong ngực dâng lên một cơn ghen tỵ... nếu anh thực sự dám bắt chước mấy gã đàn ông Nhật, tìm đến những quán rượu hoa vui vẻ, cô nhất định sẽ xử tội anh!

Tâm trí cô trở nên rối loạn, cứ miên man mà suy nghĩ, trong lòng nôn nóng đến mức không thể ngồi yên thì điện thoại di động rút cuộc cũng đổ lên một tiếng chuông nhẹ nhàng.

Cô vội vã tiếp điện thoại.

"A lô, anh đây." Tiếng nói trầm ấm như trấn an tinh thần đang bất định của cô.

Cô thở một hơi dài thả lỏng người. "Rất cuộc anh cũng có thời gian gọi cho em."

"Thế nào? Em đang chờ điện thoại của anh sao?" Giọng anh không dấu được sự kinh hỉ.

Cô biết là anh sẽ rất đặc ý, nhưng cô cũng không cần hẹp hòi, tặng anh thêm một phần lễ vật lớn hơn nữa. "Người ta rất nhớ anh mà."

Cô thẳng thắn thừa nhận làm anh vui vẻ, thế nhưng anh lại sung sướng đến mức kinh hoàng, hơi thở dồn dập, sau đó lâm vào im lặng.

Cô lắng nghe tiếng hít thở không đều của anh, cảm giác được anh đang muốn nói gì đó nhưng lại do dự, trong lòng cảm thấy rất vui. "Anh muốn nói gì sao?" Cô lại thẳng thắn mà trực tiếp hỏi anh.

Anh do dự vài giây, sau đó... "Còn còn đau hay không?"

"Cái gì đau hay không đau?" Cô ngạc nhiên hỏi.

"Gân cốt, có còn bị đau nhức nữa không?"

"Hết rồi." Sự quan tâm của cô làm tim cô thật ấm áp, cô nhẹ nhàng cười. "Em còn đang muốn cảm ơn anh sáng nay giúp em massage, rất có hiệu quả nha!"

"Có hiệu quả là tốt rồi."

"Anh gọi điện về chẳng lẽ chỉ để hỏi về việc gân cốt của em thôi sao?" Cô trêu chọc anh.

Anh ngẩn người, nhớ lại dường như cô đã từng hỏi anh với giọng điệu như thế, liền hừ nhẹ một tiếng. "Em đang cười anh sao?"

“Em làm sao dám cười anh?” Cô vui vẻ phủ nhận, ánh mắt chăm chú nhìn qua chiếc kính thiên văn. “Đúng rồi, bây giờ em ở đang trong phòng của anh ngắm nhìn Kim tinh hợp Nguyệt đây!”

“Anh cũng đang nhìn đây.”

“Cho nên, hai chúng ta hiện tại vẫn là đang nhìn cùng một bầu trời, cùng một cảnh sắc đúng không?”

“Đúng vậy.”

Kim tinh hợp Nguyệt, mặt trăng khuyết nhẹ nhàng đối diện với sao Kim sáng rực rỡ trên vũ trụ, giống như anh và cô, tuy cách xa thật xa, nhưng tâm hồn vẫn gần kề cạnh nhau.

Ân Hải Sắc mỉm cười, trong lòng bỗng cảm thấy tràn đầy ngọt ngào và hạnh phúc.

Cô vẫn nắm lấy chiếc điện thoại, cùng trò chuyện tâm sự với anh, thẳng đến một tiếng sau mới luyến tiếc mà cắt đứt.

Mới vừa cúp máy, tiếng chuông lại vang lên, Ân Hải Sắc vội nhìn vào màn hình, thấy người gọi đến là người nào đó liên vội vàng bắt máy. “Làm sao vậy?”

“Anh có chuyện quên nói với em.”

“Việc gì hả anh?”

Anh im lặng.

“Rốt cuộc là việc gì?” Cô ngạc nhiên. “Anh nói mau đi.”

“Anh...”

“Thế nào?” Cô nhẹ nhàng giục anh.

“Anh cũng nhớ em.” Anh vội vàng nói, sau đó cũng vội vàng cúp máy.

Cô giật mình ngây ngốc, một lúc sau, mới hiểu được anh là đang bày tỏ tình ý của mình, không khỏi bật cười.

Thật là một người đàn ông kỳ lạ nha! Để nói ra những lời này, anh chắc chắn là sẽ bối rối một lúc lâu, cô dường như có thể tưởng tượng được, câu nói đó cứ quanh quẩn trong lòng anh suốt một tiếng đồng hồ nha!

“Thực sự là một tên ngốc.” Ân Hải Sắc mỉm cười ngọt ngào với chiếc điện thoại, phảng phất như người đàn ông mà cô yêu nhất đang ở ngay trước mặt.

Một lúc sau, cô mới có thể lấy lại tinh thần, vừa mới đặt chiếc điện thoại xuống bàn, chuông điện thoại lại reo vang lần nữa.

Cô nghĩ rằng anh gọi lại, vui vẻ mà tiếp máy. “Còn có chuyện gì muốn nói sao, đại thiếu gia của em?”

“Sắc tỷ!” Giọng nói mang vẻ vô cùng lo lắng của Âm Diễm Vũ cắt đứt lời cô. “Không tốt rồi, trong nhà đã xảy ra chuyện.”

9. Chương 9: Chương 9

“Chuyện lớn rồi!”

Trong khi Ân Hải Sắc lo lắng chạy về nhà thì tại Tokyo, Vệ Tương cũng nhận được điện thoại của Ân Phiền Á.

“Chuyện gì?” Anh đầu tiên là kinh ngạc nhưng vài giây sau, trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ... “Cậu nói là ... bên cảnh sát bắt tay vào hành động rồi sao?”

“Không sai.”

“Tại sao lại là hôm nay?” Vệ Tương hoảng hốt. Vì sao hết lần này đến lần khác đều là nhằm vào lúc anh không ở tại Đài Loan?

“Anh cũng biết tiến độ điều tra của bên cảnh sát, không phải chúng ta có thể nắm được, nếu tính toán thời gian, bọn họ cũng đến lúc cần phải xác nhận chứng cứ, triển khai điều tra rồi.” Ân Phiên Á trầm giọng giải thích.

Vệ Tương không nói gì, yên lặng nghe Ân Phiên Á kể rõ tình huống hiện tại, trong đầu cũng đang nghiêm ngẫm suy nghĩ.

Mười ngày trước, cũng là trước buổi thọ tiệc của Ân Thế Hạo hai ngày, Ân Phiên Á đã đem những chứng cứ phạm tội của hai lão nhân gia họ Ân giao cho anh, thông qua mối quan hệ của anh trong giới chính trị đưa cho cơ quan điều tra mà không để lại vết tích nào.

Buổi chiều hôm nay, cơ quan điều tra sau khi sơ bộ kiểm tra chứng cứ đã gọi hai người trong diện tình nghi là Ân Thế Hạo và Ân Thế Dự đến để đối chất, không những thế, họ còn điều tra đến cả những công trình xây dựng của Tập Đoàn Hoàng Kinh.

“...Hiện tại, sự việc còn chưa liên lụy đến việc kinh doanh của Tập Đoàn Hoàng Kinh, tuy nhiên, theo tôi nghĩ, bắt đầu từ ngày mai, cổ phiếu của Tập Đoàn Hoàng Kinh sẽ liên tục rớt giá, đến lúc đó chắc chắn sẽ phiền Đàm Thị công khai tin tức của việc thu mua rồi.”

“Việc này không thành vấn đề.” Vệ Tương đồng ý, ngập ngừng một chút sau đó mới lên tiếng hỏi. “Hải Sắc....cô ấy ... đã biết chưa?”

“Điềm Vũ vừa gọi điện báo với chị ấy.”

Trong lòng Vệ Tương bỗng căng thẳng, “Cô ấy có khỏe không? Không biết cô ấy có thể tiếp thu việc này nổi không?”

“Chị ấy rất kinh ngạc” Ân Phiên Á khàn khàn trả lời. “Tôi nghĩ chị ấy cần chút thời gian để chấp nhận việc này.”

Vệ Tương im lặng.

Tuy rằng Ân Phiên Á đã từng nói, cô ấy đối với việc làm sai trái của hai vị trưởng bối trong gia đình từ lâu đã không đồng tình, nhưng anh vẫn hoài nghi cô khó mà tiếp thu được sự thật này.

Nếu như cô ấy biết, trong chuyện này anh cũng có những tay vào....

“Thế nào? Anh hối hận rồi sao?” Ân Phiên Á dường như đoán được nỗi lo lắng của anh, thẳng thắn mà vạch trần.

Vệ Tương giật mình, sau đó hừ lạnh. “Tôi hối hận cái gì?” Đây là sự trừng phạt đúng tội đối với Ân Thế Hạo, anh tuyệt đối không hối hận.

“Đừng nói với tôi anh tuyệt nhiên không lo lắng Hải Sắc sẽ đem chuyện này đổ hết lên đầu của anh.”

Anh đương nhiên là rất lo lắng. Vệ Tương buồn rầu chau mày. “Tôi sẽ giải thích với cô ấy.”

“Anh không cần phải giải thích, người cần giải thích là tôi.” Ân Phiên Á lo lắng mà thở dài. “Anh yên tâm đi, tôi sẽ tìm cơ hội đến nói rõ chân tướng sự việc với Hải Sắc, tôi sẽ không là anh khó xử đâu.”

“Việc của cậu tất nhiên là phải do cậu nói, bất quá, chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không liên quan gì đến tôi, tôi cũng phải giải thích cùng cô ấy.”

Bất luận cô ấy có bao nhiêu nghi ngờ, anh đều cần phải dũng cảm mà đối mặt với cô.

Vệ Tương quyết tâm, sáng sớm hôm sau, trước khi đi đến công ty, anh gọi điện thoại cho Ân Hải Sắc. Cô lại không khởi động máy, anh cũng không từ bỏ, đến buổi chiều lại gọi lần nữa. Lần này, điện thoại đổ chuông nhưng lại không có người tiếp.

Cả một ngày, anh gọi không dưới mười cuộc điện thoại, cũng để lại không biết bao lời nhắn, thế nhưng cô vẫn không hề gọi lại.

Sự im lặng của cô giống như một tảng đá đè nặng trong lòng Vệ Tương, anh lo lắng, tâm trí không yên, vội xử lý vài việc khẩn cấp trong công ty, sau đó, đáp chuyến bay sớm nhất về lại Đài Loan.

Vừa xuống máy bay, anh đến thẳng nhà hàng Nguyệt Quế, nhân viên trong nhà hàng nói, hai ngày nay, cô đều ở Ân gia, anh lập tức chạy như bay đến nhà của Ân Thế Hạo.

Thăng đến cánh cửa nặng nề hiện lên trước mắt, anh mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn căn biệt thự đang đứng sừng sững một cách ngạo nghễ trước mặt mình, trong lòng bỗng cảm thấy có chút cay đắng..

Căn biệt thự này, đã mười một năm, anh không bước vào, cái ký ức cuối cùng của mười một năm trước vẫn vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí anh, không có cách nào xóa nhòa.

Ở nơi này, anh từng bị trở thành chiếc bình hoa lỗi thời, khiến tất cả mọi người tùy ý mà đùa cợt, cũng từng hứng chịu những lời chửi rủa, lăng nhục mà suốt đời anh khó mà quên được.

Anh càng không thể nào quên, người con gái mà anh yêu nhất, ngay dưới căn biệt thự tráng lệ này, dùng một ánh mắt thống khổ bi thương nhìn lấy anh, từ đó về sau, hai người cách biệt nhau ... mười một năm trời.

Trong ngực Vệ Tương bỗng quặn đau, hai tay anh nắm chặt lấy vô lăng, ngón tay trở nên trắng bệch.

Anh đã từng tại nơi này mất đi người con gái anh yêu nhất. Lúc này đây, anh có khả năng.... mang cô về sao?

...

“Tôi muốn mang cô ấy cùng về.”

Mười một năm trước, một chàng trai trẻ với tính tình nóng nảy, cố chấp, đã từng đứng trong đại sảnh của Ân gia mà la hét một cách không thể khống chế được, đáng về đó, tựa như ... mãnh hổ.

Nhưng đối mặt với anh lại là những con sài lang khôn khéo hơn anh vài phần.

“Cậu muốn mang nó trở về sao? Dựa vào cái gì chứ?” Ân Thế Hạo liếc mắt nhìn anh một cách khinh bỉ.

“Dựa vào việc tôi là chồng cô ấy!”

“Chồng? Ha ha! Cậu vẫn còn có mặt mũi để nói như vậy sao?” Một tiếng hừ lạnh vang lên. “Hải Sắc ngàn lần, vạn lần không đúng, hay là, nó ăn phải bùa mê gì của cậu mới có thể cùng cậu bỏ trốn, tôi đã sớm biết, nó và cậu ở cùng một chỗ sẽ không có kết cục tốt đẹp.”

Vệ Tương giận run cả người, anh cố gắng hít sâu lần nữa, cất lực bảo chính mình phải bình tĩnh, anh đối mặt là một người về quyền, về thế, về kinh nghiệm, về gian trá đều hơn anh rất nhiều, anh phải cố gắng trấn tĩnh, khinh suất một chút sẽ khiến anh lâm vào thế yếu.

“Để tôi gặp cô ấy, tôi sẽ tự mình giải thích.”

“Giải thích cái gì?” Ân Thế Hạo mỉm cười gian trá như con sói. “Giải thích việc cậu cùng nó kết hôn một năm qua, cậu bạc đãi nó thế nào sao? Cậu chẳng hề quan tâm gì đến nó, căn bản là, cậu xem nó như một bình hoa trang trí cho cuộc đời cậu! Con gái của ta gả cho cậu để cậu có thể khi dễ nó như thế sao?”

“Tôi không có!”

“Vậy cậu có nhìn lại một chút, vì sao Hải Sắc lại quay về đây không?”

Vệ tương cứng người.

Anh rất rõ, chính mình không nên bởi vì Hải Sắc một nửa truy hỏi tâm sự của anh, liền buồn bực mà trách mắng cô ấy, lại càng không nên cùng cô ấy xảy ra chiến tranh lạnh, khiến cô ấy buồn bã mà về nhà, tất cả đều do lỗi của anh.

Anh anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận trước mặt lão già dê tiện này.

Từ lúc hai người bọn họ bỏ trốn để thành hôn đến nay, Ân Thế Hạo dùng trăm phương ngàn kế gây xích mích, ly gián, mục đích cũng là vì muốn mang Hải Sắc rời xa anh, anh tuyệt đối sẽ không để lão ta đắc ý!

“Tôi muốn gặp Hải Sắc.” Anh hờ hững nói. “Mặc kệ ông nghĩ như thế nào, tôi bây giờ vẫn còn là chồng của cô ấy, tôi có quyền được gặp vợ mình.”

“Chồng? Hừ, rất nhanh thôi, cậu sẽ không còn mang cái danh đó nữa.”

Giọng nói mỉa mai của Ân Thế Hạo như một mũi dao, đâm thẳng vào ngực Vệ Tương, anh run người, ánh mắt sắt bén nhìn về phía Ân Thế Hạo. “Ông nói vậy là có ý gì?”

“Có ý gì? Cậu còn chưa hiểu sao? Hải Sắc muốn ly hôn!”

Ly hôn? !

Toàn thân Vệ Tương như đóng băng, lạnh buốt, ngay cả mạch máu cũng giống như ngừng chảy. Anh vẫn đang cố gắng tiêu hóa cái tin tức mà Ân Thế Hạo vừa nói đến, mùi vị của nó cũng thật là đáng sợ, không hẳn là đắng, cũng không phải chua xót, lời lẽ nhẹ nhàng nhưng lại kinh động tận đến trong tim.

Hải Sắc muốn ly hôn với anh, người con gái anh yêu nhất, tình yêu duy nhất của anh ... muốn rời xa anh?

“Vệ Tương?”

Trong khi tâm trí anh vẫn đang mê mang, một tiếng gọi chần chừ khiến anh bừng tỉnh, anh ngược nhìn, ánh mắt chạm đến hình dáng cô vợ của mình đang đứng trên cầu thang, tim anh như hồi sinh lần nữa, ngôn ngữ cũng tìm thấy lại dũng khí.

“Hải Sắc, theo anh trở về!” Anh kích động bước lên một bước, giống như một người đang chết đuối tìm thấy được chiếc phao cứu sinh.

Nhưng cô vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, ánh mắt nhìn anh tràn đầy vẻ bi thương.

Nỗi bi thương đó giống như một cơn sóng, tuy hư vô mờ mịt thế nhưng lại cực kỳ hung hãn, nhấn chìm anh... “Em thực sự ... muốn cùng anh ly hôn?”

Cô không gật đầu cũng không lắc đầu, ánh mắt rưng rưng. “Vệ Tương.... Hai chúng ta ... thực sự không thích hợp. Em thực sự không có cách nào hiểu được anh, anh quá phức tạp, em ...”

Em thế nào?

Anh vẫn chờ cô nói, ánh mắt hoảng hốt nhìn gương mặt tiêu tụy của cô, thế nhưng cô cũng không nói tiếp, thiên ngôn vạn ngữ bây giờ đều hóa thành nước mắt, rơi vào ngực anh.

Anh quá phức tạp, cô không thể hiểu được anh, bọn họ không thích hợp.... đây là những lý do cô đưa ra để ly hôn với anh sao?

Bào chữa, tất cả đều là những lời bào chữa!

“Kỳ thực, là do em không tin anh, đúng không?” Anh lạnh giọng chất vấn. “Kỳ thực, em cũng giống như ba của em, căn bản vốn không tin một tên tiểu tử không gia thế, không quyền lực như anh sẽ không mang lại hạnh phúc cho em!”

“Không phải là như vậy!” Cô lắc đầu trong hoảng loạn. “Em không có ý đó!”

“Vậy ý em là gì?” Anh nhìn cô một cách tràn đầy thống khổ, từ sự hoảng hốt bối rối của cô, anh một lần nữa tìm thấy chút hy vọng. “Em theo anh về nhà đi, Hải Sắc. Về nhà rồi chúng ta sẽ từ từ nói chuyện, nhất định sẽ tìm ra biện pháp để giải quyết, em theo anh về đi!”

Nói xong, anh bước vội lên lầu, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô xuống nhà.

Cô giãy giụa muốn thoát khỏi anh. “Vệ Tương, anh đừng làm vậy, anh hãy nghe em nói ...”

Anh không chịu nghe, vẫn bước nhanh đi, vừa cất bước tiếp theo, một nắm tay cứng như đá không khách khí đập vào mũi anh, anh lắc đầu, toàn thân như ngã về phía sau.

Ân Hải Sắc hốt hoảng hét lớn. “Vệ Tương, anh không sao chứ?” Cô cuống quýt đỡ lấy anh.

Nhờ sự chống đỡ của cô, anh cuối cùng cũng có thể đứng vững, đưa tay lên mặt, quả đấm kia đã làm gãy mũi anh.

“Anh chảy máu rồi!” Gương mặt Ân Hải Sắc trắng bệch, vội đưa tay lên cổ gắng chùi đi những giọt máu cứ không ngừng tuôn ra từ mũi anh.

Anh nắm lấy tay cô thật chặt, ánh mắt tràn đầy đau đớn thống khổ nhìn thẳng cô. “Anh hỏi em một lần nữa, Hải Sắc, em có cùng anh trở về không?”

Cô lo lắng nhưng vẫn im lặng không nói, đôi môi cũng run run.

Tim anh giờ đây cũng chìm hẳn vào đáy nước.

Sau tất cả, anh vẫn muốn cô trở về, tuy anh sớm biết có một ngày nào đó cô cũng sẽ rời xa anh, anh vẫn một mực chờ đợi, mà hôm nay, quả nhiên chuyện đó cũng đến.

Vệ Tương ngẩng đầu, miệng phát ra một tiếng cười nhạt trào phúng.

“Em nghĩ rằng tôi sống cùng với em cũng không có gì khó khăn sao? Em có biết rằng tôi cũng rất khổ tâm không? Tôi mệt mỏi, thực sự là mệt chết đi được, bất luận tôi có cố gắng như thế nào, cũng vĩnh viễn không thể với cao đến cô tiểu thư như em! Em vẫn luôn luôn cao cao tại thượng như thế, vẫn luôn xa vời như thế! Em có biết không, có đôi lúc tôi rất hận em?”

“Anh ... anh hận em?” Cô kinh hãi không ngờ, vô tình buông tay khỏi người anh mà lui về phía sau một bước.

“Đúng vậy, tôi hận em! Em nghe rõ không? Ân tiểu thư, em muốn ly hôn thì cứ việc ly hôn đi, tôi nói cho em nghe, tôi tuyệt đối không quan tâm...”

...

Anh không quan tâm mới là lạ.

Nhớ lại chuyện ngày xưa, Vệ Tương nhếch môi, tự nhủ một nụ cười khổ.

Nếu như không quan tâm, anh sẽ không bỏ thời gian mười một năm, trăm phương ngàn kế cố gắng làm cho địa vị của mình cao như cô, một lần nữa, bước vào thế giới của cô.

Nếu như không quan tâm, anh sẽ không tận tìm mọi cách để xuất hiện trước mặt cô một lần nữa, cố gắng làm cho ánh mắt của cô không thể rời khỏi anh.

Nếu như không quan tâm, anh sẽ không hận Ân Thế Hạo đến mức muốn ông ta đi đến kết cục thân bại danh liệt.

Tất cả, đều bởi vì anh quá quan tâm.

Cho nên anh lại một lần nữa tìm đến nơi mà anh sợ nhất cũng là nơi anh hận nhất, anh phải tìm về người phụ nữ mà anh yêu nhất.

“Hải Sắc không muốn thấy cậu!”

Cản trở anh vẫn là lão già giả dối hà khắc, vĩnh viễn coi thường anh, Ân Thế Hạo.

“Thế thì tôi sẽ ở đây chờ, chờ đến khi cô ấy đồng ý chịu gặp mặt tôi mới thôi.” Giọng nói anh tràn đầy kiên định, đáng vẻ lãnh lùng mà đậm mực.

Đối mặt với Ân Thế Hạo, vũ khí duy nhất của anh chính là cố gắng kiềm chế không để cho cơn giận bùng nổ trong người mình phát cuồng.

“Nó sẽ không gặp cậu!” Ân Thế Hạo hét lớn, ánh mắt như rực lửa.. “Cậu tưởng tôi không biết gì hết sao? Tất cả những việc này đều là do cậu đứng sau lưng mà giật trò! Là chính cậu đem những chứng cứ này giao cho cảnh sát đúng không?”

“Tôi không rõ ý của Ân tiên sinh.”

“Cậu không cần giả ngu nữa! Trừ cậu ra thì còn ai vào đây? Tôi đã sớm biết, cậu không có ý tốt gì đối với Ân gia chúng tôi, chỉ là không nghĩ cậu dễ tiện đến mức đó!” Ân Thế Hạo điên cuồng mà chỉ trích anh.

Anh cười nhạt. “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Nếu như ông chưa từng làm những việc dơ bẩn này thì cần gì phải lo sợ những kẻ thù trên chính trường hãm hại?”

“Kẻ thù trên chính trường cái gì chứ? Căn bản đều là từ cậu làm chuyện tốt!”

“Tùy ông, muốn nói sao cũng được.” Vệ Tương không quan tâm.

Ân Thế Hạo thấy thế liền hắng giọng nói. “Cậu đừng tưởng rằng lừa đơn vị điều tra để làm tổn hại tôi, có thể ban đầu hơi phiền phức một chút, nhưng tôi nói cho cậu biết, mọi chuyện vẫn còn chưa kết luận! Tòa án còn có thể không khởi tố tội của ta, nếu như có đi nữa, tôi cũng sẽ tìm luật sư giỏi nhất để bào chữa ỉnh!”

“Vậy sao?” Vệ Tương cười như không cười. “Vậy thì trước hết chúc Ân Tiên Sinh, những mong muốn của ông sẽ có thể thuận lợi như ông nghĩ.”

“Cậu!” Nghe được trong lời nói anh tràn ngập sự mỉa mai, Ân Thế Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời không có cách nào phản bác, ông ta dừng lại một chút, suy nghĩ một hồi, khoe miệng bỗng hiện lên một nụ cười nhạt. “Cậu cho rằng như vậy là cậu đã thắng sao? Tiểu tử, cậu chắc là vẫn không hiểu được tại sao năm ấy Hải Sắc kiên trì muốn ly hôn với cậu đi?”

Vệ Tương chấn động, cẩn thận không để trên mặt mình hiện lên bất kỳ biểu tình nào.

“Cậu có biết Hải Sắc mất đi một phần ký ức không?” Ân Thế Hạo lại tiếp tục khiêu khích anh.

“Ký ức gì?” Sắc mặt anh vẫn không hề thay đổi.

“Nó quên rằng, nó từ bị sảy thai.”

“Cái gì ...” Tin tức ấy đến quá đột ngột, cũng quá mãnh liệt như sét đánh, khiến đầu óc Vệ Tương choáng váng, anh cũng không thể bảo trì sự bình tĩnh.

“Cậu không biết sao?” Ân Thế Hạo cười đắc ý, ánh mắt hiện lên một tia lợi hại. “Cậu hẳn là còn nhớ ngày ấy cậu đến đây gây sự, nói muốn dẫn Hải Sắc trở về chứ? Chính là ngày hôm ấy, nó vì đuổi theo cậu, không cẩn thận té ngã trên cầu thang, kết quả là bị sảy thai.”

“Là ngày hôm ấy?” Vệ Tương toàn thân như kết băng, khuôn mặt không còn chút máu.

“Nó vốn không biết chính mình đang mang thai, sau khi tỉnh lại tại bệnh viện mới biết chuyện này, nó bị đả kích một cách nghiêm trọng, bệnh nặng một thời gian, sau khi hết bệnh tỉnh lại, việc sảy thai cùng với việc cậu đến tìm nó ngày đó, toàn bộ đều quên mất. Bác sĩ nói đây là chứng mất trí nhớ do tâm lý, bởi vì trong tiềm thức, nó không muốn đối mặt với việc này, nên đã lựa chọn cách quên đi tất cả.”

Ân Thế Hạo nói rõ ràng chân tướng sự việc một cách hồ hởi. “Bất quá, ta nghĩ, Hải Sắc tuy rằng mất đi ký ức về ngày hôm đó, nhưng sâu trong nội tâm thực ra nó vẫn nhớ kỹ, cho nên sau đó mới có thể quyết tâm ly hôn với cậu.”

“...”

“Cậu nói xem, nếu như ta đem việc nó từng sảy thai nói lại một lần nữa, nó sẽ thế nào?”

Vệ Tương như không thể thở, trái tim trong nháy mắt cũng ngừng đập.

Cô sẽ lại hận anh, có thể vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh!

Anh sẽ mất đi cô một lần nữa....

Sự sợ hãi giống như cơn sóng trong đêm tối từ từ phủ xuống Vệ Tương, anh chìm vào biển nước mê mông, lần thứ hai ném mùi tuyệt vọng, mười một năm qua, anh vẫn chưa quên mùi vị đó, hôm nay, nó lại một lần nữa bao trùm lấy anh.

Anh toàn thân cứng ngắt, không còn quan tâm đến ánh mắt như đèn cụt của Ân Thế Hạo, cả người giống như một cỗ máy không có sự sống, lặng lẽ xoay bước.

Anh muốn chạy trốn.

Cùng với việc mở mắt chăm chú nhìn cô lần thứ hai rời xa anh, anh thà rằng một mình lui vào trong góc khuất.

Anh không dám đối mặt hiện thực.

Hiện thực quá tàn nhẫn, quá nghiêm khắc, hiện thực lại một lần nữa mang người mà anh yêu nhất rời xa anh, hiện thực, luôn làm anh bị thương.

Anh vẫn sớm biết như vậy, không phải sao? Hiện thực không phải là câu chuyện cổ tích, mộng tưởng là những cây con, chỉ cần một chút mưa gió liền có thể bẻ gãy.

Mà anh, không phải là một người làm vườn giỏi, anh không thể hiểu được làm sao bước vào mộng ước, không biết làm thế nào để bảo vệ nó trước mưa gió, thế nên, nội tâm của anh vẫn luôn hoang vắng.

Anh xoay người muốn rời đi, đi trong nội tâm hoang vu của chính mình, chờ đợi để có thể trốn vào một góc sâu nào đó, thế nhưng ông trời vẫn không muốn để anh một con đường sống.

Trong khoảnh khắc vườn của Ân gia, anh nhìn thấy người con gái mà anh không dám đối mặt.

Ân Hải Sắc.

Cô ngồi cạnh bồn phun nước, dáng vẻ như suy nghĩ, trên tay vẫn đang chơi đùa cùng một đóa hồng. Thấy anh đến, cô vội đứng dậy, chiếc váy khẽ dung đưa lay động trước làn gió.

“Em nghĩ, em hẳn là phải cho anh một cơ hội để giải thích,” Cô nhẹ giọng nói nhỏ. Ánh mắt trong trẻo nhìn vào gương mặt tái nhợt của anh.

Anh vẫn lặng im không nói gì.

“Ba cùng chú của em bị cơ quan cảnh sát điều tra, việc này có liên quan đến anh phải không?”

Anh cứng người, một lát sau mới gật đầu.

“Anh là vì trả thù nên mới làm như vậy sao?”

Anh lại gật đầu.

“Có phải là anh vẫn đang lợi dụng em, đúng không?” Giọng cô run run. “Ngay từ đầu, anh tiếp cận em là vì báo thù sao?”

Anh kinh hãi, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy đau thương phía đối diện.

Anh lại làm cô bị thương, anh luôn luôn làm cô phải khổ sở.

Tim anh bỗng thắt chặt. “Xin lỗi Hải Sắc, nhưng xin em hãy tin tưởng anh, anh tiếp cận em cùng việc anh muốn trả thù ba em là hai việc khác nhau.”

“Anh có ý gì?”

“Những lời anh nói với em trước kia đều là sự thật, anh tiếp cận em, khiến em làm bà mối để giới thiệu người phụ nữ khác cho anh, tất cả chỉ vì để em có thể nhìn thấy anh, anh chỉ muốn em có thể ... yêu anh một lần nữa.” Anh khàn giọng mà giải thích.

“Thật vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy chuyện của ba em thì sao?”

“Là có người đem chứng cứ phạm tội của bọn họ giao cho anh, muốn thông qua sự quen biết của anh mà đến được cơ quan điều tra.”

“Người đó là ai?”

“Người đó...” Vệ Tương bỗng nhiên cắn răng, tự hỏi mình có nên nói ra hay không? Nếu Ân Phiền Á đã nói sẽ tự mình giải thích với cô ấy, thế thì anh không nên nói gì nhiều. “Anh không thể nói.”

“Vì sao không thể?”

Anh xoay đi...

“Bởi vì người đó là Phiền Á, đúng không?”

Anh cả kinh, ngạc nhiên nhìn về phía Ân Hải Sắc, sau đó, trên đôi môi phần hồng về nên một nụ cười khiến anh choáng váng.

“Thực ra Phiên Á đã nói hết với em rồi, em chỉ là muốn nghe anh chính miệng nói với em. Cậu ấy nói chứng cứ là cậu ấy đưa cho anh, điều kiện trao đổi là anh giúp cậu ấy giữ vững Tập đoàn Hoằng Kinh.” Cô dừng lại một chút, nhẹ nhàng thở dài. “Em hiện tại mới biết được nguyên nhân cậu ấy cần trợ giúp về tài chính, không chỉ là để bảo vệ chức tổng giám đốc đơn giản như vậy.”

Nụ cười vừa tắt, chỉ còn lại là sự phiền muộn không thể nói.

Tay chân anh có chút luống cuống, anh chăm chú nhìn cô. “Em không tức giận sao?”

“Em đương nhiên là tức giận! Em cũng đã mắng Phiên Á rồi, cậu ấy không nên dấn em vào việc này. Tuy rằng em biết ba và chú em làm những việc sai trái, thế nhưng em không nghĩ đến Phiên Á lại thực sự tuyệt tình như thế...”

“Cậu ấy nói em có thể hiểu cho cậu ấy.” Anh thử lên tiếng.

“Cậu ta nói với anh như vậy sao?” Cô nhướn mày, đôi môi anh đào nhẹ nhàng hiện lên chút đùa cợt. “Xem ra cậu ta nghĩ cậu ta hiểu rõ em..hừ...”

Giọng nói của cô nghe không ra chút nào phần nộ, trái lại có vài phần bất đắc dĩ. Vệ Tương ngạc nhiên. “Em thực sự không trách cậu ấy sao?”

“Trách cậu ta thì làm được gì?” Ân Hải Sắc cười khổ. “Em hiểu rất rõ vì sao Phiên Á lại muốn làm như vậy, cậu ấy cũng là vì bất đắc dĩ, hướng chi, việc này cũng là báo ứng của ba và chú em.”

Là vậy sao?”

Ngoài trừ một chút tức giận, một chút lơ đãng, cô ấy hoàn toàn không có chút trách móc Phiên Á?

Thực sự là Ân Phiên Á rất hiểu rõ cô!

Vệ Tương kinh ngạc! Vì sao Ân Phiên Á lại có thể hiểu cô như thế? Vì sao người đáng ra là thân thiết với cô nhất là anh lại không thể hiểu được cô?

Cô cảm nhận được tâm tư bất ổn của anh, vươn tay, chỉ động nắm lấy bàn tay anh. “Anh là đến tìm em trở về sao?”

Anh nhìn đôi bàn tay đan vào nhau một cách thân mật một lúc lâu, sau đó mới gật đầu.

“Vậy thì chúng mình đi thôi, em cũng nên quay về Nguyệt Quế nhìn một cái.”

Cô thực sự muốn đi cùng anh?

Anh không thể tin được, chỉ trừng mắt nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Cô kinh ngạc nhìn anh chần chờ. “Sắc mặt của anh không tốt lắm, anh khó chịu sao?”

“Không phải, anh không sao.” Anh vội đưa mắt nhìn chỗ khác, trốn tránh ánh mắt quan tâm của cô, thế nhưng vừa vận lại nhìn thấy một gương mặt đang nhìn anh cười một cách mỉa mai.

Là Ân Thế Hạo, ông ta đứng trên ban công tầng hai, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhạt sâu xa.

Ngực Vệ Tương lần thứ hai đóng băng.

Vẫn là trốn không thoát, nếu anh không nói, Ân Thế Hạo cũng sẽ nói cho cô ấy biết, sớm muộn gì cô ấy cũng biết được cái bí mật của quá khứ kia.

Em nghĩ muốn chính anh nói với em.

Thế nhưng, anh nên mở miệng như thế nào? Làm thế nào mới có đủ dũng khí để mở miệng?

Nói ra cô sẽ hận anh, không nói, cô sẽ không tha thứ cho anh.

Rốt cuộc anh nên làm thế nào mới đúng?

“Vệ Tương, rốt cuộc là anh đang bị gì vậy?”

“Anh không sao...”

“Anh nói dối!” Cô lo lắng nhủ mảy, giọng điệu lên án của cô làm cho tâm trí anh nổi lên bão táp. “Cho đến tận bây giờ, anh vẫn không chịu thẳng thắn nói rõ tâm sự của mình với em sao? Tại sao anh lại muốn lừa gạt em?”

Vì sao phải lừa gạt cô?

Bởi vì một khi cô biết được, sẽ bỏ anh mà đi! Mà anh thì không có cách nào đối diện với cái thế giới của mình lần thứ hai trở thành một hoang mạc cô tịch.

Vệ Tương đau đớn ngược mắt nhìn cô, chăm chú nhìn người con gái mà anh yêu tha thiết nhất, cũng là người anh sợ mất đi nhất, anh cùng với cô, giống như hai ngôi sao trên trời, dường như rất gần, thế nhưng khoảng cách lại đến mấy vạn năm ánh sáng.

Cũng không phải là anh có chút tiền, chút thành công là sẽ làm cậu gàn Hải Sắc thêm một chút....

Ân Phiền Á nói không sai, khoảng cách của anh và cô không phải là ở bối cảnh và lai lịch, mà là ở anh chưa từng chân chính mà tiếp cận lòng cô, cũng đã đánh mất cơ hội để cô tiếp cận anh.

Anh không nắm lấy được cô.

Về bí mật sảy thai của cô, bất luận anh nói hay không nói, cô đều có thể rời xa anh.

Thế nhưng anh biết, mình không thể trốn thoát, cho dù anh tình nguyện cả đời bị người khác cười nhạo mình nhu nhược cũng thoát không khỏi sự trêu ghẹo của số phận.

Anh phải đối mặt với hiện thực, chỉ có thể đi đến cùng của thế giới

Bởi vì con đường để anh quay lại đã bị cắt đứt

“Hải Sắc, anh có chuyện muốn nói cho em biết.”

10. Chương 10

“Em vẫn luôn ở trên cao, cao đến mức anh không thể với tay chạm đến, em có biết rằng, có đôi lúc anh rất hận em vì điều đó hay không?”

“Em muốn ly hôn thì cứ việc tự nhiên, anh nói cho em biết, anh tuyệt đối không quan tâm!”

“Chúng tôi rất lấy làm tiếc, Ân tiểu thư, đứa bé trong bụng cô đã không còn nữa!”

“Các người nói gì? Tôi có thai sao?”

“Đúng vậy, nhưng đáng tiếc...”

Đáng tiếc là đã bị sảy.

Bởi vì sự bất cẩn của cô, bởi vì cô quá vội vàng về cho nên đứa bé của cô và anh chưa kịp thành hình đã vội mất đi.

Là lỗi của cô!

Đều do cô, tất cả đều do lỗi của cô!

Nếu như anh biết được cô không thể bảo vệ tốt đứa con của bọn họ, anh nhất định sẽ hận cô, sẽ lại càng ghét cô hơn nữa.

Anh nhất định sẽ không tha thứ cho cô...

Ân Hải Sắc giật mình tỉnh giấc, nước mắt cô ướt đẫm cả chiếc gối.

Giấc mộng này rất sâu và rất dài, mười một năm qua nó vẫn được chôn vùi ở một nơi nào đó, cuối cùng hôm nay nó cũng quay trở lại tìm cô.

Đó là một giấc mơ rất buồn, là một giấc mơ mà cô không dám nhớ đến, cô rất sợ, cô sợ không thể chịu đựng sự hối hận và tự trách chính mình, cô sợ chính mình không đủ can đảm để chấp nhận điều đó.

Cô sợ bị thương, cô càng sợ vết thương chưa lành kia lại bị đâm thêm một nhát nữa.

Cô là một người hèn nhát.

Ân Hải Sắc bước xuống giường, bước đến cánh cửa sổ trong phòng, đưa mắt nhìn bên ngoài, ngoài trời đang dần sáng.

Từ lúc Vệ Tương nhắc lại cho cô biết những chuyện cô quên đi đến nay đã được ba ngày, ba đêm qua, cô đều giật mình tỉnh giấc giữa cơn mơ đáng sợ kia, nước mắt thấm đầy bên gối.

Lo lắng, bất an, hối hận, tự trách, những cảm giác của ngày xưa cứ từng chút, từng chút quay lại trong trí nhớ cô, bắt cô phải đối diện với nó một lần nữa.

Khi ấy quả thật cô rất khổ sở.

Một tình yêu quá mức cuồng nhiệt, một cuộc hôn nhân quá mức vội vàng, một cô gái đơn thuần như cô, đối mặt với một chàng trai phức tạp như Vệ Tương, giống như một con thỏ trắng bị mất bầy, càng giẫy giụa thì càng bị vướng sâu hơn nữa.

Là do thời điểm sai lầm!

Tại một thời điểm không thích hợp lại gặp phải một người thích hợp, tuy rằng yêu rất sâu, rất cuồng, rất ngọt ngào, thế nhưng vẫn phải chịu đựng những vết thương đầy mình.

Thật là ngốc!

Ân Hải Sắc tựa đầu bên cửa sổ, trầm tư. Nước mắt dần khô dưới ánh nắng sớm mai, đôi mắt cô như vừa được gạn rửa, trở nên thật trong suốt.

Cô vẫn chìm đắm trong những ký ức và những suy nghĩ sâu xa, đến tận khi phía ngoài cửa truyền đến tiếng hai gõ mới giật mình.

“Mời vào.”

Là Ân Phiền Á, trên tay cậu ta là một chiếc khay, trong khay là một miếng bánh sandwich, một cái ly sữa nóng, còn có một bông hồng vừa được hái từ vườn nhà cô.

Cô kinh ngạc nhíu mày. “Sao em lại đến đây?”

“Em đến thăm chị.” Ân Phiền Á đem chiếc khay đặt lên bàn. “Em nghe quản gia nói hai hôm nay chị không ăn uống được gì nhiều, hầu như là không ăn gì, cho nên mới xung phong nhận việc mang bữa sáng đến cho chị.”

Ân Hải Sắc chớp mắt, nhìn ra được sự quan tâm lo lắng trong ánh mắt của cậu em họ đẹp trai này, cô mỉm cười. “Chị không sao, em đừng lo lắng.”

Ân Phiền Á đưa ly sữa, sau đó lại chăm chú nhìn cô một cách đầy bí ẩn. “Em nghe Vệ Tương nói, anh ta đã đem toàn bộ những ký ức năm đó chị đánh mất nói cho chị biết rồi.”

“Đúng vậy.” Cô cầm lấy ly sữa ấm áp, gật đầu

“Cho nên chị đã nhớ lại?”

“Đúng vậy.” Cô lại gật đầu. “Mấy hôm nay, mỗi ngày chị nhớ lại từng chút.”

“Vậy sao?” Ân Phiền Á ngưng mắt nhìn cô, trong ánh mắt như có ngàn điều muốn hỏi, thế nhưng cuối cùng, chỉ đưa tay vào túi áo lấy ra một chiếc thiệp. “Cái này là cho chị.”

“Là gì vậy?” Cô tò mò mà cầm lấy.

“Người nào đó ‘năn nỉ’ em đưa nó cho chị.” Ân Phiền Á mỉm cười với chút châm chọc. “Em chưa bao giờ nhìn thấy anh ta ăn nói khấp nẹp như vậy, em thực sự hoảng sợ nữa đấy!”

Ân Hải Sắc nghe vậy liền biết “người nào đó” mà Phiên Á đang nói đến là người nào, tim cô nhất thời loạn nhịp.

Cô cúi nhìn chiếc thiệp trên tay, nhất thời có chút hoảng hốt, ngón tay do dự không biết có nên mở ra xem hay không.

“Chị không muốn xem trong đó viết gì sao?” Ân Phiên Á nhẹ nhàng hỏi.

Cô cười nhẹ.

“Anh ta cũng giống chị, mấy ngày hôm nay hầu như cũng chưa ăn gì.”

“Cái gì?” Cô chấn động, kinh ngạc mà truy hỏi. “Thật vậy sao?”

“Không chỉ không ăn không uống, anh ta còn tự nhốt mình trong ngôi biệt thự đó, điện thoại không tiếp, ngay cả mấy người đồng nghiệp trong công ty cũng không tìm được anh ta.”

Anh tự đóng cửa nhốt mình sao?

Ân Hải Sắc ngơ ngẩn, ngực cô bỗng dâng lên một cảm giác đau đớn. “Là em đến tìm anh ấy sao?”

“Anh ta đến công ty tìm em.” Ân Phiên Á mỉm cười. “Anh ta nhờ em giúp, mang tấm thiệp này giao cho chị.”

“Thế anh ấy bây giờ thế nào? Ốm nhiều không? Em có mời anh ấy đi ăn chút gì không?” Cô liên tiếp truy hỏi.

“Anh ta có ốm hay không thì em không xác định được, bắt quá, anh ta thoát nhìn bộ dạng rất tiêu tụy, hình như là vài đêm không ngủ.”

Vài đêm không ngủ sao?

Cô vừa nghĩ đến việc ấy, sắc mặt chợt trở nên tái xanh.

Ân Phiên Á nhìn gương mặt tái nhợt của cô, chợt hỏi. “Chị hận anh ta sao, Hải Sắc?”

Hận? Cô ngược mắt nhìn Phiên Á một cách khó hiểu.

“Chị có hận anh ta đã làm hại cho chị bị mất đứa bé không?”

Hận anh hại cô?

Ân Hải Sắc ngây người một lúc mới có thể lắc đầu. “Chị không có hận anh ấy, làm sao chị lại có thể hận anh ấy chứ?” Cô thấp giọng tự mĩa mai chính mình. “Chị chỉ là sợ.”

“Chị sợ việc gì?”

“Chị sợ...” Cô hít một hơi thật sâu, nhắm chặt hai mắt. “Chị sợ anh ấy không tha thứ ình, sợ anh ấy sẽ càng ghét chị hơn nữa, chị không có dũng khí để đối mặt với anh ấy cho nên mới lựa chọn quên đi tất cả.”

Ân Phiên Á nhíu mày. “Ý chị là ...”

“Chị là một người hèn nhát.” Cô nói với giọng khàn khàn. “Bây giờ nghĩ lại, năm ấy thực sự chị không có đủ kiên cường, chị nên hiểu anh ấy hơn nữa, khi đó anh ấy nói hận chị, thực sự cũng không phải như vậy, chính là bởi vì anh ấy cũng đang sợ hãi.”

Hai người bọn họ đều sợ.

Bởi vì tuổi còn quá trẻ, bởi vì yêu quá sâu, cho nên càng nhút nhát.

Cô hẳn là phải hiểu, cô phải hiểu được anh cũng giống cô, cũng đều ném trái những cay đắng và ngọt ngào của tình yêu.

“Chị thực sự rất yêu anh ta.” Ân Phiên Á đột nhiên kết luận.

Đúng vậy, cô quả thật rất yêu anh ấy, cho đến tận bây giờ vẫn không hề thay đổi, anh là người đàn ông duy nhất của cô, cô hiểu rất rõ việc này.

Ân Hải Sắc nhẹ nhàng mỉm cười, cô mở tấm thiệp, nhìn thấy hai dòng chữ vừa chân thành vừa sâu sắc trên thiệp, đôi mắt lại mờ lệ ...

“Anh yêu em”.

“Nếu em chấp nhận tha thứ anh, em sẽ biết tìm thấy anh ở đâu.”

...

Nơi nào đó trên núi Dương Minh có một căn biệt thự được xây bằng gỗ và những mảnh thủy tinh.

Phía bên ngoài, hàng rào gỗ vừa được sơn lại màu trắng như bình sáng dưới ánh mặt trời rạng rỡ. Bên kia hàng rào là một khoảnh sân vườn với một gốc cây cổ thụ thật to với chiếc vồng kê bên, bên còn lại là một chiếc ghế dài màu trắng xanh.

Bãi cỏ cũng đã được người ta chăm sóc rất chỉnh tề nên trở nên xanh mượt, hai bên là những đoá hoa lung lay trong gió.

Trên chiếc cầu thang trước cửa, dưới mái hiên nhà là một chiếc phong linh cổ điển bằng đồng tạo nên những tiếng leng keng khi mở cửa, vừa đẩy cửa vào sẽ nhìn thấy một chậu hoa bách hợp rất lớn trong sảnh.

Dọc theo hồ bơi đang chảy như dòng suối kia là những chậu hoa nhiệt đới đầy màu sắc, cùng với một chiếc bàn và hai chiếc ghế nằm được sắp xếp rất độc đáo.

Trên chiếc bàn cơm trong phòng bếp, hai bộ đồ ăn đẹp đẽ và quý giá được sắp xếp gọn gàng, nằm đối diện nhau, trong đại sảnh là một bộ sofa mới tinh màu cam nhạt cùng những chiếc gối ôm đầy màu sắc làm mê hoặc lòng người.

Bước lên cầu thang, lầu hai vẫn không khác như trước kia là mấy, thế nhưng rèm cửa đã được thay mới, màu sắc nhìn có vẻ thật điềm tĩnh, đối lập với chiếc đèn bàn đang phát ra những tia sáng ấm áp ở phía đối diện.

Ân Hải Sắc chăm chú nhìn khắp nơi dưới ánh đèn dễ chịu, cô cảm động đến mức ngây ngốc.

Nơi này đã hoàn toàn thay đổi, không còn cái không khí lạnh như băng, không còn cái dáng vẻ cự tuyệt bất kỳ những người khách đến thăm. Hôm nay, những món đồ dùng trong phòng, tất cả đều đã có đôi có cặp thành một bộ, điều đó chứng tỏ tâm tư của vị chủ nhân của ngôi biệt thự này cũng đã thay đổi. Anh ta đã mở rộng lòng mình, chào đón người phụ nữ anh yêu bước vào thế giới của riêng anh.

Cô biết, anh là đang đợi cô.

Ân Hải Sắc mỉm cười một cách dịu dàng, một tay chạm vào con tim đang đập rộn rang, một tay nắm vào chiếc tay vịn và bước lên cầu thang. Vừa bước đến bậc cuối cùng, ánh mắt cô liền tìm thấy một người đàn ông đang nằm trên chiếc ghế dài cạnh cửa sổ.

Anh dường như đang ngủ gật.

Cô bỗng cảm thấy có chút căng thẳng nhưng ánh mắt vẫn nhìn gương mặt vì quá mệt mỏi đến mức ngủ quên của anh.... Phiên Á nói không sai, anh nhìn có vẻ như là mấy đêm nay không có đêm nào ngon giấc, dưới mi mắt là một quầng đen thật đậm, gương mặt mệt mỏi khiến cô không đành lòng đánh thức anh.

Chiếc kính thiên văn thoạt nhìn như vừa được anh dùng đến, bên cạnh đó là chiếc gạt tàn đầy ấp những đầu thuốc.

Lại hút thuốc nữa rồi, sao mà anh vẫn không chịu nghe lời cô thế?

Cô thở dài thật khẽ vì sợ đánh thức anh, bước thật nhẹ nhàng đến bên cạnh chiếc ghế, chăm chú nhìn anh.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi trong bầu không khí ngọt ngào giữa hai người, một lúc sau, anh bỗng nhiên giật mình thức giấc, anh vươn vai và đôi mắt đen cũng từ từ hé mở.

“Anh tỉnh rồi sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh giật mình, chớp mắt mấy cái rồi trở nên ngây ngốc, dường như anh đang nghĩ mình vẫn còn đang chìm đắm trong giấc mơ, một lúc sau anh mới xác định thật là cô mới luống cuống bật dậy.

“Em ... em đến lúc nào vậy?”

“Em đến cũng lâu rồi.”

“Sao không gọi anh dậy?”

“Em thấy anh đang ngủ rất ngon nên không muốn đánh thức anh.” Cô cười thật dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến anh lo lắng.

Anh chăm chú nhìn cô, sau đó ánh mắt vừa hạ xuống, chạm đến chiếc gạt tàn bên người cô, anh bỗng cảm thấy bối rối, vội vàng cầm lấy chiếc gạt tàn và thẳng tay ném vào thùng rác.

Cô buồn cười nhìn anh đang vội vã phi tang bằng chứng. “Làm gì mà khẩn trương như vậy?”

Anh có chút xấu hổ. “Xin lỗi, anh đã hứa với em là không hút thuốc nữa.”

“Đúng vậy.” Gương mặt cô vẫn giữ nét dịu dàng, thế nhưng cô lại cố ý nhíu mày, làm ra vẻ muốn hỏi tội anh. “Vậy sao lại còn hút nữa?”

Anh im lặng không nói.

“Bởi vì tâm trạng không vui, đúng không?” Cô thay anh tìm một đáp án, sau đó lại nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Chính vì thế, anh nhận ra rằng cô không trách cứ anh, ánh mắt kinh ngạc chăm chú nhìn cô.

“Thế nhưng anh phải đồng ý với em, sau này phải thực sự cai thuốc, hút thuốc là không tốt cho sức khỏe đâu.” Cô ra điều kiện với anh.

“Anh biết rồi.” Anh gật đầu, vẫn là kinh ngạc đến mức không thể nói gì, chỉ chăm chăm nhìn cô.

Ánh mắt tràn đầy sự bất an và hoang mang lo lắng của anh khiến trái tim của Ân Hải Sắc tan chảy. “Sao anh lại nhìn em như vậy?” Cô nũng nịu hỏi, đôi gò má như phớt hồng.

“Em ... em chịu tha thứ cho anh sao?” Anh khó khăn lắm mới cất giọng hỏi.

“Vấn đề không phải là tha thứ hay không.” Cô nhìn anh thật sâu. “Không có ai đúng ai sai, có trách thì chỉ trách chúng ta năm xưa đều còn quá trẻ mà thôi.”

Anh không hiểu ý cô là gì.

Cô lại tiếp tục giải thích. “Em lựa chọn quên đi một phần ký ức, không phải bởi em hận anh mà là sợ anh hận em, sợ anh sẽ trách em vì bất cẩn đánh mất bé con của chúng mình.”

“Làm sao anh lại có thể làm như vậy?” Vệ Tương lớn tiếng phủ nhận. Anh tự trách chính mình còn không hết, làm sao lại có thể trách cô? Nhớ đến lúc ấy, cô một người chịu đựng sự đau khổ khi mất đứa bé, anh lại không thể tha thứ cho chính mình.

“Hiện tại em biết anh sẽ không như thế rồi.” Cô như nhìn thấu được suy nghĩ của anh, giọng nói càng trở nên dịu dàng. “Em nói rồi, là do em khi ấy không hiểu được anh, nếu như em chịu nỗ lực thêm một chút, nếu em quan tâm đến anh một chút, chắc hẳn em sẽ hiểu, anh thực sự rất yêu em.”

Vệ Tương bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, anh nhìn thấy được cô đã hiểu và tha thứ trước tất cả những việc làm của anh.

“Kỳ thực anh .. anh vẫn là rất lo lắng.” Anh cúi đầu nhìn cô và cố gắng nói hết những tâm tư chất chứa trong lòng. “Anh không hề tin tưởng vào việc sẽ có người yêu anh, nhất là một tiểu thư cách xa anh về bối cảnh và xuất thân, anh không thể tin được rằng em sẽ yêu anh cả đời, anh không thể ngăn được cái suy nghĩ, đến một ngày nào đó, nếu em tỉnh táo trở lại, em nhất định sẽ ly dị anh.”

Anh ngừng lại một chút, khoe miệng hiện lên một nụ cười cay đắng. “Ngay từ ngày đầu tiên ở cạnh em, anh đã bắt đầu chờ đợi đến một ngày nào đó, em sẽ rời xa anh.”

“Nguyên lai là anh suy nghĩ như vậy.” Bây giờ lại đổi thành cô kinh ngạc, chăm chú nhìn anh.

“Sau đó anh mới biết được, giữa chúng ta lúc ấy, sự ngăn cách không phải ở thân thể và gia cảnh, mà là anh chưa bao giờ để em đến gần anh.” Anh thở dài đầy mệt mỏi, sau đó nắm lấy đôi tay mềm mại của cô. “Ngày hôm nay, dù cho anh là một kẻ có tiền, là một người thành công, nếu như anh vẫn cứ nhốt mình vào chính thế giới của mình, em cũng sẽ không thể nào đến gần được anh”

“Chình vì thế, anh rút cuộc nguyện ý mở cửa chào đón em?”

Anh gật đầu kiên định, ánh mắt thật sâu nhìn cô. “Anh muốn thay đổi, vì em mà thay đổi, anh không muốn em sẽ lại một lần nữa bị nhốt vào một thế giới vừa tăm tối lại vừa lạnh lẽo.”

Cô mỉm cười. “Em nhìn thấy được.”

Anh nhìn thấy được sự yêu thương tràn đầy trong ánh mắt của cô, bỗng nhiên có chút bối rối, vội xoay nhìn hướng khác.

“Kia là món quà anh muốn tặng cho em.”

“Quà gì vậy?” Cô nhìn theo ngón tay của anh, sau đó như nghẹn thở vì kinh ngạc.

Trong một góc của căn phòng, hiện lên một chiếc lều, phía trên phủ một lớp rèm vừa lãng mạn lại vừa xinh đẹp như của công chúa.

“Đây là...” Cô nghẹn ngào, đứng dậy và bước về phía chiếc rèm trong giấc mơ của cô, cô đưa tay vén tấm rèm và nhìn vào bên trong, trên nóc là những ngôi sao bằng giấy đủ màu, giống như bầu trời đêm trong những câu chuyện cổ tích.

Cảm động đến mức nghẹn ngào, cô ngược đôi mắt long lánh lệ nhìn về phía Vệ Tương. “Đây là chiếc lều của em, phải không?”

“Đúng vậy.”

Trong căn phòng này, anh đã dựng chiếc lều trong mơ ước của cô.

Cô vội chạy vào lòng anh và ôm lấy anh thật chặt, nước mắt cứ lặng lẽ rơi trên ngực anh.

“Em có thích không?” Anh hỏi.

“Em thích, rất thích.” Cô đáp lời anh một cách kích động. “Em không ngờ là anh cũng có thể lãng mạn như thế.” Dừng lại một chút, cô tiếp tục. “Anh sẽ cùng ngủ trong đó với em chứ”

Thân thể anh bỗng cứng đờ. “Ừh, thỉnh thoảng thì cũng được, nhưng không nên quá thường xuyên ...”

“Vì sao không thể thường xuyên?” Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Anh không cảm thấy ngủ trong lều rất vui sao?”

“Àh, ừh, cái này...” Anh không thể nói lên được cái lý do.

Cô cũng hiểu vì sao anh lại chần chừ như thế, nghĩ đến một người đàn ông mạnh mẽ lại đi ngủ trong một chiếc lều như công chúa thế kia, quả thật rất buồn cười.

Vừa nghĩ đến đó, đôi môi anh đào chợt nở rộ.

Anh nhìn thấy nụ cười mang theo vài phần trêu chọc của cô, hiểu rằng cô là đang cố ý chọc ghẹo anh, vừa cảm thấy bối rối lại vừa có chút bất đắc dĩ.

Cô bật cười ra tiếng. “Nào, theo em vào bên trong nhìn một chút nhé.” Cô nắm lấy tay anh, không đợi anh có đồng ý hay không, liền kéo anh vào phía bên trong lều, nằm lên chiếc nệm mềm mại kia.

Hai người, tay trong tay, vai kề vai, giống như những đứa trẻ đang cắm trại cùng nhau ngắm nhìn những ngôi sao rực rỡ.

“Thật giống như những giấc mơ của em vậy!” Cô vui vẻ cười.

Ngực anh bỗng chấn động, anh nghiêng đầu ngược nhìn gương mặt xinh đẹp kia.

Cô chính là giấc mơ của anh, anh vẫn sợ giấc mơ rồi sẽ tan biến, nhưng anh nhất định sẽ tìm được cách bảo vệ giấc mơ này, để nó lớn lên, để nó thật kiên cường và vững chắc không thể tan biến.

“Vệ Tương.” Cô nhẹ nhàng gọi.

“Việc gì?”

“Anh nói xem, chúng ta sinh một bé con, có được không? Em rất muốn sinh cho anh một bảo bối, là bảo bối của cả hai chúng ta.”

Cô chăm chú nhìn anh, hạnh phúc mà mỉm cười, cô không biết rằng, chỉ cần nhìn thấy cô cười như thế là anh đã hiểu được...

Hạnh phúc là ở ngay trước mắt.

Chung khúc

“Tình yêu giống như một đoá hoa hồng đầy gai nhọn, người ta bởi khao khát sở hữu cái đẹp của hoa hồng mới cố gắng chạm vào, nhưng càng đến gần thì sẽ càng bị thương bởi những chiếc gai nhọn kia, sau vài lần bị thương, có một số người học được cách cùng nhau chữa thương, cùng hoà hợp và bảo vệ lẫn nhau, để đến cuối cùng, khi chiếc gai được nhổ đi, nỗi đau đớn kia cũng không còn nữa.”

Ánh nắng chiều ập ập rơi xuyên qua những tấm cửa kính bằng thủy tinh, trong nhà hàng, những vị khách mời đang vui vẻ nhấm nháp từng ly rượu vang trên tay và lắng nghe người MC trên sân khấu nói lời chúc phúc cho đôi vợ chồng mới cưới.

Tại một chiếc bàn sát bên trong, cạnh khung cửa sổ là hai cặp nam nữ, bọn họ chính là những người bạn thân thiết và người nhà của hai nhân vật chính hôm nay.

“Không hổ danh là người trong giới nghệ thuật, ngay cả bài phát biểu của ngày hôn lễ cũng có thể viết một cách màu sắc như vậy.” Lộ Bách Sâm nửa trêu chọc, nửa hứng thú cười và nhìn về phía hai người đang ôm nhau một cách ngọt ngào trên sân khấu kia.

Anh thật vui, bởi vì người bạn tốt nhất của anh, cái người mà lúc nào cũng cố làm ra vẻ lạnh lùng kia, rốt cuộc cũng có thể tìm lại tình yêu đích thực của mình lần nữa.

“Anh chưa bao giờ thấy tên Vệ Tương kia cười đến mức như thế!”

“Như thế là thế nào?” Cô vợ Ân Diễm Vũ ngồi cạnh anh lên tiếng hỏi một cách tò mò.

“Em không thấy cậu ta cười đến mức thật ngớ ngẩn và thật hạnh phúc sao?” Lộ Bách Sâm mỉm cười với cô vợ yêu và hai người còn lại. “Các người không biết đâu, cậu ta rất thích tỏ ra vẻ lạnh lùng, lúc nào cũng mang một gương mặt lạnh như người chết ấy.”

“Em biết.” Lý Tương Tư đáp lại một cách yếu ớt, ngón tay ngọc ngà đang vuốt ve ly rượu.

Lộ Bách Sâm ngẩn người một lúc. “Đúng, đúng, thiếu chút nữa tôi đã quên, Vệ Tương là ân nhân của cô, hai người cũng đã quen nhau từ lâu rồi.”

Về quan hệ của Vệ Tương và Lý Tương Tư, anh gần đây mới biết được, Vệ Tương cũng thừa nhận, để ép anh ly hôn cùng Diễm Vũ, cậu ta đã nhờ Lý Tương Tư giúp đỡ, dùng một chút thủ đoạn...

Lúc đó anh vừa nghe xong, giận đến tím mặt, không khách khí mà đánh người bạn tốt của mình một đấm thật mạnh, hai người còn thiếu chút nữa là tuyệt giao.

“Xin lỗi.” Lý Tương Tư nhận ra những suy nghĩ trong mắt anh vội lên tiếng. “Anh ..anh vẫn còn để ý sao?”

“Chuyện quá khứ cũng đã qua rồi.” Anh hơi nhúm mày. “Chỉ là khổ cho Diễm Vũ.”

“Em không có sao đâu.” Ân Diễm Vũ lên tiếng, ánh mắt và giọng nói của cô nhìn thật trong sáng và nhẹ nhàng như nước. Cô xoay sang nhìn Lý Tương Tư, chân thành và thẳng thắn mà nói. “Nói thật, khi đó, em rất để ý đến việc chị có hết sức để tiếp cận Bách Sâm, nhưng hiện tại thì em đã rõ, người mà chị chân chính yêu là anh trai của em, mà Bách Sâm thì chỉ yêu duy nhất em mà thôi.” Cô ngừng lại một chút, sau

đó thản nhiên mỉm cười. “Nói thật ra, em còn muốn cảm ơn chị, nếu không có chị, Bách Sâm cũng sẽ không nhận ra được tình cảm của anh ấy dành cho em.”

Sự hiểu biết và bao dung của Diễm Vũ làm rung động Lý Tương Tư, cô bắt lực nhìn về phía Ân Phiền Á, anh vội siết nhẹ lưng cô, mỉm cười cổ vũ.

Chính vì thế cô lại có thêm chút dũng khí, cùng người đã từng bị cô thương tổn, cũng là em gái của người yêu nói lời xin lỗi. “Xin lỗi Diễm Vũ, còn có, cảm ơn em.”

“Đừng nói nữa, mọi chuyện đều đã qua rồi.” Ân Diễm Vũ chủ động nắm lấy tay cô. “Hiện tại em đã xem chị là chị dâu của mình, chỉ cần chị mang đến hạnh phúc cho anh trai của em, như vậy là đủ rồi.”

“Là anh ấy mang đến hạnh phúc cho chị.” Lý Tương Tư mím môi, ánh mắt nhẹ nhàng ngưng tại gương mặt của người đàn ông mà cô yêu nhất.

Ân Phiền Á nhẹ nhàng đặt một chiếc hôn lên trán cô.

“Được rồi, hiện tại, cậu và Tương Tư là một đôi, tôi cùng Diễm Vũ cũng đã không còn hiểu lầm, Vệ Tương cùng Hải Sắc cũng gương vỡ lại lành, thực sự là tam hỷ lâm môn mà, nào chúng ta cùng uống một ly chúc mừng đi!” Lộ Bách Sâm thoải mái nói và nâng ly.

Ba người còn lại nghe xong cũng nâng ly rượu trên tay, những chiếc ly chạm vào nhau trong không trung tạo nên một tiếng vang hạnh phúc.

“Đúng rồi, em đã đồng ý với sắc tử, đàn một bản nhạc chúc mừng chị ấy kết hôn.” Ân Diễm Vũ uống một nửa ly sâm banh, gương mặt có chút ửng đỏ, cô vội đứng dậy. “Mọi người cứ tiếp tục trò chuyện đi nhé, em đi một chút đây.”

Ba người nhìn theo cô dịu dàng mà đi đến chiếc đàn dương cầm trắng đặt ngay chính giữa nhà hàng và ngồi xuống, đôi tay cô như đang chơi đùa cùng những phím đàn để rồi sau đó những tiếng nhạc tuyệt vời cũng từ đó mà phát ra.

Thừa dịp cô không ở đây, Lộ Bách Sâm vội vã truy hỏi Ân Phiền Á.

“Tôi nghe Vệ Thương nói, những chứng cứ về việc tham ô hối lộ của bọn họ thực sự là từ cậu đưa ra đúng không? Ba của cậu có biết chuyện này không?”

“Tôi không rõ ông ta có biết hay không, tôi nghĩ cũng có thể ông ấy sẽ có chút hoài nghi. Bất quá, hiện tại ông ấy đang bận hầu toà rồi, không rảnh để truy cứu tôi đâu.” Ân Phiền Á cay đắng mà nói nhỏ.

Sau mấy ngày thẩm vấn tra hỏi, mấy ngày trước, cảnh sát đã đem việc tham ô cùng những chứng cứ phạm tội của hai anh em Ân Thế Hạo và Ân Thế Dụ ra khỏi toà, toàn bộ những người và những việc có liên quan đều đang trong quá trình xử lý.

“Tôi cùng một vài người bạn trong giới luật sư cũng đã trao đổi qua, việc khởi tố này đối với hay người bọn họ quả thật là không có lợi, rất có thể khi ra toà, bọn họ sẽ bị phán có tội.”

“Đó cũng là trừng phạt đúng tội bọn họ.” Ân Phiền Á cố gắng bảo trì dáng vẻ không để ý.

Nhưng Lộ Bách Sâm nhìn ra được những tâm tư trong lòng anh qua những ngón tay đang nắm chặt lại.

Quân pháp bất vị thân, dù sao cũng không phải là một chuyện hay! Lộ Bách Sâm yên lặng thở dài.

Lý Tương Tư cũng phát hiện bạn trai đang tràn đầy tâm sự, nhẹ nhàng cầm lấy tay anh.

Ân Phiền Á cũng cảm nhận được sự quan tâm lặng lẽ của cô, anh đưa mắt nhìn Tương Tư, tâm tình cũng khá hơn một chút. “Đúng rồi, Bách Sâm, lần này tình trạng ứng cử của anh thế nào?”

Bởi vì những việc không hay vừa rồi, sự ảnh hưởng của Ân Gia trên lĩnh vực chính trị cũng suy yếu rất nhiều, chính vì vậy Ân thế Dụ ra lệnh cho con rể tham gia tranh cử chức thị trưởng, nỗ lực muốn níu kéo chút tàn dư của thế lực.

“Tôi à, cuối cùng hẳn là chuột chạy qua đường, người người đều giẫm đạp?” Lộ Bách Sâm tự giễu. “Cậu cũng biết, xảy ra những việc như vậy, cử tri không phải nhỡ ngay trước mặt tôi đã là tốt lắm rồi.”

“Thực sự xin lỗi.” Ân Phiên Á bối rối nhú mày. “Chuyện nhà của chúng tôi lại làm ảnh hưởng đến tiền đồ của anh.”

“Cũng không nói vậy được, dù sao, ngay từ đầu tôi cũng dựa vào sự giúp đỡ của Ân Gia mới có được tất cả, hiện tại xem như là trả ơn.” Lộ bách Sâm thật ra cảm thấy chút thoải mái. “Yên tâm đi, chỉ cần Diễm Vũ vẫn còn ở bên cạnh tôi, tôi nhất định có thể vượt qua tất cả, cùng lắm thì thất bại mà thôi, không có gì đâu.”

“Thực cực khổ cho anh.”

“Đều là người trong nhà, sao lại nói những lời như vậy?”

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Sau một khúc nhạc, Ân Diễm Vũ tươi cười trở lại chỗ ngồi.

Ba người cùng liếc mắt nhìn nhau đầy ăm ắp, lập tức chấm dứt câu chuyện đang nói.

“Không có gì, bọn anh đang nói, Hải Sắc hôm nay thật sự rất đẹp.”

“Đúng vậy!” Ân Diễm Vũ gật đầu tán thành, ánh mắt nhìn về người con gái đang đứng cạnh Vệ Tương.

Cô ấy đang nhìn người đàn ông của cô, nụ cười thật ngọt ngào, thật rực rỡ, có thể làm hoà tan con tim của một người đàn ông lạnh lùng.

“Ném hoa nào!”

Cô dâu dịu dàng xoay người lại, nâng cao bó hoa trong tay, trong nhà hàng bỗng vang lên những tiếng la phấn khích của mấy cô gái trẻ, mọi người đều chạy đến, tranh nhau bắt lấy bó hoa trong tay cô dâu.

“Tương Tư, chị cũng đi đi!” Ân Diễm Vũ nhiệt tình lôi kéo Lý Tương Tư.

“Không cần đâu.” Lý Tương Tư thoáng chút xấu hổ, vội lắc đầu. “Chị không thích không khí náo nhiệt như vậy.”

Tuy cô không tham gia góp vui, thế nhưng sự náo nhiệt cứ hết lần này đến lần khác tìm đến cô. Bó hoa hồng nhẹ nhàng bay vút qua đám phụ nữ đang cố gắng tranh nhau, khẽ khàng đáp xuống bên chân cô.

Cô kinh ngạc.

“Nhanh nhặt lên!”

Dưới sự thúc giục tích cực của Ân Diễm Vũ, cô mới chần chừ mà nhặt bó hoa lên, ánh mắt ngây ngốc nhìn những bông hồng rực rỡ.

Ân Phiên Á thấy cô cả người choáng váng, cảm thấy thật đáng yêu, liền kéo cô ôm vào lòng, vui vẻ mà cười. “Đây chẳng lẽ là đang ám chỉ anh, nên nhanh chóng cầu hôn em sao?”

Gương mặt Lý Tương Tư trở nên ửng hồng.

“Cái gì? Phiên Á, cho đến bây giờ anh vẫn chưa cầu hôn với người ta sao!” Ân Diễm Vũ một bên trêu ghẹo.

“Em xin anh đó! Động tác của anh cũng quá chậm đi?”

“Không thành vấn đề, anh lập tức sửa lại đây.” Nói xong, Ân Phiên Á không khách khí mà hôn lên đôi môi ngọt ngào của Tương Tư.

Tiếng rầm rì vang lên từ bốn phía, có người vỗ tay, có người ganh tỵ mà nhìn.

Ngay cả Ân Hải Sắc cùng Vệ Tương cũng mỉm cười mà nhìn một màn này.

Sự chú ý vốn dĩ thuộc về bọn họ đều đã bị người nào đó làm cản mà cướp mất, thế nhưng hai người tuyệt đối không quan tâm.

Bởi vì hạnh phúc của bọn họ cũng đã quá trọn vẹn rồi, bọn họ rất vui và sẵn sàng chia sẻ với tất cả những người xung quanh.

Mỗi một người, đều sẽ có thể tìm được hạnh phúc của chính mình ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hien-tai-tham-nghi-yeu-em>